

С. П. Діллон

ДЕ ЗНАЙТИ ВІДПОВІДІ НА ЗАПИТАННЯ МИХАЙЛИКА?

Київ 2013
Джерело життя
Християнське видавництво

ББК 86.376

Д 46

Діллон С.

Д 46 Де знайти відповіді на запитання Михайлика? Пер. з
рос. — К.: Джерело життя, 2013.— 224 с.

© Люстрації, обкладинка.

Відділ дитячого служіння ЄАД, 2012

© Видавництво «Джерело життя», 2013

ЗМІСТ

Від автора	7
Передмова	10
Розділ 1. Ісус любить кожного	14
Розділ 2. Вірні християни	19
Розділ 3. Неприйняття Слова Божого	23
Розділ 4. Притулок у горах	29
Розділ 5. Професор Євангелія	33
Розділ 6. Два герої	38
Розділ 7. Мартін Лютер	45
Розділ 8. Торжество істини	52
Розділ 9. Ульріх Цвінглі	56
Розділ 10. Перемоги в духовних битвах	59

Розділ 11. Божий захист	62
Розділ 12. Світло, послане Франції	65
Розділ 13. Божі слуги, які принесли світло до Скандинавії	72
Розділ 14. Блага вістка для Англії	76
Розділ 15. Франція відвертається від Бога	83
Розділ 16. Через океан за свободою	88
Розділ 17. Ознаки Другого приходу Ісуса Христа	94
Розділ 18. Велике Боже пророцтво виконується	100
Розділ 19. Світло в темряві розчарування	105
Розділ 20. В очікуванні Ісуса	110
Розділ 21. Втрата віри	116
Розділ 22. У пошуках відповідей	120
Розділ 23. Таємниця Божого храму	124
Розділ 24. Що Ісус робить зараз?	130
Розділ 25. Незмінний Божий Закон	133
Розділ 26. Святий день – субота!	142
Розділ 27. Чотири ключі до Небес	146
Розділ 28. Книга життя розгорнута	149

Розділ 29. Як виник гріх	153
Розділ 30. Наш найлютіший ворог	157
Розділ 31. Хто такі ангели?	161
Розділ 32. Пастки сатани	164
Розділ 33. Спокуса в Едемі	168
Розділ 34. Чи можуть мертві спілкуватися з нами?	174
Розділ 35. Біблія чи перекази?	177
Розділ 36. Майбутня боротьба	181
Розділ 37. Святе Письмо – наш щит	186
Розділ 38. Залишаючись вірними Богові	192
Розділ 39. Завершення часу благодаті	197
Розділ 40. Ісус гряде!	204
Розділ 41. Тисяча років на Небі	211
Розділ 42. Кінець боротьби	215

ВІД АВТОРА

Хочу розповісти вам про мої бесіди із сином Михайликом, у яких я намагалася відповісти на його запитання. Перед тим ми з ним прочитали книжку «Марійка запитує: „Чому?“». Це прекрасна книга, яка пояснює дітям молодшого віку природу гріха та страждань, а також План спасіння, і вона закінчується оповіддю про вознесіння Ісуса Христа.

Однак у Михайлика виникли свої запитання: а що було потім, що відбудеться в майбутньому?..

Якось увечері, взявши до рук книгу відомої християнської письменниці Еллен Уайт «Велика боротьба», ми почали розглядати ілюстрації. Якраз тоді мені й спало на думку, що саме ця

книга якнайкраще може відповісти на такі глибокі запитання мого сина.

У ній ідеться про те, як після вознесіння Ісуса Христа, незважаючи на безліч перешкод, зі століття в століття вірні діти Божі зберігали і передавали істину. Ця книга розповідає про протестантську реформацію, формування вчення Церкви адвентистів сьомого дня та поетапно описує події останнього часу і Приходу Ісуса Христа. З особливою красою та ясністю вона розкриває біблійні істини про викуплення, суд, Небесну святиню, тисячолітнє царство і наше повернення додому, на Нову землю.

Утім, виникла проблема: книга написана для дорослих. Саме так і з'явилася ідея написати зрозумілу для дітей та підлітків книжку, яка б висвітлювала всі важливі теми, порушені у вищезгаданій книзі. Сподіваюся, що книга «Де знайти відповіді на запитання Михайлика?» допоможе дітям продовжити знайомство з Біблією, відповість на їхні запитання щодо історичних подій після вознесіння Ісуса та щодо нашого майбутнього, сприятиме їхньому зміцненню в християнських істинах, заснованих на Слові Божому, і допоможе приготуватися до

Приходу Ісуса, щоб очікувати нашого Спасителя з радістю і впевненістю.

У сорока двох розділах розглядаються відповідні тематичні розділи «Великої боротьби». Книга розрахована на дітей 8–12 років.

Написана книга у вигляді діалогу із сином. Раджу прочитати її разом з вашою дитиною. Намагайтеся приділити більше часу тим питанням, які її особливо цікавлять. Звичайно, повністю висвітлити всі питання минулого і майбутнього в дитячій книзі неможливо, тож я наполегливо рекомендую батькам прочитати працю Еллен Уайт, аби бути готовими детальніше відповісти на запитання, які можуть поставити ваші діти.

Щиро сподіваюся, що мета цієї книги – допомогти зміцнитися нашим дітям у вченні Христа та подарувати їм упевненість у спасінні та вічному житті на Новій землі – буде досягнута.

Саллі Пірсон Діллон

ПЕРЕДМОВА

Одного сонячного дня Михайлик зазирнув на кухню, де матуся чистила овочі. Вона усміхнулася до сина.

– Я оце думав... – підійшов до неї Михайлик.
– І багато ти надумав?

– Я згадав тітоньку Діну, яка частенько заходить до нас поговорити про Бога і про Біблію. Також думав про моїх друзів, Льоньку та Андрійка. Вони також читають Біблію і ходять до церкви. Але чому ми всі ходимо до різних церков? Чому ми не можемо приходити на богослужіння всі разом? От було б чудово!

– Ну й запитання виникають у твоєму ясному розумі! – усміхнулася мама, погладжу-

ючи Михася по голівці. – Ми спробуємо з тобою розібратися в цьому.

– Мамо, але ж я справді хочу знати!

– Добре, ми обов'язково з'ясуємо це, але приготуйся слухати довгу історію.

– Я готовий!

– Пам'ятаєш, як ми читали з тобою про вознесіння Ісуса Христа? Його учні, виконуючи доручення свого Вчителя, проповідували про Нього скрізь, де тільки можна було, і зовсім скоро тисячі людей стали християнами. Незважаючи на те, що злі імператори, вожді й царі завжди переслідували Божу Церкву, вона ставала все сильнішою і сильнішою. Здавалося, ще трохи – і звістка про Ісуса охопить увесь світ!

– Кожен би став християнином? От чудово!

– Та, на жаль, цього не сталося. Згодом значна частина християн, втомившись від переслідувань, вирішила піти на компроміси з язичництвом. Біблія перестала бути єдиною авторитетною книгою для християн. Ідеї та думки нових учителів спричинили появу безлічі церков, кожна з яких називає себе єдиною правильною.

– Отже, доручення Ісуса Христа ніколи не буде виконано? – зітхнув Михайлик і насупився.

– Постривай! Не засмучуйся! У Бога на цій землі завжди залишалися люди, котрі твердо відстоювали істину й залишалися вірними Біблії!

– Мамо, то хто ж ці люди і як їм це вдалося? Чи є вони сьогодні?

– Синку, ти ставиш багато запитань!

– А ще, матусю, ти часто кажеш, що Ісус прийде дуже скоро. Що станеться з християнами, котрі не люблять Біблію і не хочуть слухатися Бога? Що буде з іншими людьми? Як Бог визначить, хто по-справжньому любить Ісуса, а хто тільки прикидається?

Мати усміхнулася і, зручно вмостивши сина, сіла поруч.

– Сину, за ці десять хвилин ти поставив мені так багато запитань! А давай ми будемо розбирати їх по одному щодня після того, як ти виконаєш домашні завдання? Розпочнемо з того моменту, коли Ісус Христос вознісся не небо, і поступово дійдемо до нашого часу, а тоді поговоримо про майбутнє. Домовилися?

– Хотілося б швидше... Добре, домовилися! А якщо перед виконанням домашніх завдань? – запитав Михайлик.

– Давай не будемо сперечатися, – з усмішкою промовила мама.

– Тоді я пішов виконувати завдання, – зітхнув Михайлик.

Розділ 1

ІСУС ЛЮБИТЬ КОЖНОГО

– **М**атусю! – вигукнув Михайлик. – Я виконав домашнє завдання.

– Добре, – відповіла мама. Вона підійшла до сина й сіла поряд з ним. – Ти пам’ятаєш, що відбулося перед тим, як Ісуса Христа розіп’яли в Єрусалимі?

– Ні, розкажи.

– Невже ти забув про урочистий в’їзд Ісуса до Єрусалима?

– А, пам’ятаю! – відповів Михась. – Ісус в’їхав до Єрусалима на ослику, а всі люди навколо кричали Йому: «Осанна!» А коли Ісус зій-

шов на гору і подивився вниз на Єрусалим, то заплакав.

– А ти знаєш, чому Ісус плакав? – запитала мама.

– Тому що Він знав: настане час, коли Єрусалим буде зруйновано.

– Так, – погодилася мама. – Знищення Єрусалима та його мешканців було жахливим. І це крало серце Ісуса. Саме тому, попереджаючи Своїх апостолів і учнів про прийдешні події, Ісус докладно розповів їм про те, що чекає їх попереду, і про час, коли вони повинні будуть переховуватися. Ти можеш прочитати, про що говорив Ісус, у 23-му та 24-му розділах Євангелія від Матвія.

– Добре, – Михайлик простягнув руку до Біблії.

– Але це буде твоїм завданням на вечір. А зараз ми прочитаємо 20-й і 21-й вірші з 21-го розділу Євангелія від Луки. Пам'ятаєш, де знаходиться ця книга в Біблії?

– Після Євангелія від Матвія? Чи від Марка?

– Так, призабув уже. Звичайно, після Євангелія від Марка. Ось воно! Читай.

– «Коли ж побачите, що Єрусалим оточений військами, тоді знайте, що наблизилося його спустошення. Тоді ті, що в Юдеї, хай вті-

кають у гори, а хто всередині міста, нехай виходять; ті, що в околицях, хай не входять до нього».

– Дивися, яке важливе попередження, – сказала мама. – Ісус сказав Своїм учням, що коли ті побачать солдатів навколо Єрусалима, то їм слід сховатися. Протягом сорока років після того, як Ісус застеріг їх, усе було спокійно. Проте учні Христа пам'ятали про Його застереження й очікували виконання пророцтва. Вони бачили, що люди ставали все більш і більш зіпсутими, навіть члени сімей обманювали один одного, зраджували та вбивали. Передбачення Ісуса збувалося. І знаєш, що трапилося однієї ночі?

– Хтось захопив Єрусалим? А як же учні Ісуса? Невже вони не встигли втекти?

– Ні, що ти! Навпаки! Однієї ночі над храмом і жертовником засяяло світло, земля здригнулася. Величезні східні ворота храму були настільки важкими, що їх ледве могли відчинити двадцять чоловік. І ось опівночі ворота відчинилися самі. Здивовані люди запитували: «Настав час іти? Ми повинні втікати?» Однак, як і казав Ісус Христос, священники підкуплювали лжепророків, щоб ті говори-

ли людям, що їм нема чого хвилюватися, – усе йде своїм звичаєм.

– І тому вони залишилися?

– Так, багато людей залишилося в місті, і незабаром вони дуже пошкодували про це. Римські солдати оточили Єрусалим і не дозволяли ні входити, ні виходити з міста. Ніхто не міг роздобути їжу чи воду, і ніхто не міг утекти. Розпочався голод. Мешканці Єрусалима вже готові були здатися, але несподівано римська армія зняла облогу. Війська відійшли від міста. Християни зрозуміли: це був знак – тікати з Єрусалима! А люди, які не вірили в Ісуса Христа, залишилися в місті.

– Напевно, потім знову повернулися римські солдати...

– Точно, сину, так і сталося. Тисячі людей почали вмирати від голоду та хвороб. Коли місто здалося, Тит ввів війська до Єрусалима і звелів солдатам не руйнувати храму. Однак ті почали бурляти в храм головешки з полум'ям – і незабаром вогонь охопив усю будівлю.

– Шкода, що так сталося... Не дивно, що Ісус плакав, – сказав хлопчик.

– Понад мільйон людей було вбито, – продовжила свою розповідь мама. – Проте важ-

ливо пам'ятати, що під час облоги Єрусалима жоден з тих, хто звернув увагу на застереження Ісуса та вчинив так, як Він говорив, не загинув. Ісус подбав про них.

– Оце так! – вигукнув Михась. – Жоден християнин не загинув?!

– Жоден. А якщо ти прочитаєш 24-й розділ Євангелія від Матвія від початку до кінця, то помітиш, що Ісус залишив деякі попередження і для нашого часу.

– Він знав, що відбуватиметься в наш час? Оце так, адже це було майже дві тисячі років тому!

– Господь знає все від початку до кінця, і Він піклується про всіх християн, як у ті часи, так і тепер. Тож ми не повинні боятися подій, що відбуватимуться в майбутньому.

– Тепер, дізнавшись про все це, я ще більше вірю, що Ісус захистить нас, – зрадів Михайлик.

Воздін 2

ВІРНІ ХРИСТІЯНИ

— **М**атусю! – покликав Михайлик, зазираючи до кухні.

– Привіт, Михасю! Ти вже повернувся?

– Так. Поїздка була чудовою, – відповів син. – Ми побували в історичному музеї. Мамо, а ти знала, що під час війни люди ховалися в катакомбах, подібних до тих, у яких ховалися перші християни?

– Так, синку. У Римі, під землею, знаходилося багато тунелів з маленькими келіями, де християни могли ховатися під час пересліду-

вань. Люди жили під землею, проводили там богослужіння і навіть ховали мертвих.

– Раніше я думав, що жити під землею дуже цікаво...

– Ні, синку, – сказала мама, – першим християнам було дуже важко. Вони жили під землею передусім тому, що їх жорстоко переслідували, і вони боялися піднятися нагору, у місто. Катакомби були холодними та брудними, там пахло цвіллю та вогкістю. Це було дуже темне і задушливе місце.

– Напевно, там користувалися смолоскипами? – запитав хлопчик.

– Так, – відповіла мама. – Але коли вони горіли, ставало димно й було важко дихати.

– Оце так! – здивувався Михайлик. – Ото вже не найкраще місце для проживання.

– Проте це краще, ніж померти, – зауважила мама. – Якщо їх заарештовували, то пропонували або відмовитися від своєї релігії, або прийняти мученицьку смерть. Християни залишалися вірними Христу, хоч декотрі і ставали на шлях зради.

– І що ж трапилося потім?

– Більшість мешканців Риму не були християнами, їх називали «язичниками». Вони

поклонялися імператорові та безлічі різних богів. Деякі християни вирішили: якщо вони змішають свої християнські переконання з язичницькою вірою жителів Риму, то їх не гнатимуть.

– Напевно, вони просто втомилися від того, що їх постійно переслідували.

– Так, синку, але їхні вчинки в подальшому завдали багато горя не лише християнам, але й усім мешканцям нашої планети. Та, незважаючи на це, залишилися ще й такі християни, котрі намагалися зберегти богопоклоніння таким, як навчав Ісус Христос, ґрунтуючись на Святому Письмі. Їх же продовжували переслідувати та знищувати.

– Проте сьогодні ж християн не переслідують, – не вгамовувався Михась. – Я не чув, щоб комусь пропонували відмовитися від віри в Ісуса Христа. Це означає, що ми не віримо так, як навчав Ісус?

– У багатьох країнах, у тому числі й нашій, держава захищає право людини вірити так, як вона вважає за потрібне, хоч дуже багато християн уже не вірять так, як навчав Ісус. Утім, у деяких країнах християн усе ще переслідують, тому ми повинні бути вдячни-

ми Богові за те, що нам не доводиться жити в катакомбах.

– Та-а-ак, – замислився Михайлик. – Мамо, я дуже люблю Ісуса і хочу вірити і поводитися так, як Він навчав.

Розділ 3

НЕПРИЙНЯТТЯ СЛОВА БОЖОГО

Після вечері Михась узяв свою Біблію й пішов до мами.

– Скажи, мамо, а що було після того, як більшість християн перестали жити так, як навчає Біблія? – запитав він.

– Вони замінили день поклоніння Богові, суботу, на неділю, – відповіла мама.

– Але ж Ісус не ходив до церкви в неділю!

– Правильно, – відповіла мама. – Біблія розповідає нам, що Ісус щосуботи ходив до си-

нагоги. Протягом перших двох століть після вознесіння Ісуса Христа християни благоговійно дотримувалися суботнього дня. А язичники, які жили в околиці, щонеділі поклонялися Сонцю та влаштовували галасливі святкування. Деяких християн приваблювали ці недільні бенкети та веселощі, і поступово вони теж стали святкувати перший день тижня, щоб начебто таким чином прославляти воскресіння Ісуса Христа. Звичайно, ніде в Біблії не згадується про те, що Христос переніс день поклоніння із суботи на неділю. Однак у ті часи не всі мали змогу самостійно читати Євангелія і послання апостолів, тому незабаром лише деякі християни продовжували дотримуватися сьомого дня тижня – суботи.

– А що ще змінилося? – запитав Михайлик.

– Зараз розповім, – мама обійняла Михайлика. – Біблія називає Ісуса єдиним Посередником між нами та Богом.

– А що означає слово «посередник»? – цікавився хлопчик.

– Посередник – це той, хто прагне примирити двох людей чи дві сторони. Коли двоє твоїх друзів сваряться, ти ж намагаєшся їх помирити? Так і Христос є нашим Посередни-

ком, тому що Він примиряє нас із Небесним Отцем. З часом Церква встановила, що люди повинні розповідати про свої гріхи священикам, котрі потім проситимуть у Бога про їхнє прощення. На їхню думку, тільки священик міг розмовляти з Богом. А в Біблії написано: «Ніхто не приходить до Отця, якщо не через Мене», – тобто через Ісуса Христа.

– Отже, допомогти може тільки Ісус? Лише Він прощає гріхи?

– Звичайно, і Він обов'язково почує твою молитву і простить, як і обіцяв у Своєму Слові! Тому, просячи когось іншого замість Ісуса Христа про прощення гріхів, ми відкидаємо все, що Він зробив для нашого виправдання.

– Зрозуміло. А що було далі?

– Час минав, – продовжила розповідати мама, – і християни почали думати, що можна заслужити прощення, звершуючи паломництва – подорожі до особливих місць, які згадуються в Біблії, або туди, де відбувалися чудеса. Також вони вірили, що можуть щось заслужити, якщо будуть багато разів повторювати деякі молитви, відмовлятися від їжі чи зручностей.

Михайлик замислився:

– Але ж, мамо, тільки смерть Ісуса Христа спасає нас від гріха!

– Твоя правда, мій хлопчику, але сотні років сатана вводив людей в оману. І вони почали думати, що необхідно докладати зусиль, щоб отримати прощення. Вони запалювали свічки, молилися до зображень, платили священикам, щоб ті заступалися за них перед Богом.

– Це так сумно, – зітхнув Михайлик, – християни забули про те, що зробив для них Ісус.

– Так, синку. Розповідають, що якимось королю Генріху IV довелося просити вибачення за те, що він відмовився визнати верховну владу Папи. Це було взимку. Коли Папі доповіли, що король прибув просити вибачення, він наказав, щоб той чекав біля воріт папського палацу. Король не мав на собі теплого одягу та взуття, утім, незважаючи на це, чекав на морозі три дні.

– Три дні на морозі? – обурився Михайлик. – Христос ніколи б так не вчинив.

– Авжеж, – підтримала мама сина, – і нам слід бути такими, як Христос.

– А ще чого почали навчати священики? – продовжував запитувати Михайлик.

– А ти запам'ятаєш усе, що я тобі розповіла?

– Матусю, ти ж сама говорила, що в мене хороша пам'ять!

– Гаразд, але це останнє на сьогодні. Тобі ще треба зібрати ранець на завтра й почистити черевики. Ранні християни вірили, що, коли людина помирає, вона залишається в могилі, доки Господь не воскресить її.

– Так, я саме хотів запитати тебе про це. Нещодавно в Іванка – він навчається в паралельному класі – помер дідусь. І вчителька сказала, що він пішов на Небеса і звідти допомагатиме своїм дітям і внукам. А хто ж тоді воскресне, коли прийде Ісус? – Михайлик з нетерпінням чекав маминої відповіді.

– Звичайно, це велика і складна тема, і ми колись обов'язково поговоримо про неї. Річ у тім, що християни, котрі перестали дотримуватися істин, записаних у Біблії, прийняли вчення про те, що душі померлих людей – безсмертні, що святі та всі добрі люди після смерті потрапляють на небо і не чекають воскресіння, як написано в Біблії. Тож вони почали молитися святим і апостолам. Більше того, вірили, що існує «чистилище»...

– Чистилище? Що це таке?

– Вони думали, що це таке місце, де грішники, пройшовши через суворі покарання, врешті-решт отримують прощення. Священники закликали родичів підносити особливі молитви й купувати особливі свічки, щоб запалювати їх за тих, котрі перебувають у чистилищі. Рідні платили величезні гроші за людей, яких вони любили, щоб ті могли перейти із чистилища на Небеса.

– Але ж Ісус цього ніколи на навчав, – обурився Михайлик, – тоді навіщо вони обманювали людей?

– Так, це було зробити дуже просто, оскільки не всі могли читати Біблію так, як читаємо її зараз ми.

– Мамо, але це ще не кінець історії про вірних християн? Господь же обов'язково щось придумає, щоб допомогти їм? – очі, сповнені радісного передчуття, дивилися на маму.

– Звичайно, але про це я розповім тобі вже іншим разом! – усміхнулася мама.

Розділ 4

ПРИТУЛОК У ГОРАХ

Михайлик закрив підручник, поскладав олівці та зошити.

– Мамо! Я виконав домашнє завдання. Про що ми поговоримо сьогодні?

Мама сіла поруч із сином.

– Давай поговоримо про людей, які залишилися вірними Ісусові. Більшість християн пішли на поступки язичництву, а вірні християни, представляючи меншість, зберігали в чистоті прості істини, які приніс Ісус, і прищеплювали їх своїм дітям. Розсіявшись по країнах Європи, Центральної Африки й Азії, вони свято дотримувалися суботи.

Мама взяла карту світу і показала синові, куди переселялися ці християни.

– Одні віруючі були відомі як вальденці, – продовжила вона свою розповідь, – оскільки їхнім лідером був П'єр Вальдо. Вони переховувалися в Альпах, тому що їх переслідували інші християни.

– Цікаво, а чим вони там займалися?

– Вони не просто ховалися від ворогів. Там вони першими в Європі переклали Святе Письмо рідною мовою. Вальденці називали себе «Церквою пустелі».

– Чудово, – зрадів Михайлик, – нарешті в людей з'явилася Біблія, і вони могли вивчати її!

– Так, – відповіла мама, – вивчення Біблії було дуже важливою справою. Вальденці допомагали своїм дітям завчати цілі сторінки зі Старого та Нового Завітів. Чимало дітей знали напам'ять Євангелія від Матвія, Івана та деякі послання апостола Павла. Вони виростили і вже самі переписували Святе Письмо, щоб розповсюджувати його серед людей. Священникам дуже не подобалося, що люди могли самостійно вивчати Боже Слово.

– Яким же чином вони змогли вижити в горах у ті часи?

– Сім'ї вальденців організовували ферми, де вирощували овочі та розводили овець. З овечої вовни виготовляли одяг, а з молока робили сир. Частину продуктів вальденці приносили в села на продаж і, заходячи в оселі, розповідали про Біблію тим, кому цікаво було їх слухати. Ось що вони вигадали: жінки шили одяг з таємними кишенями, щоб ховати в них сторінки з Біблії. Одягнувшись, як торговці, вальденці йшли до людей. Вони активно розповсюджували Боже Слово, і невдовзі з Біблією ознайомилися жителі багатьох сіл і міст. А ті, що переслідували їх, не могли зрозуміти, звідки люди беруть Біблію.

– Ох, – зітхнув Михайлик, – я все-таки радий, що я не син вальденця. Інакше мені довелося б завчати багато віршів з Біблії!

Мама засміялася:

– Михайлику, вивчати біблійні вірші напам'ять – дуже добре. Заучування допомагає тренувати пам'ять. Ти побачиш, як добре знати напам'ять вірші Суботньої школи та інші біблійні тексти.

– Згоден, – схвально кивнув Михайлик.

– Давай разом завчати біблійні вірші, – запропонувала мама. – У наші дні так само, як і за

днів вальденців, Богові потрібні такі християни, котрі люблять і знають Біблію. Саме їм Він доручить найважливішу справу.

– Я завжди думав, що Бог діє тільки через дорослих, – задумливо промовив Михайлик. – Мені здавалося, що Він чекає, доки я підросту.

– Ні, це не так, – сказала мама, – ти потрібний Богові вже сьогодні.

– Я дуже радий, що мені не доведеться чекати, доки я стану дорослим! – зрадів Михайлик.

Розділ 5

ПРОФЕСОР ЄВАНГЕЛІЯ

Наступного дня Михайлик допомагав мамі мити посуд і за цією корисною працею слухав її розповідь:

– В Англії Господь покликав для служіння людям чоловіка на ім'я Джон Уїкліф. Він жив за часів правління короля Едуарда III, майже шістсот п'ятдесят років тому. Навчався Уїкліф в англійському університеті й дуже старанно вивчав Біблію. Пізніше він став духовним радником короля.

– Духовним радником? – здивувався Михайлик.

– Так. Згодом Джон Уїкліф помітив у тогочасній церкві серйозні помилки. Король мав платити данину Папі Римському. А Уїкліф вважав, що король не повинен цього робити. Також він бачив, яке бездіяльне життя проводять церковники. Самі вони не працювали, а влаштовували грошові побори. Джон Уїкліф звинувачував їх у жадібності, адже безсоромно багатіли, коли навколо безліч хворих та бідних людей. Якби священники брали приклад з Ісуса, то допомагали б людям, а не забирали в них гроші.

– Думаю, що Джон Уїкліф не подобався священникам, – припустив Михайлик.

– Твоя правда, – погодилася мама. – Вони дуже зраділи, коли король відправив Уїкліфа послом до Нідерландів.

– Це Голландія?

– Так, Голландія. Джон Уїкліф провів там два роки, а потім повернувся до Англії. Незабаром церковне керівництво спробувало судити за єресь.

– А що таке єресь? – запитав хлопчик.

– Єресь – це переконання або вчення, яке відрізняється від того, чого навчає офіційна Церква, – пояснила мама. – Церква хотіла за-

судити Уїкліфа і стратити, але його підтримували обидва принци та чимало знатних людей. Судді побоялися винести Уїкліфу смертний вирок і відпустили його. А він зібрав місіонерів і доручив їм нести вчення Христове по всій Англії. В Оксфордському університеті, працюючи викладачем упродовж багатьох років, Уїкліф був відомий як «професор Євангелія».

Одного разу через перевтому Джон Уїкліф серйозно захворів. Церковники тріумфували. Вони прийшли до нього і сказали, що якщо він перед смертю відречеться від того, у що вірив і чого навчав, то вони приймуть його сповідь. На це Уїкліф відповів: «Я не помру, а буду жити». На подив багатьох, він одужав і ще довго працював для Господа. Бог оберігав Уїкліфа, дозволивши йому робити дуже важливу справу. Пам'ятаєш, Михайлику, ми говорили з тобою про те, що в людей не було Біблії рідною мовою. Святе Письмо існувало тільки на латині.

– А в Англії розмовляли латиною? – здивувався Михайлик.

– Тільки освічені люди. Усі освічені люди в Європі вивчали латинь. Вони могли говорити один з одним і читати книги цією мовою.

– Оце так! – вигукнув Михась.

– Біблію переписували від руки, – продовжила мама, – оскільки в Європі тоді ще не винайшли книгодрукування.

Біблію прикріплювали до стіни або столу в церкві, щоб ніхто не забрав, адже вона була великою цінністю.

Джон Уїкліф здійснив перший переклад Біблії англійською мовою. Цей переклад теж був рукописним. Пізніше було зроблено кілька рукописних копій. У той час переписування Біблії займало багато часу та дорого коштувало. Знайти переписану копію Святого Письма також було складно, тому віруючі люди ділили його на невеликі частини для своїх сімей. Джон Уїкліф хотів, щоб кожна сім'я в Англії мала Біблію і люди дізналися, що їхнє спасіння залежить тільки від Ісуса Христа.

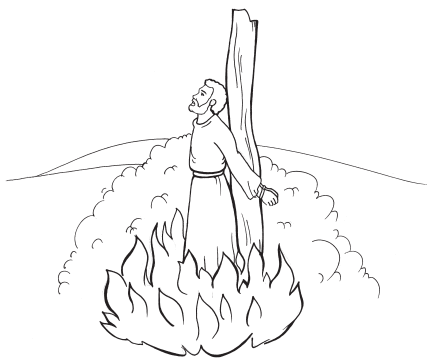
Тричі офіційна Церква намагалася притягнути Уїкліфа до суду за єресь. І щоразу вона не змогла нічого зробити. Джон Уїкліф помер у своїй маленькій церкві.

– Як добре, що в Англії з'явилася Біблія англійською мовою. Я зовсім не розумію латині.

Мама схвально кивнула:

– З тих часів, як Джон Уїкліф переклав Біблію, англійська мова змінилася. Тож, можливо, ти б і не зрозумів його перекладу. Я теж рада, що сьогодні в нас є Біблія рідною мовою і ми можемо читати та вивчати її самостійно.

Розділ 6

ДВА ГЕРОЇ

— **М**ихайлику, давай прогуляємося парком, — запропонувала мама, зазирнувши в кімнату сина.

— Ура! Тільки я візьму із собою хліб, щоб погодувати качок.

Коли мама із сином присіли на лавку біля ставка, Михайлик запитав:

— Мамо, а про що ти мені розповіси сьогодні?

— Я хочу розповісти тобі про двох людей, яким Господь дав особливе доручення. Їх зва-

ли Ян Гус та Ієронім. Жили вони в Богемії приблизно шістсот років тому.

– А де знаходиться Богемія? – поцікавився хлопчик, кидаючи качкам шматочки хліба.

– Сьогодні територія Богемії входить до складу Чеської Республіки. Отже, про Яна Гуса. Його батько помер, коли хлопчик був ще малюком. Мама принесла маля для благословення до церкви. Вона попросила Господа подбати про сина та пообіцяла, що Ян стане Його служителем. Коли Гус поїхав навчатися до Празького університету, мама вирушила разом з ним. Вона не могла дати синові багато грошей, та, під'їжджаючи до Праги, схилилася на коліна та попросила Господа завжди благословляти Яна. Бог відповів на її молитви: Він допоміг йому отримати чудову освіту. Ян Гус закінчив університет, став священником, і невдовзі його запросили до імператорського двору.

– Він теж був духовним радником?

– Можна сказати і так. А Ієронім, друг Яна Гуса, вирушив до Англії. Його представили англійській королеві, яка була богемською принцесою. Вона була рада зустрітися зі своїм співвітчизником. Ієронім з королевою разом вивчали вчення Джона Уїкліфа, і ці заняття

були для них захопливими та корисними. Повернувшись додому, Ієронім ознайомив Яна Гуса з ученням Джона Уїкліфа. Друзі почали ретельно досліджувати його праці. Однак церковне керівництво заборонило їм розповідати про нове вчення Уїкліфа.

Мама глянула на Михайлика. Він дивився кудись удалину, уважно слухаючи її розповідь. Багата уява хлопчика вже понесла його в ті далекі часи, кружляючи у вихорі небезпечних пригод.

– Тоді ж до Праги прибули два художники-англійці. Оскільки вчення Уїкліфа було заборонене, вони вирішили проповідувати за допомогою живопису. Художники намалювали дві картини. На першій був зображений Христос у простому одязі на ослику при в'їзді до Єрусалима, а на другій – Папа Римський, одягнений у розкішне вбрання, з тіарою на голові, на велично прикрашеному коні, а за ним – кардинали в пишних шатах.

– Цим художники хотіли показати відмінність Христа від Папи Римського? – запитав Михайлик.

– Та ще й яку! Без жодного слова ці картини показали людям різницю між покірністю й

простотою Ісуса Христа і зарозумілістю й гордістю церковної влади. Яка разюча відмінність!

Така проповідь була беззвучною, та на протигагу цьому Ян Гус не боявся проповідувати вголос. Він проповідував скрізь. Папа розгнівався – і Гуса викликали до Риму на суд. Однак король і королева Богемії звернулися до Папи з проханням дозволити йому залишитися в Празі. Папа відмовив, але судовий розгляд відбувся без Яна Гуса, який заради своєї безпеки залишився в Празі.

Тоді Ян Гус усе ще вірив, що офіційна церква є Божою церквою. Але водночас він розумів, що чимало вчень Церкви суперечать Біблії.

– Що ж було потім?

– Гуса знову запросили до Констанци на Вселенський собор. Король Богемії, імператор Сигізмунд і навіть Папа Римський пообіцяли йому: якщо він приїде на собор, то його відпустять цілим і неушкодженим. Гус вирішив поїхати до Констанци. Дорогою він багато проповідував. Після прибуття його заарештували і ув'язнили у фортеці.

– Так це ж нечесно! – обурився Михась.

– Так, синку. Там він тяжко захворів. Коли Ієронім дізнався, що Ян Гус перебуває в

ув'язненні, він одразу ж вирушив на допомогу другу. Але його теж заарештували. Церковна влада винесла Гусу смертний вирок. В'язня вивели з підвалу, одягнули у священницькі ризи, а на голову наділи паперову корону з написом «Запеклий єретик». І знаєш, що сказав Гус своїм катам?

– Що?

– «З великою радістю я надягну вінець ганьби заради Тебе, мій Ісусе, адже Ти за мене ніс терновий вінець». Гуса привели на місце страти, прив'язали до стовпа і розпалили вогонь. Він усміхався і був незворушний. Коли запалили багаття, Гус заспівав! І продовжував співати, доки не помер.

Очі Михайлика наповнилися жалем. Не кажучи ані слова, він кинув кілька шматочків хліба у ставок.

– Це сумна історія. Адже Ієронім, хворий і поранений, залишався у в'язниці. Церковники прагнули змусити його визнати, що він помиляється у своїх переконаннях і правда на їхньому боці. «Доведіть за допомогою Біблії, що я помиляюся, – сказав Ієронім, – і тоді я зречуся».

День у день Ієроніма змушували зректися віри. Він провів у тюрмі досить довго.

Смерть Яна Гуса дуже засмутила його, і він поступився.

– Не може бути! Він зрадив свого друга?

– Так, він сказав, що більше не згоден з Яном Гусом та Уїкліфом і буде дотримуватися вчення Церкви.

– І що, такий кінець цієї історії?

– Ні, на щастя, ні! Розмірковуючи про мужність Яна Гуса та про те, як Ісус Христос постраждав за нього, Ієронім усвідомив, що зрадив істину. І коли його знову викликали на допит, він сказав, що жалкує про своє відступництво і вірить тому, що говорить Біблія, навіть якщо Церква із цим не згодна. Священики розлютились, і теж засудили його до смертної кари. Ієронім помер на вогнищі, співаючи псалми.

Прах Ієроніма, як і Яна Гуса, розвіяли над річкою Рейн. Священики сподівалися, що від цих «єретиків» не залишиться й сліду. Але вони помилилися: вістка двох найбільших проповідників рознеслася по всій землі.

– Вони справді співали у вогні? – запитав Михась.

– Так, – відповіла мама.

– Мамо, дякую тобі за те, що розповіла мені цю історію. Хоч мені шкода Яна Гуса та його

друга Ієроніма, проте вони показали, що є те, чого ніколи неможна зраджувати. І якщо Гус та Ієронім змогли співати, коли горіли в багатті, – значить, Ісус Христос був поруч і не залишив їх.

– Твоя правда, синку. Звичайно, Ісус Христос ніколи не залишить тих, хто довірився Йому, навіть якщо їм доведеться постраждати за істину.

Розділ 7

МАРТІН ЛЮТЕР

— **М**амо, мені дуже сподобався псалом, який співали вчора у церкві, – сказав Михайлик, складаючи в портфель книжки.

– Це був псалом «Всесильний Бог – наш вірний Сторож». Я розповім тобі дивовижну історію про його автора – Мартіна Лютера, який жив у XV столітті в Німеччині.

– Я про нього чув.

– Батьки Мартіна були бідні, і родина часто голодувала, тому юнак, щоб заробити на хліб, був змушений, ходячи від хати до хати, співати

пісні. Коли Мартін закінчив школу, його батько сказав, що хоче бачити його юристом.

Провчившись два роки в університеті, Мартін зрозумів, що хоче стати священиком, а не юристом. Батьки Мартіна завжди навчали його любити Господа. Вони молилися про свого сина, але ніяк не очікували, що він захоче стати священиком. Хоч у батьків Мартіна було вже значно більше грошей, ніж раніше, батько сказав, що не оплачуватиме навчання сина, якщо той піде на богословський факультет. Однак пізніше батьки змінили своє рішення і підтримали Мартіна.

Лютер любив Бога та дуже переживав через свої гріхи, тому, бажаючи заслужити в Бога прощення, він часто постив.

– Відмовлявся від їжі?

– Так, і не спав цілу ніч. Це називається «нічне пильнування». Таким чином він прагнув вимолити в Господа прощення.

– Бідний Мартін! – вигукнув Михайлик.

– А ще невдовзі він захворів. Усе це трапилося в монастирі, і монахи піклувалися про нього.

– А хто такі монахи?

– Це люди, які дають обітницю жити в монастирі, – відповіла мама.

У монастирі Лютер знайшов латинську Біблію, прикуту ланцюгом до стіни. Ще навчаючись в університеті, він любив читати Святе Письмо. Мартін був щасливий: він читав його кожної вільної хвилини, часто жертвуючи часом для сну та прийому їжі. Читаючи Біблію, Лютер дізнався, що для прощення гріхів не потрібно голодувати чи карати себе. Ісус Христос уже заплатив високу ціну за гріхи кожної людини. Лютер був здивований! Виявляється, усе, що від нього вимагається, – це любити Ісуса, вірити й коритися Йому.

На жаль, не на всіх людей Біблія впливає так, як на Мартіна Лютера. У той час у Німеччині жив чоловік на ім'я Тецель, він керував продажем індульгенцій.

– А що таке індульгенція? – знову перервав розповідь мами Михайлик.

– Індульгенція була своєрідною квитанцією про оплату гріха. Церква навчала, що, купуючи її, люди нібито отримують прощення свого гріха. А покупка декількох індульгенцій гарантувала прощення декількох гріхів. Тецель продавав індульгенції про запас. Тобто, заздалегідь купивши індульгенцію, людина могла не боятися згрішити, бо вже заплатила за свій гріх.

Тут мама засміялася:

– Я читала, що якимось Тецель продав індульгенцію одному чоловікові. А наступного дня той украв у нього всі гроші, отримані від продажу індульгенцій. Тецель пообіцяв, що злодій буде горіти в пеклі. А той показав йому куплену напередодні індульгенцію. Тецель був у нестямі від злості, але з грошима йому довелося розпрощатися.

– Оце так! – здивувався Михайлик. – І як же після цього він міг вірити в індульгенції?

– А Тецель, можливо, і не вірив у їхню силу, – продовжила мама свою розповідь. – Тим часом Мартін Лютер проповідував про любов Ісуса Христа та про Його смерть, про те, що Він заплатив за наші гріхи. Лютер радив людям не купувати індульгенції, він говорив, що це обман. Тецель поскаржився на нього церковній владі. У відповідь Мартін Лютер вирішив виступити проти неправдивого вчення про індульгенції. У день свята «всіх святих» у Віттенберзькій церкві очікувалося дуже багато людей, і напередодні Лютер прикріпив до її дверей аркуш із 95-ма тезисами, які викривали цю неправду. Він хотів, щоб усі, хто прийде на богослужіння, ознайомилися з його доводами.

– Ох, напевно, за це він сильно поплатився! – Михась похитав головою.

– Звичайно! Адже у своїх тезисах він указував на те, що вчення Церкви не має біблійної підстави. Багато хто погодився з ним, але Папа Римський оголосив Лютера єретиком і відлучив від Церкви його та всіх його послідовників.

– А що означає «відлучив від Церкви»? – запитав Михайлик.

– Церква стверджувала, що відлучений не зможе увійти до Царства Небесного, він не має права молитися Богові та звершувати богослужіння разом з іншими християнами. Померлих єретиків не ховали на християнських кладовищах.

– Але ж священики не повинні були так чинити, – заперечив хлопчик, – тільки Господь вирішує, хто може увійти до Царства Небесного.

– Це правда, – підтвердила мама, – але Папа, котрий оголосив себе представником Бога на Землі, засудив Мартіна Лютера, бо він викривав гріхи священиків, які жили в розкішних палацах, носили дорогий одяг і постійно бенкетували. Лютер вважав, що подібно до Ісуса Христа, священики повинні провадити скромне життя.

Мартіна Лютера називають першим протестантом, бо він безстрашно протестував проти спотворення Церквою вчення Христа.

– А що таке «протестант»? – запитав Михайлик.

– За часів Лютера в Західній Європі існувала тільки одна велика Церква. Вона називалася «католицькою», і всі християни вважалися членами цієї Церкви. Але Лютер протестував проти її вчення й обрядів, які не відповідали біблійному вченню Христа. За це його й відлучили. Він щиро переживав з цього приводу, та все одно вважав себе католиком. Лютер дуже хотів, щоб у Церкві відбулися зміни, але не хотів залишати її.

– Як добре, що він вірив Біблії! – сказав Михайлик.

– Часто Лютер думав, що він може помилятися. Представники вищого духовенства постійно стверджували, що його ідеї – хибні. І Лютер сумнівався: «Чи може бути, щоб одна людина була правою, а решта не праві?» Та чим більше він вивчав Біблію, тим більше зміцнявся в істині Божій і продовжував проповідувати. Багато людей у Німеччині надихалися його проповідями, і церковна влада почала

докладати ще більше зусиль, аби змусити Лютера замовкнути.

– Чому вони так ненавиділи його? – продовжував допитуватися Михайлик.

– У наші дні люди часто вірять у те, у що їм хочеться вірити, навіть якщо це суперечить Біблії. Так було за днів Лютера, так відбувається зараз, і так буде перед Приходом Ісуса Христа.

– Я дуже хочу, щоб Ісус скоріше прийшов! – вигукнув Михась. – Тоді всі будуть щасливі.

– Так, це буде чудово! – усміхнулася мама.

Розділ 8

ТОРЖЕСТВО ІСТИНИ

— **М**амо, а що сталося з Мартіном Лютером потім? — запитав Михайлик, прибираючи посуд після вечері.

— Лютера викликали на важливі збори — сейм, який засідав у місті Вормсі. Імператор Карл V щойно заволодів престолом і звелів Мартіну прибути на сейм, незважаючи на те, що той був хворий і потребував допомоги лікаря. Дорога до Вормса тривала два тижні, під час невеликих зупинок натовпи народу збиралися слухати його проповіді. Один священик,

який перейнявся дружніми почуттями до Лютера, намагався застерегти його і, не кажучи ні слова, просто показав йому зображення одного італійця, страченого за поширення єресі.

– Таких людей називають мучениками? – запитав Михайлик.

– Так, синку. Коли Лютер прибув до міста Ерфурта, де в нього було багато друзів, він проповідував і там. Люди із захопленням вітали його. Багато хто переймався долею Лютера. Його попереджували: «Згадай, як вчинили з Яном Гусом», – на що Мартін безстрашно відповів: «Якби вони запалили вогонь по всій дорозі від Віттенберга до Вормса, а полум'я досягало б навіть небес, то й тоді б я пройшов крізь нього і постав перед судом, аби свідчити про Боже Слово».

– Хотів би я бути таким сміливим! – вигукнув Михайлик.

– Поставши перед сеймом, Лютер покірно попросив показати йому на підставі Святого Письма, у чому він помиляється. Інакше зректися всього, що говорив раніше, він не зможе. Представники Церкви нічим не могли заперечити йому.

За кілька днів Мартіна Лютера знову покликали на засідання сейму. На вимогу відректися

Лютер натхненно розповів про своє дослідження Біблії та проголосив: «На цьому стою і не можу інакше. Хай допоможе мені Бог!»

Лютера заарештували. У в'язниці його відвідували князі, графи, барони та інші впливові люди того часу. Відвідувачів було так багато, що в його крихітній камері не могли вміститися всі охочі.

Незабаром імператор видав указ про його звільнення. Зворотний шлях теж був довгим. Натовпи людей, зустрічаючи Лютера на шляху, складали йому шану.

Фрідріх, правитель Саксонії, завжди намагався допомогти йому, тому що був упевнений, що церковники все одно знайдуть привід, аби розправитися з реформатором. Тому він послав своїх солдатів таємно привести Мартіна Лютера до Вартбурга і поселив у своєму замку, де Мартін був у безпеці.

Час вимушеного ув'язнення не минав даремно: Лютер почав перекладати Новий Завіт німецькою мовою. Він також написав дуже багато листів християнам, закликаючи їх завжди дивитися на Христа. Послідовники Мартіна Лютера заснували ще одну церкву і назвали її Лютеранською.

– У моєму класі нема нікого з цієї церкви, – сказав Михайлик. – І що ж, Реформація на цьому закінчилася?

– Давай поговоримо про це завтра. Зараз тобі час спати.

– Добре. Завтра ти мені розповіси про інших героїв.

Розділ 9

УЛЬРІХ ЦВІНГЛІ

— **М**амо, я повернувся, — вигукнув Михайлик, прийшовши зі школи. — Знаєш, я сьогодні думав про Лютера та його послідовників. Якими все ж таки сміливими вони були!

— Спочатку пообідаємо, потім ти виконаєш домашнє завдання, — сказала мама, — і я розповім тобі про ще одного героя Реформації.

Закінчивши виконувати уроки, Михайлик побіг до вітальні, де мама читала Біблію. Застрибнувши на диван, він з очікуванням подивився на неї.

— Добре-добре. Отож, слухай уважно. У XV столітті у Швейцарії жив один чоловік на ім'я Ульріх Цвінглі. Коли йому виповнилося тринадцять років, батьки відправили сина навчатися в Берн.

– Тринадцять? Він був не набагато старший за мене, – зауважив Михайлик. – Напевно, йому було важко жити далеко від дому?

Мама усміхнулася і продовжила:

– Ульріх потрапив до однієї з найкращих шкіл Швейцарії, де навчався ораторської та письменницької майстерності. У цій школі він також розкрив свої музичні та поетичні здібності. Своє навчання Ульріх продовжив у Базелі. Там юнак почув вістку про Божу благодать.

Ставши пастором, Цвінґлі проповідував про істини, відкриті в Біблії: про Божу милість, яка дається даром, і про те, що людям немає потреби заробляти своє спасіння. Цвінґлі також вивчав Святе Письмо грецькою та єврейською мовами, перекладав його рідною мовою та розповсюджував переклад серед простих людей.

– Думаю, він радів тому, що люди захотіли вивчати біблійні істини, – припустив Михась.

– Звичайно, – обійняла сина мати. – Згодом Ульріх Цвінґлі став священником у кафедральному соборі Цюриха. Він зауважив, що священники проводили Вечерю Господню лише для багатіїв. Михасю, як ти думаєш, йому подобалося таке служіння?

– Ні, адже Ісус допомагав бідним і ніколи не проганяв їх, – впевнено відповів хлопчик.

– Твоя правда. Цвінглі заявив: «Я буду проповідувати про життя Ісуса Христа, описане в Євангелії від Матвія».

Така позиція священика не влаштовувала багатьох служителів, наприклад, ченця на ім'я Самсон, якому було доручено продаж індульгенцій. Люди, почувши проповіді Цвінглі, не бажали більше купувати індульгенції.

1519-го року в Європі почалася епідемія чуми. Її називали «чорною смертю», бо від неї помирало дуже багато людей. Цвінглі також захворів на цю жахливу хворобу, але не помер. Господь оберігав Свого слугу. Одужавши, він став ще палкіше проповідувати Євангеліє, і люди з радістю слухали його натхненні проповіді.

Цвінглі дедалі більше дратував церковників. У місті Бадені був організований диспут, на якому його відлучили від Церкви, та він продовжував проповідувати.

– Бог піклується про тих, хто бажає працювати для Нього, – сказав Михайлик.

– Так, синку, – підтвердила мама, – Господь подбає і про нас, бо нам теж потрібно багато попрацювати для Нього та людей.

ПЕРЕМОГИ В ДУХОВНИХ БИТВАХ

— **У** той час, коли Мартін Лютер переходив у замок Фрідріха Саксонського, пішла чутка, що його вбили. Усі його друзі були стривожені.

— Коли про друга довго немає звісток, починаєш дуже непокоїтися, — притиснувшись до мами, сказав Михайлик.

— Священики зловтішалися цими чутками, але твори Лютера тепер читалися ще ретельніше, ніж раніше.

Через якийсь час друзі Лютера отримали звістку: Мартін у безпеці.

– Уявляю, як вони зраділи! – вигукнув Михась.

– Звісно. Проте сатана не дрімав. Він намагався ввести в оману і знищити послідовників Лютера. Протестанти постійно сперечалися між собою. Незгода серед протестантів тішила керівників Католицької церкви. Вони вважали, що наближається кінець реформаторського руху.

Не зволікаючи, Мартін Лютер покинув свій притулок у Вартбурзі й вирушив у дорогу, щоб підтримати друзів. Багато хто з його послідовників поведився агресивно щодо інших членів церкви та католицизму. Мартін Лютер виступав проти насильства, він говорив, що християни не повинні воювати один з одним.

– Лютер мав рацію, – погодився хлопчик.

– Він говорив: «Усе в руках Господа, і діяти має Його Слово, а не ми». У своїй церкві Лютер намагався зберігати лад. Він постійно нагадував людям, що без Святого Письма вони перебувають у небезпеці й у них немає мірила, щоб точно знати, що істина, а що омана. Люди повинні жити тільки згідно зі Святим Письмом.

Знову і знову Мартін Лютер умовляв своїх послідовників не брати участі в суперечках. Та вони дедалі більше виступали проти Католицької церкви, внаслідок чого багато протестантів загинуло. Лютер нагадував про те, що єдина зброя, котру можна використовувати, – це меч духовний, Біблія.

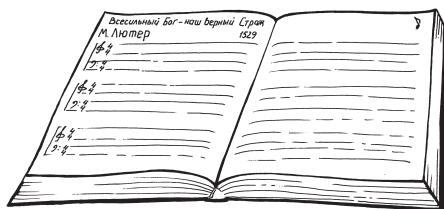
Церковники, як і раніше, були налаштовані проти Лютера, але Господь піклувався про нього. З Божою допомогою Мартін завершив переклад Нового Завіту німецькою мовою. Прості люди і навіть діти почали розуміти біблійні істини краще, ніж багато хто зі священників. Потім він узявся за переклад Старого Завіту.

– Мамо, а сперечатися завжди погано? – запитав Михайлик.

– Християни не повинні сперечатися і воювати один з одним. Їм слід використовувати тільки духовну зброю – Боже Слово та віру в Ісуса Христа.

– Мамо, я хочу стати таким християнином! – вигукнув Михась.

Розділ 11

БОЖИЙ ЗАХИСТ

Прийшовши зі школи, Михайлик якнайшвидше зробив уроки. Адже на нього знову чекала цікава історія!

– Мамо, сьогодні ти продовжиш розповідь про Мартіна Лютера? – запитав він, закриваючи зошит.

– Так, синку, із задоволенням. Ось що відбувалося в Німеччині. 1529-го року імператор Карл V скликав церковних лідерів на державний сейм у місті Шпеєрі. Мартіну Лютеру заборонили брати в ньому участь, тому на з'їзд він відправив своїх друзів. Там представники вищого духовенства оголосили, що над усі-

ма віруючими, крім керівників Католицької церкви, встановлено контроль. Перехід до лютеранства заборонявся. Ті, хто пішов за Мартином Лютером, можуть і далі вірити так, як вважають за потрібне, але в них більше немає права проповідувати, навчати чи намагатися схилити людей на свій бік.

– Як вони змогли вижити, коли всіх переслідували й забороняли проповідувати?

– Бог допомагав їм, синку. Наступного року, – продовжила мама свою розповідь, – у місті Аугсбурзі відбувся новий сейм. І, незважаючи на заборону, Лютер разом з друзями вирушив до Аугсбурга. Дорогою він підбадьорював друзів складеною ним піснею «Всесильний Бог – наш вірний Сторож».

– Це той самий псалом, який ми теж співаємо в церкві? – запитав Михайлик.

– Так, той самий, – відповіла мама. – Друзі підспівували Лютерові й знову знаходили в собі мужність.

Церковники були дуже стурбовані. Один з них зізнався: «Усе, що говорять лютерани, – істинне, ми не можемо це відкидати». Інші запитували: «А чи можемо ми довести спільникам Лютера, що їхнє вчення помилкове?» Богосло-

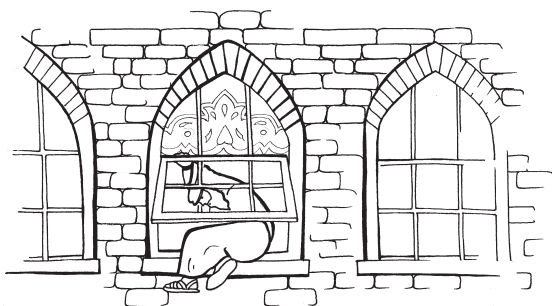
ви відповідали: «Писанням апостолів і пророків – ні, але працями отців Церкви та постановами соборів – так!». На що люди відповідали: «У такому разі з ваших слів випливає, що лютерани спираються на Писання, а ми – ні».

У ці важкі часи Мартін Лютер проводив багато часу в молитві. Він знав, що диявол щосили намагається знищити євангельську істину. Під час сейму в Аугсбурзі Лютер щодня молився упродовж трьох годин. Він говорив: «Щоб наші вороги були переможені, нам потрібно більше молитися». Своєму другові Мелангтону, пригніченому тривогою і страхом, Лютер писав: «Бог живий і царює на престолі Своїм, навіщо ж нам боятися?» Реформатор знав, що коли ми довіряємо Господові, то нам не потрібно ні про що непокоїтися.

– А якщо ми, як Мартін Лютер, молимося і віримо в те, що говорить Біблія, то нам теж не потрібно ні про що непокоїтися? – запитав Михайлик.

– Так, мій хлопчику, саме так.

Розділ 12

СВІТЛО, ПОСЛАНЕ ФРАНЦІЇ

— **У** кожній країні Бог закликав Своїх дітей на служіння, — так розпочала наступного дня свою розповідь мама Михайлика. — У Франції істину почав проповідувати Лефевр — професор одного з паризьких університетів. Щирий і ревний католик, Лефевр вивчав історію Церкви, життя її святих і мучеників. Аби знайти більше інформації, він досліджував Біблію.

– Мамо, а хіба Біблія щось говорить про католицьких святих? – здивувався Михайлик.

– Звичайно, у Біблії немає життєпису католицьких святих, але професор, знайшовши багато іншої інформації, переконався в тому, що людина може бути спасенною тільки вірою в Бога і жодним іншим способом. Лефевр поділився своїм відкриттям зі студентами, і багато з них прийняли істину про спасіння через благодать. Серед цих студентів був Гійом Фарель, який теж цікавився життям католицьких святих. За відданістю Церкві та за осудом тих, хто суперечив її вченню, він був дуже схожий на Савла з Нового Завіту. Ти пам'ятаєш, кого звали Савлом і яке найбільш відоме його ім'я?

– Звісно, пам'ятаю! Адже це апостол Павло, який також спочатку ненавидів і переслідував християн.

– Молодець! Однак коли Фарель почув від Лефевра біблійну істину, він прийняв її усім серцем і почав проповідувати в Парижі.

Поступово Слово Боже стало звучати і в інших містах Франції, хоч це було небезпечно. Навіть король Франції прихильно поставився до нової віри, але так і не зважився піти за реформаторами.

– Чому ж? – запитав Михайлик.

– Тому що в ті часи королі змушені були підпорядковуватися Папі Римському, який мав більшу, ніж вони, владу.

Іншого французького реформатора, Луї де Беркена, у Франції називали другим Лютером. До речі, католицькі священники вважали його небезпечнішим за німецького реформатора. Тричі церковна влада намагалися заарештувати де Беркена й ув'язнити, – продовжила мама. – І щоразу король Франциск I допомагав йому уникнути арешту.

Де Беркен знайшов у вченні Католицької церкви дванадцять положень, які суперечать Біблії. Він поділився своїми висновками з королем і попросив його стати суддею в суперечці про те, що істинне – Біблія чи вчення Церкви. Церковники злякалися: а якщо король вирішить, що Беркен говорить правду? У той час як Беркен чекав рішення короля, на одній з вулиць Парижа спалюжили статую Діви Марії. Священники заявили: «Усе це зробили послідовники Беркена». Реформатора кинули до в'язниці.

– Але ж він був невинний? – вигукнув Михась.

– Звичайно, але, на жаль, короля в той час у Парижі не було, і ченці скористалися цим. Реформатора осудили, і засудили на смерть. Його привезли на місце страти в розкішному одязі, який відповідав його шляхетному походженню. Беркен був спокійний – він відчував присутність Господа і безстрашно йшов назустріч долі.

– Який жах! Куди ж поїхав король у такий важливий момент? – запитав Михайлик.

– Не знаю, синку, але по смерті Беркена біблійна істина все одно поширювалася по країні. Господь покликав на служіння ще одного молодого чоловіка.

– А як його звали? – поцікавився Михайлик.

– Жан Кальвін. У Парижі в нього був двоюрідний брат-протестант. Вони часто зустрічалися й обговорювали біблійні істини. Розмірковуючи над протестантською вісткою, Жан зрозумів, що має проповідувати її. Сестра короля Маргарита запропонувала Кальвіну для проповіді свій палац. Багато людей приходили послухати його. А король звелів відчинити міські храми для протестантів.

– Оце так успіх! Може, і сам король став протестантом? – запитав Михайлик.

– На жаль, ні. Одного разу, коли Жан Кальвін молився у своїй кімнаті, до будинку забігли його друзі: «Жане! Ти повинен утікати! Сюди йдуть солдати заарештувати тебе!».

Кальвін вистрибнув через вікно, і доки друзі відволікали солдатів, дістався до палацу принцеси Маргарити і сховався там на кілька місяців. Однак він не хотів довго залишатися бездіяльним і попрямував до міста Пуатьє, відомого своїм університетом, проповідувати місцевим жителям. Коли кількість його слухачів значно зросла, він підшукав печеру, сховану за деревами і навислими виступами скелі.

– Добре придумав Кальвін! – зрадів Михайлик.

– У цій відокремленій печері утворилася французька протестантська Церква. Там діти Божі вперше взяли участь у Вечері Господній. Вони дуже хотіли, щоб їхня країна стала протестантською, як Швейцарія та Німеччина. Одного разу вночі по всій Франції були розклеєні плакати з різкою критикою католицької меси. Один з таких плакатів прикріпили до дверей королівського кабінету.

– Король, мабуть, дуже розгнівався, – пустив Михайлик.

– Король розлютився і видав наказ про негайний арешт протестантів, але вони, подібно до Яна Гуса й Ієроніма, залишилися вірними Господові.

– Якими сміливими вони були! – промовив хлопчик.

– 21 січня 1535 року вулицями Парижа пройшла велика пишна процесія, у кінці якої ішов король без корони та царського одягу. Усюди на вулицях були споруджені вівтарі, біля кожних дверей горів смолоскип. Перед кожним вівтарем король мав падати на коліна, замолюючи «страшний гріх» своїх підданих, які наважилися виступити проти Католицької церкви. По всьому Парижу були зведені ешафоти і стовпи для спалення. Це був трагічний день для Франції, оскільки вона відкинула Боже світло спасіння, послане їй.

– А Фареля та Кальвіна теж схопили? – за непокоєно перервав розповідь мами Михайлик.

– Ні, вони втекли до Швейцарії й оселилися в Женеві, яка стала на той час притулком для реформаторів. Вони багато працювали, а пізніше Кальвін і його послідовники організували там Пресвітеріанську церкву.

– Я дуже радий, що їм вдалося врятуватися і ще одне місто довідалося про Ісуса.

– Так, Господь постійно працює, щоб відкрити людям усю повноту Своєї істини.

Розділ 13

БОЖІ СЛУГИ, ЯКІ ПРИНЕСЛИ СВІТЛО ДО СКАНДИНАВІЇ

— **М**амо, поглянь, який гарний тюльпан виріс у мене на підвіконні! Які незвичайні в нього пелюстки!

— Це рідкісний махровий тюльпан. Його цибулинку мені привезла подруга з далекої Голландії, відомої як «країна тюльпанів».

Сьогодні, Михайлику, я саме хотіла розповісти тобі про те, як Божа вістка досягла Голландії та Скандинавії, — з цими словами мама посадила сина поруч із собою.

— Скандинавія — це Норвегія та Швеція? — уточнив Михайлик.

– А ще і Данія, і Фінляндія, – доповнила мама. – У Нідерландах Господь закликав для проголошення істини Менно Симонса. Коли Симонс почав вивчати Новий Завіт, перекладений німецькою мовою Мартіном Лютером, а також інші його праці, його зацікавило питання, чому дітей хрестять у дитячому віці, а не чекають, поки вони виростуть і свідомо приймуть рішення охреститися.

– А в якому віці слід хреститися? – поцікавився Михайлик.

– У Біблії не повідомляється про те, що немовлят потрібно хрестити. Сам Христос залишив нам приклад того, коли слід приймати хрещення. Ти читав про це в Євангелії?

– Так, читав.

– І Симонс переконався в цьому. У ті часи в Нідерландах вважалося жахливим злочином читати і слухати Біблію, а тим більше не можна було проповідувати. Якщо людей заставляли за вивченням Писання і молитвою, їх засуджували на смерть, навіть якщо вони обіцяли надалі не читати Біблії. Та, незважаючи на таку небезпеку, протестанти були дуже сміливими і не боялися залишатися вірними вченню Христа.

– Їм потрібно було молитися про те, щоб переслідування швидше припинилися, – сказав Михайлик.

– Так, вони молилися, і Господь відповів на їхні молитви, – продовжила мама. – У країні відбулася революція, і Голландія стала протестантською державою. А в Данії Господь покликав на служіння сина простого селянина на ім'я Таусен.

– Як добре, що Господь запрошує на служіння не тільки вчених і освічених людей! – зрадів Михайлик.

– Батьки не мали змоги платити за його навчання, і тому Таусену довелося вступити до монастиря. Юнак виявляв перспективні здібності, і його направили до одного з університетів. Таусен поїхав до Німеччини і вступив до Віттенберзького університету, відомого своїми «єресями», тобто протестантськими доктринами. Це викликало обурення керівництва монастиря, і після повернення до Данії Таусена перевели до іншого монастиря, де помістили в келії під найсуворіший нагляд. Проте він сміливо проповідував ченцям – і біблійна істина стала поширюватися по всій країні.

– Уявляю, як священики жалкували, що відправили його вчитися, – усміхнувся Михайлик.

– Ще б пак! Таусен переклав Новий Завіт датською, щоб датчани могли читати Святе Письмо рідною мовою. Завдяки цьому Данія прийняла вістку реформаторів і проголосила себе протестантською країною.

– А що цікавого було у Швеції?

– Там Господь покликав на служіння синів коваля – братів Олафа та Лаврентія Петрі. Вони навчалися у Віттенберзі під керівництвом Лютера та Мелангтона. Вони й поширили Слово Боже по всій країні.

– Мамо, ти бачиш? Усе починається в цьому Віттенберзі! А він сьогодні існує?

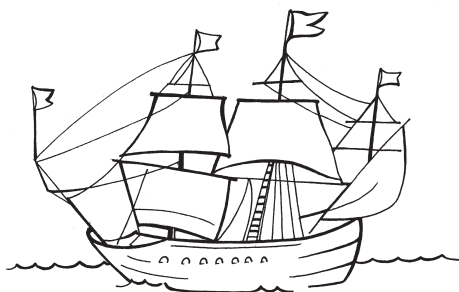
– Так, це невеличке містечко в Німеччині, – відповіла мама.

– От би побувати там!

– Король Швеції прихильно поставився до реформаторів. Він заявив, що вчення Церкви необхідно приймати тільки в тому разі, якщо воно узгоджується зі Святим Письмом. Люди повинні жити за Біблією. На прохання короля брати переклали її шведською мовою. Король прийняв вчення Реформації, і багато шведів вчинили за його прикладом.

– Молодці шведи!

– Так, мій хлопчику, дуже важливо завжди робити правильний вибір.

Розділ 14

БЛАГА ВІСТКА ДЛЯ АНГЛІЇ

Мама готувала вечерю, а Михайлик тим часом виконував домашнє завдання. Після цього вони влаштувалися в кімнаті Михайла.

– Треба нагадати татові, що він обіцяв зробити в нашому саду англійську галявину, – сказала мама.

– Ага, таку, як на картині у вітальні.

– І я хотіла б, Михасю, щоб ти позаймався англійською мовою. Зараз це міжнародна мова. Опинишся в будь-якій країні світу – і зможеш спілкуватися нею. А також читати свою улюблену Біблію ще однією мовою.

Знаєш, хто першим переклав Новий Завіт англійською мовою? Це був Тіндаль. Бажаючи уникнути можливих при перекладі помилок, він переклав Новий Завіт із давньогрецького оригіналу.

– Давньогрецьку я б ніколи не вивчив, – зауважив Михайлик.

– Варто тільки захотіти, мій хлопчику, – відповіла мама. – Але папісти заявляли, що Біблію дала Церква, і лише вона одна може її правильно тлумачити. На що Тіндаль відповів: «Ви знаєте, хто навчив орлів шукати собі здобич? Той Самий Бог навчає і Своїх голодних дітей шукати Отця в Його Слові. А народ ізраїльський співав псалми Господові рідною мовою. Чому ж ми не можемо славити Господа нашою мовою? Чому ж ми не можемо прославляти Господа нашою мовою?» У суперечці з одним богословом-католиком, який стверджував, що простому люду важливіше знати закони Папи, ніж Закон Божий, Тіндаль заявив: «Якщо Бог збереже моє життя, аби я продовжив доручену мені справу, за кілька років хлопчик, який ходить за плугом, знатиме Писання краще вас».

Реформатора почали переслідувати, і він був змушений переїхати до Лондона, а потім

до Німеччини. Три тисячі примірників Нового Завіту видали в місті Вормсі та продали дуже швидко. Того ж року Тіндаль відновив видання Святого Письма.

В Англію Новий Завіт доставляли на кораблі. Один єпископ з міста Дарема вирішив перешкодити Тіндалю і купив у книготорговця всі книги, маючи намір знищити їх. Та сталося навпаки: на отримані гроші було придбано вихідні матеріали для нового, значно якіснішого видання.

– Єпископ, мабуть, дуже здивувався, почувши це! – розсміявся Михайлик.

– Звичайно, він був збентежений. Господь здійснює чудеса, – відповіла мама. – А в Шотландію біблійну істину принесли послідовники Уїкліфа, яких називали лоллардами.

– Смішна назва, – усміхнувся Михайлик.

– Їх так назвали, тому що церковні лідери вважали їх лінивими людьми, що бурмочуть, тобто тихо моляться (голландською lollaerd). Пізніше в Шотландію приїхав інший місіонер – Джон Нокс, який до кінця своїх днів залишався вірним служителем Божим.

За часів короля Якова, котрий прийняв протестантську віру, Шотландія нарешті стала

протестантською країною. Король розпорядився зробити новий переклад Біблії, що отримав назву «переклад короля Якова». У цей час в Англії жив ще один реформатор. Звали його Джон Буньян.

– Джон Буньян? – Михась пожвавішав. – Я чув про нього. Ми читали його книгу «Подорож Пілігрима».

– Точно! Це дуже цікава книга, хоч тоді в ній не було стільки малюнків, як у нашої.

– А ще я пам'ятаю, – сказав хлопчик, – що Джон Буньян був дуже ревним проповідником, за що його заарештували і вкинули до в'язниці. Там він і написав цю книгу.

– Ну й пам'ять у тебе! Молодець! Я навіть не очікувала, що ти стільки запам'ятаєш. Утім, напевно, ти нічого не знаєш про братів Уезлі.

– А це хто?

– Джон і Чарльз Уезлі були англійськими проповідниками. Якось, перебуваючи на кораблі, вони потрапили у шторм і дуже злякалися.

– Як учні, коли Ісус спав у човні? – запитав Михайлик.

– Так, напевно. Джон Уезлі був переляканий. Але одні люди під час шторму поводитися дуже спокійно і співали псалми, тож Джон і Чарльз

вирішили познайомитися з ними ближче. Це були «Моравські брати» – німецькі християни, що жили в тій частині Європи, котру називали Моравією. Вони були послідовниками Яна Гуса. Їхня релігія була дуже простою, оскільки вони намагалися жити так, як Ісус Христос і Його апостоли. Завдяки такому прикладу віра Джона та Чарльза Уезлі зміцнилася.

Джон і Чарльз були постійними та послідовними у своєму посвяченні Богові й закликали своїх учнів чинити так само. Послідовників учення братів Уезлі почали називати методистами. Спочатку їх ображала назва «методисти». Та невдовзі всі стали називати їх саме так, і їм довелося прийняти це.

– Мамо, а сьогодні є методисти?

– Так, синку, переважно у США та Великобританії. До речі, ти знаєш, що Еллен Уайт спочатку теж була методисткою?

– Невже? Я не знав, – здивувався Михайлик.

– Еллен Уайт прийняла хрещення в методистській церкві, коли їй виповнилося одинадцять років. І вона була методисткою, поки не почула проповіді Уїльяма Міллера. Родина Еллен Уайт долучилася до міллеритів і разом з ними очікувала Приходу Ісуса Христа.

– Мамо, а ти розповідала мені про це? – зніжковів Михайлик.

– Ні, синку, ще не розповідала. Але ми скоро й до цього підійдемо. А зараз повернемося до методистів. Брати Уезлі часто наражалися на переслідування. Провівши кілька років в Америці, вони повернулися на батьківщину. В Англії богослужіння методистів часто переривалися нападами юрб бешкетників. Але завдяки Божій милості Джон Уезлі уникав смерті.

Якось він опинився серед розлюченого натовпу, і один чоловік розірвав його піджак, а інший намагався відібрати в нього гроші. Але раптом хтось захистив його, народ відступив, і Джон Уезлі залишився неушкодженим.

– Це ангел Божий захистив його! – захоплено вигукнув Михайлик.

– Звичайно. Ісус Христос завжди допомагає Своїм служителям. Знаєш, брати Уезлі написали багато гімнів – понад тисячу.

– Так багато? – здивувався Михайлик.

– В одному з наших збірників гімнів приблизно дев'ятнадцять написані Чарльзом і два – Джоном. Мій улюблений псалом «Чуєш ангельський той глас».

– Мені теж дуже подобається цей псалом, – погодився Михайлик. – Сподіваюся, що Бог зможе мене використовувати так само, як братів Джона та Чарльза Уезлі або як Джона Буньяна. Я хотів би стати поетом, як вони.

– Я впевнена, що Бог дуже радий це чути, і Він приготував для тебе важливе служіння, – відповіла мама, радіючи бажанню сина.

Розділ 15

ФРАНЦІЯ ВІДВЕРТАЄТЬСЯ ВІД БОГА

Через кілька днів Михайлик з мамою знову розмовляли про те, як біблійна істина протистояла нападам сатани.

– Сьогодні, синку, я розповім тобі, чим закінчилася Реформація у Франції.

– Франція стала протестантською країною?

– Ні. У Франції проти Слова Божого розпочалася війна. Упродовж тисячі років Церква перешкождала людям читати Біблію рідною мовою. Тому простий люд дуже погано знав її та в результаті підтримав Католицьку церкву в її боротьбі з протестантською Реформацією.

До речі, у книзі Об'явлення передвіщено, що в період з 538 до 1798 року Римо-Католицька церква запровадить суворий контроль над християнами, і протягом 1260 років вона буде переслідувати всіх, хто не згодний з її вченням і обрядами. Однак 1798 року, по закінченні цього періоду, Папу Римського заарештували, і він помер у в'язниці. Так закінчилася абсолютна влада Римо-Католицької церкви. На щастя, у деяких країнах переслідування реформаторів припинилося задовго до цього часу.

– Невже Біблія так точно може пророкувати події? – здивувався Михась.

– Синку, ти ще не раз переконаєшся в тому, що Господь дивним чином розкриває майбутнє у Книзі, яку Він подарував усім нам, – у Біблії. Та, незважаючи на послаблення влади пануючої церкви, Франція відмовилася прийняти Господа та Біблію. Ця країна проголосила, що не вірить в Бога. На жаль, дехто знає про Бога, та не хоче вірити й коритися Йому.

– Вони зовсім не вірять?

– Принаймні так заявляють. Люди у Франції марнували час, насолоджуючись життям, і багато грішили. Як писав Вальтер Скотт,

«Франція – єдина країна у світі, яка, згідно з достовірними джерелами, відкрито повстала проти Творця Всесвіту».

– Повстала проти Бога? – здивувався Михайлик.

– Франція дуже довго відкидала Бога, – пояснила мама. – 1572 року в Парижі в ніч святого Варфоломія сталася страшна трагедія – сімдесят тисяч Божих дітей загинули. А по всій країні християн убивали впродовж двох місяців. Католицька церква, Папа Римський і король святкували перемогу. Щоб увічнити це ганебне побоїще, була викарбувана медаль, а у Ватикані досі збереглися три візантійські фрески, на яких зображено напад на адмірала-гугенота, король, який обговорює зі своїми радниками майбутню різанину, і сама різанина.

– Таким чином, вони не тільки вбивали людей, але ще й пишалися тим, що робили? – запитав Михайлик.

– Так, синку. У музеї Еллен Уайт, у духовному центрі Адвентистської церкви в штаті Меріленд, можна побачити одну з тих медалей, викарбуваних на знак пам'яті про Варфоломійську ніч.

Після цього злодіяння ситуація в країні стала ще гіршою. Оскільки Біблія була недоступна

простому народу, люди відвернулися від Церкви і Бога. Французька революція проголосила Христа ошуканцем, а гаслом безбожників стали слова «Скинемо негідника» – так вони називали Христа. Біблії спалювалися на багаттях, хрещення і Вечеря Господня були заборонені.

Один з представників влади на повний голос кинув Богові зухвалий виклик: «Боже! Якщо ти існуєш, помстися за Своє знеславлене ім'я. Чого ж Ти мовчиш? Ти навіть не можеш відповісти гуркотом грому! Хто після цього повірить у Твоє існування?!».

– Мамо, це жахливо! – вигукнув Михась. Мама обійняла сина і продовжила:

– Французи вирішили служити «богині» розуму, а не Господові Всесвіту. Її символом вони обрали молоду дівчину, котра не відзначалася зразковою поведінкою. Це означає, що в неї була погана репутація. Дівчину привели в Собор Паризької Богоматері й почали поклонялися їй як богині.

– Вони порушили першу заповідь! – вигукнув Михась.

– Так, порушили. У Франції почався кривавий терор, який тривав три з половиною роки. Спочатку представники церковної влади зни-

щували Божий народ, а потім були страчені священики, аристократи, королівська родина і сам король Людовик XVI.

– Жахливо, що люди вбивали один одного.

– Так, мій хлопчику. Франція прийняла декларацію, проголосивши, що Бога немає. Вона знову відкинула Бога та Його Слово.

Зате в інших країнах Біблію шанували, як ніколи раніше. 1804 року було засновано Британське й Іноземне біблійні товариства, і Біблію почали видавати і розповсюджувати п'ятдесятьма мовами. У наші дні її видають понад тисячею мов, і з кожним роком з'являються нові переклади іншими мовами.

– Як чудово!

– Господь добрий до нас, і Він відкриває нам те, що трапиться в майбутньому, для того, щоб навіть у найскрутніші часи ми знали, що труднощі обов'язково закінчатся. І ми знаємо, Хто буде переможцем!

– Звичайно, це буде Ісус, – погодився Михайлик.

Розділ 16

ЧЕРЕЗ ОКЕАН ЗА СВОБОДОЮ

Коли Михайлик виконав домашнє завдання, мама, відклавши шиття, підвела сина до карти світу.

– Ти хочеш розповісти мені ще про якусь країну?

– Ця країна тобі знайома, у неї дивовижна історія. У XV столітті Англія відмовилася від католицького віровчення. Король Генріх VIII вирішив, що його піддані будуть належати до Англіканської церкви.

– Але, мамо, ти вже розповідала мені про Англію.

– Я пам'ятаю, однак сьогодні ми повинні згадати про неї, оскільки це має зв'язок і з іншою країною.

– Добре, – погодився Михайлик.

– В Англіканської церкви були обряди, котрі вона запозичувала в Римо-Католицької церкви, незважаючи на те, що в Біблії такі обряди не згадувалися. Відтоді як Англіканська церква набула статусу офіційної, люди повинні були звершувати богослужіння тільки так, як вона навчала. Проте деякі християни хотіли поклонятися Господу і жити так, як навчає Біблія. Таких людей називали пуританами.

– А чому їх так називали?

– Річ у тім, що ця назва походить від латинського слова «пурус» – чистий. Саме такими вони хотіли бачити своє життя й учення.

Згодом пуритани були змушені залишити свої будинки та фермерське господарство і переїхати до Голландії, де їм довелося опановувати нові професії у зв'язку з появою фабрик.

– Напевно, усе це було непросто, – поспівчував хлопчик.

– Так Господь готував їх до майбутніх подій.

– Я знаю, що потім сталося, – перервав розповідь мами Михайлик. – Пуритани переїхали до Америки. Це і є та нова країна?

– Так, мій хлопчику. Якби в Англії пуританам жилося легко, вони ніколи б не вирушили на пошуки нового місця проживання. Вони прагнули до релігійної свободи і вирішили переїхати туди, де зможуть служити Господу і навчати своїх дітей так, як сказано в Біблії.

В Америці пуритани оселилися у штаті Масачусетс. На жаль, вони не розуміли, що таке справжня свобода. Бажаючи свободи для себе і вважаючи, що вони праві в усьому, пуритани не хотіли надавати свободи іншим людям. Вони контролювали не лише церкву, а й уряд нової колонії. Щоразу, коли уряд штату дозволяв заснування нової церкви, пуритани чинили опір. Лише члени церкви мали право голосу в уряді.

– Це неправильно! – обурився Михайлик.

– Усі мешканці колонії обов'язково мали відвідувати богослужіння та жертвувати гроші на підтримку церкви. Ті, хто залишав церкву, були зобов'язані виплачувати штраф або потрапляли до в'язниці, а іноді їм загрожувало й те, й інше. Далеко не всі люди прийняли ці пра-

вила. Через одинадцять років після заснування колонії пуритан до них приєднався англієць Роджер Уїльямс. Він виступав проти таких суворих правил і обмежень свободи. Але керівники не хотіли щось змінювати, і Роджер Уїльямс вирішив покинути колонію, сховавшись у глухому лісі.

– А чому пуритани змушували людей поклонятися Господу так, як вони вважали за потрібне? Адже самі вони виїхали з Англії у пошуках свободи? – запитав Михайлик.

– Пуритани не змогли прийняти всієї істини, – відповіла мама. – Тоді реформаторські церкви сприйняли істину лише частково. Наприклад, лютерани не просунулися далі вчення Мартіна Лютера, кальвіністи зупинилися на вченні Кальвіна. Однак Господь бажав дати людям повну істину про Себе. Відкриття істини схоже на навчання в школі: спочатку ми додаємо і віднімаємо, а потім вчимося множити і ділити. І з кожним роком ми знаємо і розуміємо більше й більше. Просто дехто не бажав подальших змін, до яких закликала їх Біблія.

– Шкода, що вони не хотіли далі приймати істину. Мамо, а що трапилося з Роджером Уїльямсом?

– Він провів кілька місяців у лісі, а потім знайшов притулок в одному індіанському племені й проживав там деякий час. Уїльямс організував невелику колонію в штаті Род-Айленд, яка стала безпечним притулком для всіх переслідуваних за релігійні переконання.

– Це чудово! – зрадів Михайлик.

– Коли в Америці відбулася революція, релігійна свобода стала одним з перших принципів. Усім дозволялося вірити так, як вони того бажали.

Вістка про нову державу, де кожна людина може жити, працювати й вірити так, як їй підказує серце, швидко поширилася у країнах Європи. Бажаючи звільнитися від старих переконань та уникнути гонінь, багато християн вирушили до берегів Нового Світу – в Америку.

– А що таке старі переконання?

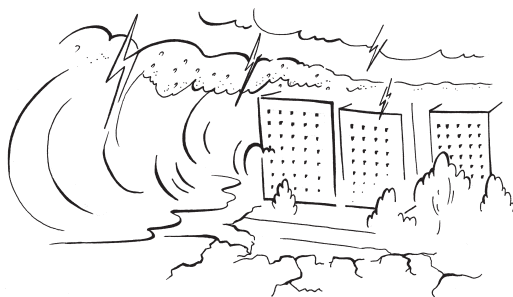
– Це старі традиції, до яких люди звикли. Коли Ісус Христос жив на нашій Землі, в юдеїв також виникали труднощі. Замість того щоб чинити так, як Він навчав, вони бажали чинити так, як звикли, навіть якщо це було неправильно.

Старі переконання можуть створювати перешкоди й у наші дні. Ми повинні приймати те,

що Господь відкриває нам у Своєму Слові, а не дотримуватися звичних поглядів.

– До того ж у Біблії написано, що в першу чергу потрібно бути слухняним Богу, – підсумував вечірню бесіду Михайлик.

Воздів 17

ОЗНАКИ ДРУГОГО ПРИХОДУ ІСУСА ХРИСТА

Вийшовши на терасу, Михайлик замружився від яскравого весняного сонця. Його промені пестили кожну гілочку, кожен листочок. Розплющивши очі, хлопчик помітив на яблуневій гілці над терасою яскраво-рожеві бруньки. О-о-о! Їх було так багато!

– Мамо, мамо! – хлопчик забіг на кухню. – Наша яблуня вся в бруньках!

– Чудово, синку, це хороша ознака. Це означає, що восени вона принесе багато плодів. Од-

нак є ознаки, про які необхідно знати кожному з нас. Про них говорить Біблія. Найважливіші ознаки Другого приходу нашого Спасителя записані в 24-му розділі Євангелія від Матвія.

– Таким чином Ісус хоче попередити нас, – сказав Михайлик

– Так, Ісус Христос розповідав людям про Свій Другий прихід. А найвідоміші Його слова про те, що Він прийде знову, записані в Євангелії від Івана.

– Так, ми вчили їх на уроці Суботньої школи: «Хай не тривожиться ваше серце: вірте в Бога і в Мене вірте. В домі Мого Отця багато осель. А якби не так, то Я сказав би вам, оскільки йду приготувати вам місце. І коли піду та приготую вам місце, то Я знову прийду і візьму вас до Себе, щоб де Я, там і ви були».

– Молодець, синку! – похвалила мама Михайлика. – Апостолу Павлу Святий Дух детально відкрив, яким буде Другий прихід Ісуса. Слова Павла, що мертві у Христі воскреснуть, втішають тих, хто втратив своїх рідних. Павло хотів, щоб християни не засмучувалися через померлих.

– Хоч коли померла наша бабуса, мені було дуже сумно... – Михайлик опустил голову.

– Ми обов’язково зустрінемося з нашими рідними, – сказала мама й обійняла сина. – Давай ще прочитаємо кілька біблійних текстів про це. Принеси свою Біблію.

Михайлик побіг до кімнати і приніс свою Біблію.

Прочитаємо 3-й вірш 51-го розділу книги пророка Ісаї.

– «Бо Сіона Господь потішає, всі руїни його потішає, й обертає пустині його на Еден, його ж степ – на Господній садок! Пробуватимуть в ньому утіха та радість, хвала й піснопіви».

– Усі, хто любить Ісуса Христа, прагнуть побачити Його повернення. Нам усім хочеться бути разом з Христом в Едемі.

– Однак Ісус Христос говорив і про сумні події, які відбудуться перед Його Приходом, – стурбовано промовив Михайлик.

– Ці події злякають тільки невіруючих людей, – пояснила мама.

– Це будуть землетруси?

– Не лише, але про них також написано в 24-му розділі Євангелія від Матвія.

– Нам у школі, на уроці географії, розповідали про сильні землетруси в Мексиці та Каліфорнії, – сказав Михайлик.

– Один з найсильніших землетрусів стався 1755 року в столиці Португалії Лісабоні, – пояснила мама, – тоді люди чекали Другого приходу Ісуса Христа, а потужний землетрус став для них ознакою, що Його Прихід близько. У країнах Європи й Африки, в Америці, Гренландії та Західній Індії теж були землетруси. А потім сталися ще жахливіші явища. Під час землетрусу океанська вода спочатку відступила від берегів, оголивши піщані мілини, а потім піднялася вище звичайного рівня і затопила все на цій території. На іспанське місто Кадіс обрушилася хвиля заввишки двадцять метрів.

Михась відкрив Біблію на 24-му розділі Євангелія від Матвія:

– Мамо, от подивися, у 29-му тексті Ісус говорить про те, що згаснуть сонце й місяць, і зірки впадуть з неба. У це важко повірити. Хіба це можливо?

– Можливо, ці пророцтва звучать фантастично, але люди прислухалися до слів Ісуса Христа і спостерігали за явищами, яких раніше ніколи не було. І ось вони розкрилися.

– Коли?

– Через двадцять п'ять років після лісабонського землетрусу – 19 травня 1780 року сонце

і місяць згасли, як і передрікав Ісус. Того дня ранок був ясним, стада паслися в полі, а фермери займалися своєю роботою. Раптом небо затягли хмари, заблищали блискавки, пройшов дощ. Навіть корови передчували щось лихе і поквапилися назад до хліва. Небо ставало все темнішим і темнішим.

– А люди? – запитав Михайлик.

– Вони вирішили, що прийшов кінець світу. Того ж вечора розкрилося ще одне дивне явище, – продовжила мама свою розповідь. – Зійшов місяць, і був він червоного кольору. Навколо панувала непроглядна темрява, і багатьох людей охопив страх. Лише ті, хто вивчав Біблію, не боялися. Вони знали про те, що має статися перед Другим приходом Ісуса Христа. Пам'ятаєш, Ісус говорив про те, що перед Його поверненням на Землю люди робитимуть багато поганих вчинків – як і за часів Ноя.

– За часів Ноя все було настільки погано, що Господу довелося знищити людей, – сумно промовив Михайлик.

– Перед Другим приходом Ісуса Христа все буде так само, – продовжила мама. – Люди не любитимуть Ісуса і не хотітимуть дотримуватися Його Закону.

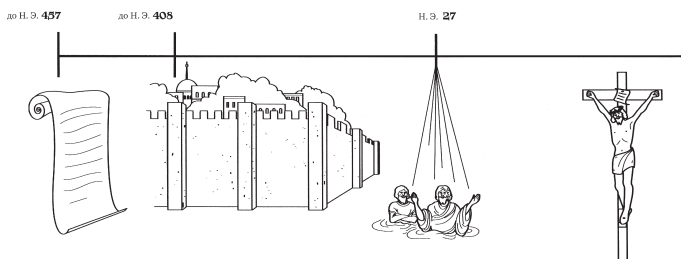
– Вони порушуватимуть Закон і завдаватимуть один одному болю? – запитав Михайлик.

– Завжди, коли люди порушують Божий Закон, вони заподіюють один одному зло, – погодилася мама й обійняла сина. – Михайлику, ти пам'ятаєш, що сталося з Ісусом у Вифлемі? Люди очікували Його Приходу, але лише деякі приготувалися до нього. Не всі люди помітили, що Ісус уже прийшов. Так само буде й перед Його Другим приходом. Ми знаємо про це, бо Христос розповів про нього в Біблії. І ми знаємо, які події мають перед цим відбутися. Однак багато людей не будуть готові зустрічати Ісуса.

– А я буду радий зустрітися з Ним! – вигукнув Михась.

– І Христос буде щасливий зустрітися з тобою, – сказала мама.

Возгін 18

ВЕЛИКЕ БОЖЕ ПРОРОЦТВО ВИКОНУЄТЬСЯ

Наступного дня мама запитала Михайлика:

– Синку, ти коли-небудь чув про Уїльяма Міллера?

– Начебто чув. А ким він був?

– Уїльям Міллер був фермером і жив на північному сході США. З юних років він вірив у Христа. Бажаючи більше дізнатися про свого Спасителя, Міллер придбав Біблію і почав її вивчати. Чим більше він вивчав її, тим більше його приваблював Христос. І найулюбленіши-

ми для Міллера стали книга пророка Даниїла та Об'явлення. Досліджуючи Біблію, він переконався, що більшість ознак Приходу Ісуса вже виконалося, і тому Христос має повернутися дуже скоро.

Варто сказати, що тими знаннями Біблії, які в нас є, ми багато в чому завдячуємо Міллерові та його старанному вивченню Писання під керівництвом Святого Духа. Адже він використовував тільки Біблію та Симфонію.

– А що таке Симфонія? – запитав Михайлик.

– Симфонія – це така товста книга, де зібрані всі слова, які вживаються в Біблії, і вказані тексти Писання, у яких вони використовуються. Якщо Міллер не розумів біблійних віршів, він вивчав усі зазначені в Симфонії тексти, доки тема не ставала йому зрозумілою. Міллеру дуже подобалося самостійне вивчення Біблії.

– Мені теж подобається все вивчати самостійно, – сказав хлопчик.

– У вас з Уїльямом Міллером є ще спільне: ви обидва любите математику!

– Міллер любив математику? Звідки ти це знаєш?

– Коли він досліджував книгу пророка Даниїла, то знайшов там пророцтво про 2300

днів. Він тому й узявся за математичні підрахунки. Пам'ятаєш, я вже розповідала тобі, що в біблійних пророцтвах один день дорівнює одному року.

– Так, звичайно, пам'ятаю. А про що це пророцтво, мамо? – поцікавився Михайлик.

– Міллер був дуже уважним читачем. Вивчаючи інше пророцтво, він зрозумів, яку дату слід вважати початком періоду 2300-х років. Це був 457 рік до н. е., коли перський цар Ахашверош видав указ про відновлення Єрусалима. А кінцем цього періоду був 1844 рік.

– Оце так! Пророцтво сягає майже до наших днів, – захоплено зауважив Михась.

– Так, синку, це найдовший пророчий період, указаний у Біблії. Та, знаєш, не все так просто було з цими біблійними розрахунками. Річ у тім, що наприкінці цього періоду, як пише Біблія, мало очиститися святилище. Міллер подумав, що тут ідеться про нашу планету, відповідно він вирішив, що 1844 року має настати кінець світу. Часу залишалось дуже мало, тому він залишив свою ферму і вирушив проповідувати про те, що Христос скоро повернеться.

У кожному місті десятки, а то й сотні людей приймали його вчення. Багато протестант-

ських церков відчиняли перед Міллером свої двері для проповіді, і тисячі людей вирішили приготуватися до Приходу Ісуса Христа. Багато людей не погоджувалися з підрахунками Міллера і не вірили в те, що Ісус скоро прийде.

– Мамо, але ж він помилився. Ісус Христос не прийшов 1844 року. Отже, Міллер не був Божою людиною? – здивовано запитав Михайлик.

– Ні, синку, Уїльям Міллер дуже любив Господа. Його підрахунки були правильні, але він помилився з поясненням події, яка мала відбутися наприкінці цього періоду. Чимало шукачів істини серйозно поставилися до вістки про скорий Прихід Ісуса Христа. Міллер спонукав людей досліджувати Біблію і приготуватися до зустрічі з Христом. Його служіння було дуже важливим.

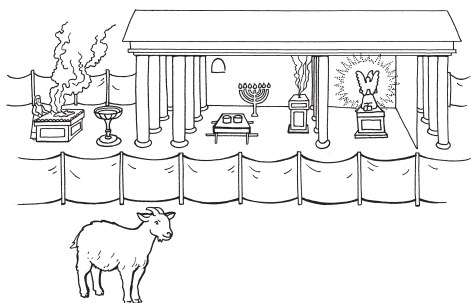
– Але якщо математичні обчислення Уїльяма Міллера були достовірні, що ж відбулося 1844 року?

– А про це ми поговоримо завтра, – відповіла мама.

«Сімдесят років — тижнів (490 років)
призначено для твого народу»

				1810 років до очищення святотища
7 тижнів	62 тижні	1 тиждень		
457 р. до н. е. Наказ про відновлення та будівництво Єрусалима	408 р. до н. е. Відновлення Єрусалима закінчено	27 р. н. е. Хрещення Ісуса Христа	31 р. н. е. Віддано на смерть Ісуса Христа	34 р. н. е. Побиття Стефана камінням 1844 р. н. е. очищення святотища

Розділ 19

СВІТЛО В ТЕМРЯВІ РОЗЧАРУВАННЯ

— **М**амо, а що сталося з людьми, які не дочекалися Ісуса 1844 року? — з таким запитанням, повернувшись зі школи, Михайлик забіг у дім.

— Вони були дуже розчаровані. Однак спочатку ми пообідаємо, а потім я відповім на твої запитання.

— Іноді нам буває складно зрозуміти Господа та Його наміри, — так почала мама їхню бесіду. — І хоч люди часто помиляються у тлумаченні Його планів, із часом вони стають зрозу-

мілими. Незважаючи на те, що Уїльям Міллер помилився щодо часу Приходу Христа і значення деяких символів, він мав рацію, коли говорив, що Ісус Христос має повернутися на Землю і що всім необхідно почути цю вістку.

– Так, і перші учні Ісуса Христа помилилися, очікуючи, що Ісус встановить Своє царство над римлянами. А Його натомість розіп'яли, – додав Михайлик.

– Так, апостоли пережили сильне розчарування, – продовжила мама. – А Міллер помилився, бо не зовсім розумів істину про святиню. У ті часи багато хто з християн вважав, що святиня – це Земля. Якби Уїльям Міллер і його послідовники ретельніше вивчали Біблію, то зрозуміли б значення служіння, яке протягом року первосвященик звершував у святині.

– Мамо, це те, що описано в перших книгах Біблії? Якщо чесно, я пропустив ці книги, коли читав Біблію від початку до кінця... – зізнався Михась.

– Ми обов'язково прочитаємо їх разом. Просто якщо ми будемо читати уважно й розбиратися в тому, що для нас незрозуміло, читати буде набагато цікавіше.

– Домовилися!

– Тепер будь дуже уважним. Це важливо. У часи Старого Завіту в ізраїльському народі раз на рік відбувалося особливе служіння – очищення святилища. Воно символізувало очищення ізраїльського народу від гріхів. Також цей час був часом суду.

– Суду?

– Так, люди досліджували свої серця й каялися у гріхах. А тепер найголовніше. Ти можеш принести мені той іграшковий замок, котрий ми подарували тобі кілька років тому?

– Уже несу.

За хвилину Михайлик повернувся, тримаючи макет одного з відомих замків Німеччини.

– Ось він! Я стільки часу присвятив тому, щоб з'єднати усі деталі!

– Так, пилюку не завадило б протерти... Дивися, він настільки схожий зі справжнім замком, аж до найменших деталей! А ти хотів би побувати у справжньому палаці? Хіба може цей порівнятися з тим, що знаходиться в Німеччині?

– Звичайно, я хотів би побувати у справжньому замку. Адже цей – лише зменшена копія.

– А ти знаєш, Михасю, що святиня на Землі, хоч там і звершувалося важливе служіння, була

лише маленькою копією того храму, котрий знаходиться на небі?

– Справді? – здивовано запитав Михайлик.

– Звичайно! Після того як Ісус вознісся на небо, Він розпочав служіння в Небесному храмі, а служіння в земному втратило сенс. Пророк Даниїл також говорив про Небесний храм і особливе служіння очищення, яке розпочав Ісус після закінчення цього довгого періоду в 2300 років. Це те, чого, на жаль, не зрозумів Уїльям Міллер.

– Але якщо він помилився, значить, його вістка була даремною?

– Це не зовсім так, синку. Господь хотів, щоб Уїльям Міллер розповів людям про пророцтво щодо 2300 вечорів і ранків і про те, що більшість ознак Приходу Ісуса Христа здійснилися. Настав час приготуватися до зустрічі з Ним. Як помилилися апостоли, очікуючи, що Ісус Христос повернеться протягом 70 тижнів, так і міллерити помилилися, очікуючи Господа по закінченні 2300 вечорів і ранків. Вони не зрозуміли пророцтва повністю. Господь же здійснював роботу згідно зі Своїм планом. Він бажав, аби люди знали, що Ісус скоро прийде, і приготувалися до зустрічі з Ним.

– Отже, незважаючи на свою помилку, Уїльям Міллер був справжнім християнином? – запитав Михайлик.

– Звичайно.

– А що сталося з людьми, які повірили йому і почали чекали Ісуса?

– Після того як Ісус Христос не прийшов, вони розчарувалися. Деякі відвернулися від Господа, інші повернулися до своїх колишніх церков. А решта розділилися на кілька груп віруючих, одна з котрих пізніше стала Церквою християн адвентистів сьомого дня.

– Отже, Уїльям Міллер був адвентистом? – запитав хлопчик.

– Ні, він не був членом Адвентистської церкви, – відповіла мама. – Однак кожну людину, яка з нетерпінням очікує Приходу Ісуса Христа вдруге, можна назвати адвентистом, оскільки слово «адвентист» означає «той, хто чекає Приходу Христа».

Розділ 20

В ОЧІКУВАННІ ІСУСА

– **М**ихайлику, – попросила наступного вечора мама, – прочитай 6-й і 7-й вірші 14-го розділу книги Об’явлення.

– «І я побачив іншого ангела, який летів серед неба. Він мав вічну Євангелію, щоб звіщати її жителям землі, – усякому народові, поколінню, племені і народності, – проголошуючи гучним голосом: Побійтеся Бога й віддайте Йому славу, бо прийшла година Його суду! Поклоніться Тому, Хто створив небо, і землю, і море, і джерела вод!».

– Слова ангела «усякому народові, поколінню, племені і народності» означають, що

Добра вістка буде проповідувана по всьому світу, – пояснила мама. – У ХІХ столітті в Німеччині жив єврейський хлопчик на ім'я Джозеф Вольф. Його батько був рабином. Одного разу Джозеф запитав у нього про Ісуса Христа. Батько відповів, що Ісус був дуже відомим Учителем, Котрий оголосив себе Месією.

Джозеф багато роздумував: а якщо Він і справді був Месією, як Себе називав? А якщо Ісус був невинний? А якщо?.. А якщо?.. Ці запитання непокоїли хлопчика.

Якось він похвалився старому сусідові-християнину: «Коли прийде Месія, Єрусалим пануватиме над усім світом, й усі люди стануть поважати євреїв». Сусід усміхнувся і відповів: «Джозефе, дозволь мені розповісти тобі про Месію». І він розповів хлопчикові про те, яким скромним життям жив Ісус Христос і як Він помер.

– Однак усі люди очікували, що Месія стане царем! – обурився Джозеф.

– А ти піди додому і прочитай 53-й розділ книги пророка Ісаї, – відповів сусід.

Джозеф так і зробив. І переконався, що Ісус був Сином Божим. Святе Письмо говорить про Ісуса Христа як про покірного Слугу, подібного до ягняти на заколенні. «Чи можливий Дру-

гий прихід Месії? – зацікавився Джозеф. – Чи може Ісус спершу прийти як лагідний Слуга, а вдруге – як переможний Цар? Якщо вірити тому, що Ісус Христос говорив про Себе, то це цілком можливо».

Коли хлопчикові виповнилося одинадцять років, він поїхав з рідного дому, щоб здобути освіту. Оселившись у родичів, Джозеф почав навчатися в школі. Однак чим більше він досліджував Писання, тим більше недоброзичливими ставали родичі. Незабаром вони вигнали Джозефа зі свого дому. Хлопчик вирішив стати християнином-католиком. У Римі він вступив на католицький місіонерський факультет. Однак дуже скоро помітив, що церква не дбає про людей так, як повинна. Він обвинувачував духовенство в тому, що вони охочіше беруть гроші, ніж дають духовну їжу.

Церковна влада оголосила Джозефа єретиком, і він переїхав до Англії, де провчився два роки. Під час навчання Вольф став протестантом і почав проповідувати про близький Другий Прихід Ісуса Христа. Він дослідив книгу пророка Даниїла і зробив такі ж математичні обчислення, як і Уїльям Міллер, але його підрахунки відрізнялися від підрахунків Міллера на два

роки. «Якщо Ісус Христос скоро прийде, – думав Вольф, – необхідно якомога швидше розповісти про це людям». І він вирушив проповідувати до Африки, потім до Єгипту й Ефіопії. Потім Джозеф проповідував у Палестині, Сирії, Персії, Бухарі й Індії, у Нью-Йорку, Філадельфії, Балтиморі та Вашингтоні. Сатана всіляко перешкоджав йому. Кілька разів Вольф був проданий у рабство, голодував, перебував у в'язниці, тричі ледве не помер, його грабували, а одного разу взимку під час снігопаду його роздягли, і він босоніж ішов по снігу. До останніх своїх днів він продовжував проповідувати про близький Прихід Ісуса Христа, і Господь не залишав його.

– Оце так історія! Джозеф Вольф прожив чудове життя, – захоплено сказав Михайлик.

– Якщо ми дозволяємо Божим планам виконуватися в нашому житті, воно не може бути інакшим.

Утім, не лише доктор Вольф проповідував про близький Прихід Ісуса. У Південній Америці жив іспанський проповідник на ім'я Лакунза. Вивчаючи Біблію, він теж дійшов висновку, що Ісус має скоро прийти. Будучи католиком, Лакунза розумів: якщо розповідь про свої переконання, то його вб'ють. І він написав книгу

під вигаданим ім'ям «Рабин Бен-Ездра». 1825 року його книгу про Другий Прихід Ісуса Христа прочитали в Лондоні, і багато англійців прийняли Христа як свого Спасителя.

Тим часом у Німеччині лютеранський пастор Бенгель, досліджуючи книгу пророка Даниїла, теж дійшов висновку, що Ісус скоро прийде. Його обчислення були подібні до підрахунків Міллера. Деякі парафіяни Бенгеля переїхали до Росії і принесли із собою вістку про близький Прихід Христа.

Свій слуга був у Господа й у Швейцарії. У Женеві про Другий прихід Ісуса звіщав Госсен. Він проповідував дітям і написав для них книгу про Прихід Христа. Пізніше, коли Госсен проповідував дорослим і вони скаржилися на те, що книги Даниїла та Об'явлення надто складні для розуміння, проповідник жартома відповідав: «Пророчі книги не так вже й складно зрозуміти. Запитайте у своїх дітей – вони вам усе пояснять». І діти справді могли пояснити пророцтва.

– Мамо, а я теж зможу пояснювати пророцтва? – запитав Михайлик.

– Якщо уважно читатимеш Біблію, то вона відкриє тобі свої скарби. Та не завжди пропо-

відувати про ці скарби було легко. У Скандинавії церковна влада наполягла на тому, щоб священиків, які проповідують про близький Прихід Христа, кидали до в'язниці. Тоді діти шести, семи, восьми років почали проповідувати Благую вістку по всій країні.

– Мамо, але ж Ісус Христос не прийшов тоді! – сказав Михайлик.

– Так, і ми не можемо знати точної дати, синку, – відповіла мама. – Тому, незважаючи на те, що люди в 1840-ві роки були розчаровані, коли Христос не прийшов, вони пришвидшили проповідь Благої вістки про Ісуса по всьому світу.

– У будь-якому разі те, що люди повірили в близький Прихід, — це добре! – сказав Михайлик.

– Звичайно. Ніхто з тих, хто чекав Ісуса Христа 1844 року, не зміг забути своїх переживань. І сьогодні нам потрібно досліджувати свої серця, старанно молитися та вивчати Біблію!

Розділ 21

ВТРАТА ВІРИ

Увесь день Михайлик з нетерпінням чекав продовження вчорашньої історії. І ось настав вечір, на небі спалахнули перші зірочки, і мама продовжила свою розповідь:

– Усе більше й більше християн приходили послухати вістку про Другий прихід Ісуса, яку проповідував Уільям Міллер. Незабаром більше 50 тисяч християн вийшли зі своїх церков і почали збиратися разом з людьми, які очікували повернення Ісуса. До цього часу більшість віруючих, прийнявши цю вістку, залишалися у своїх громадах. А тепер відбувся масовий «вихід». Священики помітили, що кількість тих, хто залишився, була вкрай мізерною.

– Не можна звинувачувати людей у тому, що вони покинули церкву, якщо її керівники не бажали й не очікували Приходу Ісуса, – зауважив Михайлик.

– Твоя правда, – погодилася мама. – Біблія теж торкається цієї проблеми: люди дотримуються релігійної форми, а істинне благочестя відсутнє. Але ті тисячі християн, які залишили свої церкви, щоб слідувати за Уїльямом Міллером, приділяли багато часу вивченню Біблії та молитві. Саме таке перетворення й відбулося серед міллеритів – так згодом почали називати послідовників Уїльяма Міллера, а їхню вістку – адвентистською, тому що грецьке слово «адвентус» означає «прихід».

– Тому нашу Церкву називають адвентистською? – запитав Михайлик. – Бо ми віримо, що Ісус скоро прийде, чи не так?

– Так, – підтвердила мама і додала: – Михайлику, прочитай, будь ласка, з 3-го по 5-й вірші 4-го розділу Послання до ефесян.

Михайлик розгорнув Біблію і прочитав: «Намагаючись зберігати єдність Духа в союзі миру. Одне тіло й один Дух, – як і були ви покликані в одній надії вашого покликання. Один Господь, одна віра, одне хрещення».

– Дякую, – сказала мама і продовжила, – серед міллеритів були зруйновані всі релігійні бар'єри, і вони стали єдиними. Вийшовши з усіх відомих того часу церков, усі разом вони змогли поклонятися Богові, з нетерпінням очікуючи повернення Ісуса. На жаль, більшість церков відкинули вістку про Його близький Прихід.

У 4-му вірші 18-го розділу книги Об'явлення Іван говорить: «І почув я інший голос з неба, який казав: Вийди з неї, народе Мій, щоб не був ти спільником її гріхів і щоб ти не був захоплений її карами».

– Тож міллерити саме так і вчинили – вийшли з тих церков, де священики не проповідували про Другий прихід Ісуса, так? – запитав Михайлик. – Мамо, а тих, хто відвідує ці церкви сьогодні, можна назвати хорошими християнами?

– У всіх церквах є люди, які люблять Бога.

– Але якщо вони люблять Його, то чому не чинять так, як Він говорить? Адже своїм послухом ми засвідчуємо, що любимо Його.

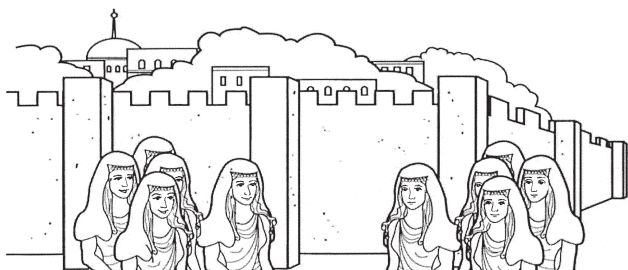
– Бог хоче, щоб ми дотримувалися всіх Його заповідей. І кожній людині Він дає можливість зробити вибір – слухатися Бога чи ні, – серйозно сказала мама.

– А як дізнатися, хто належить Богові, а хто – ні? – не вгамовувався Михайлик.

– Ми не можемо цього знати. Більше того, це не наша справа. Ісус – єдиний справедливий Суддя, тому що тільки Він знає, які думки в людей і чому вони чинять так чи інакше.

– Я радий, що мій Суддя – Ісус! – вигукнув Михась. – Бо Він – мій найкращий Друг, і я люблю Його!

Розділ 22

У ПОШУКАХ ВІДПОВІДЕЙ

Мама з сином їхали автомобілем за покупками, і Михайлик уважно стежив за дорогою. Він любив дивитися у вікно й відгадувати марки автомобілів, які проїжджали повз. Раптом позаду почулися сигнали декількох машин. Усі автомобілі почали від'їжджати праворуч, звільняючи дорогу весільному кортежу.

– Мамо, мамо, поглянь: весілля! – вигукнув Михайлик.

– Так, дуже гарне весілля. І я знаю біблійну історію про одне весілля, – сказала мама, подивившись на Михайлика через дзеркало заднього виду.

- Про весілля в Кані Галилейській?
- А от і ні, не вгадав. Це інша історія.

Повернувшись додому і розклавши продукти на місця, вони пройшли до вітальні, і мама посадила сина поруч із собою.

– Михайлику, давай прочитаємо історію про десять дів з 25-го розділу Євангелія від Матвія.

– О, я знаю цю історію, – сказав Михайлик. – Вони прийшли на весілля зі своїми каганцями, але довго чекали молодого й задрімали. Коли він прийшов, дівчата прокинулися, але в п'яťох із них олива в каганцях закінчилася, тому вони побігли в місто, щоб купити її. А в інших п'яťох олива була, і вони змогли потрапити на шлюбний бенкет.

– Дуже добре, Михайлику! Ця історія нагадує нам про послідовників Уїльяма Міллера, котрі з нетерпінням чекали Приходу Ісуса, вірячи, що Він прийде. Адже відбулися всі події, про які говорив Ісус: зруйнування Єрусалима, переслідування Церкви за часів Середньовіччя, затемнення сонця і місяця, падіння зірок. Усі, хто прийняв вістку про Прихід Ісуса, з хвилюванням очікує зустрічі з Ним – так само, як десять дів із хвилюванням очікували прибуття молодого.

Олива в цій історії – символ Святого Духа. У нерозумних дів було недостатньо оливи в каганцях. Вони пішли на шлюбний бенкет неготовими до затримки молодого – до випробувань. Коли ж прийшов молодий, їхні каганці вже погасли через нестачу оливи.

Розчарування 1844 року було гірким, і багато хто не зміг змиритися із затриманням Христа і труднощами, які виникли, коли Ісус не прийшов. Деякі приєдналися до міллеритів через страх, хтось більше довіряв вірі інших людей, замість того, щоб самостійно вивчати Слово Боже; таким чином, у них не було Святого Духа, Який допоміг би їм витримати період випробувань.

Деякі фермери, очікуючи Приходу Христа восени 1844 року, залишили на полях незібраний урожай, оскільки весь час приділяли дослідженню своїх сердець і сповіданню гріхів.

Ісус не прийшов, і міллерити були гірко розчаровані. Їхня віра похитнулася. Еллен Уайт пише, що їхнє розчарування було жахливим, але все ж не таким сильним, як в учнів, коли Ісус помер.

– Так, напевно, – погодився Михайлик.

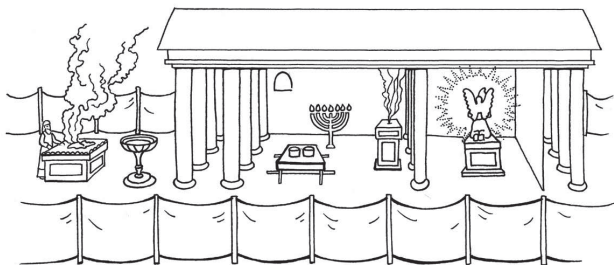
– Після 1844 року багато хто вважав, що адвентистському руху вже залишилося недов-

го існувати. Однак Божі діти, досліджуючи свої серця та смиренно читаючи Його Слово, відчували, як Святий Дух працює над ними, спонукаючи шукати відповідь. Напевно, у їхніх підрахунках припустилися помилки. Вони згадали історію Йони.

– Історію про те, як Йона говорив людям про зруйнування міста Ніневії, а цього не сталося? – запитав Михайлик. – Можливо, 1844 року люди чогось не розуміли?

– Твоя правда, – сказала мама. – Озираючись назад, Уільям Міллер говорив, що якби йому довелося прожити життя спочатку, то він знову обрав би той шлях, яким пройшов. Він вірив: Господь справді закликав його для проповіді адвентистської вістки. І Бог не залишив Свій народ у час жахливого розчарування. Незважаючи на те, що адвентисти не зрозуміли Його плану, вони продовжували довіряти Господу й залишалися вірними Йому.

розділ 23

ТАЄМНИЦЯ БОЖОГО ХРАМУ

Узявши свою Біблію, Михайлик прийшов до маминої кімнати.

– Матусю, ну, будь ласка, що було далі?

І вона продовжила свою розповідь:

– Коли Ісус не прийшов 1844 року, міл-
лерити пройнялися запитанням: чому Він не
прийшов? Можливо, була допущена якась по-
милка? До настання великого розчарування
того року більшість християн вважали, що свя-
тинею, згаданою пророком Даниїлом у своїй
книзі, є Земля. Тому, прочитавши про очищен-
ня святині, Уїльям Міллер вирішив, що про-

роцтво говорить про Землю, яка буде очищена вогнем під час Другого приходу Божого Сина. Пам'ятаєш, я вже розповідала тобі про це?

– Авжеж, пам'ятаю. Я ж уважний слухач.

– Уважний, уважний... – відповіла мама. – А тепер розберімося, що ж відбувалося в Небесній святині. Та спочатку прочитай з 1-го по 5-й вірші 9-го розділу Послання до євреїв і скажи, про що, по-твоєму, тут ідеться.

Михайлик вдумливо прочитав текст і сказав:

– Тут ідеться про Божий наказ збудувати святиню для богослужіння – скинію, перше відділення якої називалося Святим. Там стояли світильник і стіл із хлібами, посвяченими Богові, а також золотий жертовник кадіння. Завіса відділяла Святе від другого відділення скинії – Святого святих. Єдиним предметом у ньому був ковчег з дорогоцінного дерева, покритий золотом. У ковчезі лежали кам'яні скрижалі з Десятьма Заповідями, золота посудина з манною та розквітлий жезл Аарона. Над кришкою ковчега простягали свої крила два золоті ангели.

– Правильно, – сказала мама. – А тепер я прочитаю перші два вірші 8-го розділу Послання до євреїв: «У тому, про що я веду мову,

головним є ось що: ми маємо такого Первосвященика, Який сів на небі праворуч престолу Величності. Він – служитель святині та істинного намету, який поставив Господь, а не людина».

– Мамо, – вигукнув Михайлик, – тут же сказано, що істинна святиня знаходиться на Небесах! Чому ж міллерити не зрозуміли цього?

– Так, ця святиня знаходиться на Небесах. А святиня, збудована Мойсеєм, була лише її копією. Щоб зрозуміти, яке служіння зараз виконує Ісус у Небесній святині, необхідно розглянути, що відбувалося в земній.

– А що там відбувалося? – очі Михайла загорілися цікавістю.

– Щодня священники звершували жертвоприношення за народ. Крім того, люди приносили тварин у жертву за свої гріхи. Грішник покладав руки на жертвовну тварину і зізнавався у своїх гріхах. Після цього тварину вбивали, а священник брав кров жертви і кропив нею перед завісою, котра відокремлювала Святе від Святого святих. Цей обряд символізував прощення грішника та перенесення гріха у святиню.

А один раз на рік – у День викуплення – відбувалося особливе служіння: первосвященик обирав двох козлів, і над ними кидали же-

реб, щоб визначити, який козел для Господа, а який – для відпущення. Після цього первосвященик приносив у жертву козла, на якого жереб випадав для Господа, вносив його кров у Святе святих і кропив нею над кришкою ковчега. Символічно він збирав усі гріхи ізраїльтян за минулий рік і виносив їх зі святині.

Вийшовши зі святині, первосвященик клав руки на козла відпущення і сповідував усі гріхи Ізраїлю. У такий спосіб усі гріхи народу символічно покладалися на цього козла. Потім його відводили в пустельну місцевість і відпускали. Тому він називався «козлом відпущення».

– О, – вигукнув Михайлик, – я чув про козла відпущення у школі. Так ми називаємо того, хто був покараний за те, що зробив не він, а хтось інший.

– Правильно, – погодилася мама. – Цей вислів має саме таке значення. У день викуплення, як я вже говорила, козла відпущення відводили в пустелю, куди він відносив усі гріхи людей, що накопичилися у святині за рік. Це означало, що вони назавжди зняті з народу.

– А як щодо гріхів, які не були визнані? Їх теж ніс на собі козел відпущення чи ні? – перервав розповідь мами Михайлик.

– Ні. Було дуже важливо, щоб усі гріхи були визнані та прощені до настання Дня викуплення, інакше людина залишалася винною.

– Я знаю, як жахливо відчувати свою провину! – вигукнув Михайлик.

– Коли Ісус повернувся на Небеса, Він став нашим Первосвящеником, здійснюючи служіння в Небесній святині. Як і земний первосвященик, котрий брав на себе висповідані гріхи, Ісус робить те саме і для Своїх послідовників.

– І якщо ми каємося, можемо не хвилюватися, оскільки Ісус прощає нас, – додав Михась.

– Так, прощає нас і очищує. І 1844 року Ісус не прийшов на Землю, а увійшов до Святого святих Небесної святині для здійснення спеціального служіння – видалення визнаних гріхів Божого народу.

Усі, хто кається у гріхах і має віру в Ісуса, можуть сподіватися на Його служіння викуплення. Ісус досліджує записи життя всіх людей, щоб визначити, хто мав віру в Нього і розкався у своїх гріхах. Іншими словами, 1844 року на Небесах розпочався слідчий Суд.

– Так, – задумливо мовив Михайлик, – Ісус вже довго служить і може скоро закінчити.

– Напевно, – погодилася мама. – Тому так важливо щодня бути готовим до зустрічі з Ісусом.

Розділ 24

ЩО ІСУС РОБИТЬ ЗАРАЗ?

— **О**тже, Михайлику, вчора ми почали говорити про те, яке служіння звершує зараз Ісус на Небесах, – із цими словами мама присіла на диван поруч із сином.

– Так, я теж це зрозумів. Але розкажи: що ж трапилось далі?

– Перші адвентисти зрозуміли, що існує Небесна святиня. Але щоб зрозуміти причину великого розчарування і те, що відбулося насправді, вони мали з'ясувати, яке служіння Ісус виконує в Небесній святині. Прочитаймо історію, розказану Ісусом під час Його перебуван-

ня на Землі. Це історія про весільний одяг, записана у 22-му розділі Євангелія від Матвія.

Михайлик розгорнув свою Біблію, а мама прочитала вголос: «Схоже Царство Небесне на одного чоловіка – царя, що справив весілля своєму синові. Він послав своїх рабів покликати запрошених на весілля, але ті не захотіли прийти. Тоді знову послав інших рабів, кажучи: Скажіть запрошеним: Ось, я приготував мій бенкет; моїх волів та годовану худобу зарізано і все готове; приходьте на весілля! А вони, знехтувавши, відійшли: один – на своє поле, другий – на свій торг; інші ж, схопивши його рабів, познущалися над ними й повбивали. Цар розгнівався, послав своє військо, вигубив убивців і спалив їхнє місто. Тоді каже своїм рабам: Оскільки весілля готове, а запрошені виявилися недостойними, то ідіть на роздоріжжя і кого тільки зустрінете, кличте на весілля. Вийшовши на дороги, ті раби зібрали всіх, кого знайшли – і злих, і добрих; і наповнилася весільна світлиця гістьми. Цар прийшов подивитися на тих, що зібралися, і побачив чоловіка, не вбраного у весільний одяг, і каже йому: Друже, як ти ввійшов сюди без весільного одягу? Той же мовчав. Тоді сказав цар слугам: Зв'яжіть йому

ноги й руки та викиньте в зовнішню темряву: там буде плач і скрегіт зубів. Адже багато запрошених, та мало вибраних!».

Мама закрила Біблію.

– Цар хотів, щоб усі гості були одягнені у весільний одяг, – зауважив Михайлик.

– Це дещо схоже на те, що Ісус робить зараз. Він пропонує нам одяг Своєї праведності; і перш ніж Він повернеться, щоб забрати нас із Собою на Небеса, Він бажає переконатися в тому, що всі, хто очікує Його Приходу, одягнені в одяг Його праведності.

– Так і має бути, – кивнув Михайлик.

– Так, і поки Ісус усе ще перебуває на Небесах, заступаючись за нас, ми повинні досліджувати свої серця, просити Ісуса змінити наш характер і прийняти одяг Його праведності.

– Я мрію про те, щоб Ісус швидше прийшов. Я дуже хочу носити цей прекрасний одяг!

– Я теж, – сказала мама.

Розділ 25

НЕЗМІННИЙ БОЖИЙ ЗАКОН

— **М**амо, сьогодні ми з класом ходили в зоопарк. Там так багато різних звірів! Деяких я раніше й не бачив.

— І що це за звірі? — поцікавилася мама.

— Наприклад, трубкозуб, який мешкає в Африці.

— На світі є багато цікавого, чого ми ніколи не бачили. Знаєш, у Біблії теж сказано про дивовижних звірів і дракона. Наприклад, із 7-го по 9-й вірші 12-го розділу книги Об'явлення. Ти прочитаєш чи прочитати мені?

– Я прочитаю, – відповів Михайлик. – «І сталася війна на небі: Михаїл і його ангели розпочали бій зі змієм. І змій воював, і його ангели. І не перемогли: не знайшлося для них більше місця на небі. І скинутий був великий дракон, давній змій, що зветься диявол і сатана, що обманює весь світ; скинутий він був на землю, і його ангели були скинуті з ним». Мамо, тут чітко написано, що дракон – це сатана.

– Оскільки ми знаємо, хто такий дракон, зараз ми довідаємося щось іще. Прочитай 11-й вірш 13-го розділу Об'явлення.

– «І я побачив іншого звіра, що виходив із землі; він мав два роги, такі як у ягняти, але говорив, як змій». Мамо, Іван бачив ще одного звіра, який виглядав мирним, доки не заговорив.

– Правильно, але зупинимось на хвилику. Перш ніж ми зможемо зрозуміти, кого представляє собою ця «мирна» тварина, необхідно познайомитися ще з одним звіром, згаданим у пророцтві. Прочитай перші 10 віршів 13-го розділу Об'явлення і скажи, про кого тут говорить Іван.

– Мамо, тут багато тварин, – спантеличено промовив Михайлик, – так можна й заплутатися.

– Фактично тут ідеться про трьох: про дракона, про звіра, який виходить із землі, і про звіра, який виходить з моря. Ми вже знаємо, що дракон символізує сатану. Тепер нам необхідно з'ясувати, кого зображають два інші звірі. Крок за кроком ми обов'язково справимося з цим завданням, добре?

– Спробуємо!

– Почнімо зі звіра, який виходив з моря, – того, кому дракон віддав свою владу та силу. Багато перших протестантів вважали, що цей звір символізував папство – Римо-Католицьку церкву.

– А чому протестанти вважали, що ця тварина символізує папство?

– Вони порівнювали опис цього звіра з книги Об'явлення з подібним описом звірів у книзі пророка Даниїла. Прочитай 19-й вірш 7-го розділу, – відповіла мама.

– «Тоді хотів я знати певне про четвертого звіра, що різнився від їх усіх, – він страшний, надмірний, зуби його залізні, а пазурі його мідяні, він жер та торощив, а решту ногами своїми топтав».

– Михайлику, яка могутня імперія завоювала весь відомий світ і була представлена залізними ногами уві сні Навуходоносора?

– Звичайно, Римська імперія. Якось на уроці історії ми говорили про те, що колись це була найсильніша імперія.

– Цей четвертий звір у видінні Даниїла й символізує Римську імперію, – пояснила мама. – Ще Даниїл бачив невеликий ріг, який з'явився на території Римської імперії, утім, він від неї чимось відрізнявся. З 20-го по 23-й вірші Даниїл пише, що в нього були «очі, а уста говорили про великі речі, а вид його більший від його друзів. Я бачив, що цей ріг учинив бій со святими, – і переміг їх... Четвертий звір – четверте царство буде на землі, яке буде різнитися від усіх царств, і пожере всю землю, і вимолотить її та розторощить її». Згідно з цим описом, тодішня влада виконувала ті самі дії, що й звір, який виходив з моря. Саме тому багато протестантських дослідників Біблії дійшли висновку, що 13-й розділ книги Об'явлення і 7-й розділ книги Даниїла говорять про одну й ту саму владу.

– Однак чому люди думають, що Даниїл та Іван говорять про папство? – запитав Михайлик.

– Що, за словами Івана, робитиме цей звір? – поставила зустрічне запитання мама.

– Іван говорить, що цей звір виступатиме проти Бога й вестиме війну з народом Божим. А Даниїл додає, що ця влада спробує змінити Божий Закон та часи. Та хіба можна змінити Божий Закон?

– Справді, не можна, – погодилася мама, – але є щось, що спробувала зробити Римо-Католицька церква, а саме: перенести день поклоніння із суботи на перший день тижня – неділю, стверджуючи, що Папа Римський має владу приймати такі рішення.

– Так ось що мав на увазі Даниїл, коли говорив, що ця влада спробує змінити часи та закони, встановлені Богом! – вигукнув Михась. – Однак Іван сказав, що цьому звірові була нанесена смертельна рана.

– У книзі Об’явлення сказано, що ця влада керуватиме світом протягом сорока двох місяців, виступаючи проти Бога й переслідуючи Божий народ. Але потім їй буде нанесена смертельна рана, яка, проте, буде зцілена. Пам’ятаєш, ми вже говорили, що часто пророчий день у Біблії дорівнює року реального часу?

– Пам’ятаю.

– А тепер, якщо порахувати з 538 року до 1798...

– Зачекай, зачекай, – зупинив маму Михась,
– що це за дати і що з ними робити?

– 538 року Римський єпископ отримав необмежену владу над іншими єпископами Католицької церкви і став главою державної християнської церкви в Західній Європі, – продовжила мама. – І якщо папство мало керувати світом протягом 42 місяців, то який відрізок часу зайняв цей період? Помнож 42 місяці на 30 днів, що вийде?

– Сорок два місяці по тридцять днів буде... Так, мені потрібен аркуш та олівець... 1260 днів, або років, – відповів Михайлик, дивлячись на аркуш зі своїми підрахунками.

– Отже, якщо папство отримало владу 538 року і керувало Західною церквою упродовж 1260 років, то якого року закінчується час його правління?

– Якщо додати 538 і 1260, отримаємо... 1798, – порахував Михайлик.

– Саме цього року й була нанесена смертельна рана, про яку говорив Іван, – сказала мама. – Історія розповідає нам про те, що 1798 року французька армія взяла в полон Папу Римського.

– Як і передвіщалося у 13-му розділі книги Об'явлення! – вигукнув Михась.

– Отже, ми визначили двох звірів, але є ще звір, котрий з'явився із землі, – сказала мама. – Погляньмо, що написав Іван в 11-му вірші 13-го розділу: «І я побачив іншого звіра...»

– Почекай хвилинку, я хочу сам прочитати цей вірш, – сказав Михайлик. – «І я побачив іншого звіра, що виходив із землі; він мав два роги, такі як у ягняти, але говорив, як змії». Цей виглядає лагідним, але як грізно він розмовляє!

Мама усміхнулася:

– Цей звір виходить із землі й дуже швидко росте. Яка країна раптово з'явилася і до 1798 року стала потужною світовою державою?

– Ми вивчали в школі, що Сполучені Штати здобули незалежність 1776 року і після цього стали стрімко розвиватися.

– Правильно, – похвалила сина мама.

– Тобто звір з рогами, як у ягняти, являє собою Сполучені Штати? – запитав Михайлик.

– Так, – підтвердила мама.

– Але ж люди їхали до Америки, щоб мати релігійну свободу, – заперечив Михайлик, – а Іван пише, що звір, схожий на ягня, говорив, як змії, і змушував людей поклонятися звірові, який вийшов з моря. Яким же чином мир-

на країна, подібна до ягняти, може примусити людей поклонятися звірові?

– Вдалий спосіб змусити людей комусь поклонятися – це змусити визнати його авторитет, – сказала мама.

– Але в Сполучених Штатах немає офіційної церкви, як було в середньовічній Європі. І Америка не змушує людей підкорятися Папі Римському.

– Так, не змушує, – погодилася мама, – однак протестантські церкви визнали право Католицької церкви та Папи Римського вносити зміни до Закону Божого. Наприклад, дотримуючись неділі замість суботи.

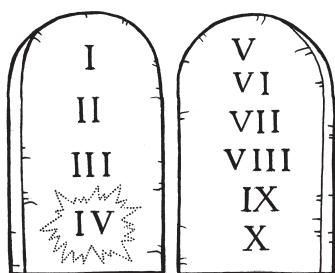
– О, – замислився Михайлик, – якщо вони знають, що повинні дотримуватися суботи, але будуть дотримуватися неділі, то вони погодяться з твердженням Католицької церкви, що її влада вища за владу Бога.

– Зараз це схоже на щось неймовірне, – сказала мама. – Люди вважають, що сьогодні переслідування за віру в цивілізованих країнах неможливе. Тим більше, що протестантські церкви завжди відрізнялися одна від одної у своїх віровченнях. Але врешті-решт більшість християн об'єднуються під владою Риму, і тоді почнуться переслідування...

– Зрозуміло, – зітхнув Михайлик, – коли була написана Біблія, люди навіть не знали про існування Америки. Та Бог усе знав і попередив їх про боротьбу, що відбудеться наприкінці історії Землі.

– Правильно, – погодилася мама, – Бог знає все, що відбудеться. Як чудово, що Він заздалегідь відкрив нам це! З Богом, Який знає кінець від початку і здобуде остаточну перемогу, нам немає чого боятися!

Розділ 26

СВЯТИЙ ДЕНЬ — СУБОТА!

— **М**ихайлику, — запитала мама, розгортаючи Біблію, — як ти вважаєш, коли з'явилася субота?

— М-м-м... — замислився Михайлик, — давним-давно. О, я знаю: коли був створений світ!

— Так, справді. І ми дотримуємося суботи, бо визнаємо Бога своїм Творцем. Прочитай, будь ласка, перші три вірші 2-го розділу книги Буття.

Михайлик розгорнув свою Біблію: «І були скінчені небо й земля, і все воїнство їхнє. І

скінчив Бог дня сьомого працю Свою, яку Він чинив. І Він відпочив у дні сьомім від усієї праці Своєї, яку був чинив. І поблагословив Бог день сьомий, і його освятив, бо в нім відпочив Він від усієї праці Своєї, яку, чинячи, Бог був створив».

– А тепер прочитаймо 1-й і 2-й вірші 56-го розділу книги пророка Ісаї, – запропонувала мама.

– «Так говорить Господь: Бережіть правосуддя й чиніть справедливість, незабаром бо прийде спасіння Моє, і появиться праведність Моя. Блаженна людина, що робить таке, і син людський, що міцно тримається цього, що хоронить суботу, щоб її не безчестити, та береже свою руку, щоб жодного зла не вчинити!».

Михайлик підвів голову:

– Субота справді була особливим днем, чи не так?

– Так. І залишається ним, – підтвердила мама. – Адам і Єва дотримувалися суботи в Едемському саду.

– Ной теж дотримувався суботи, – додав Михайлик.

– А також Авраам, Ісак і Яків.

– Та Ісус, – сказав Михайлик.

– Так, Еллен Уайт говорить, що від часу створення Землі завжди були діти Божі, які дотримувалися суботи. Цей день ніколи не був забутий, незважаючи на прагнення людей, які стояли на боці сатани.

– Ніколи? – перепитав Михайлик.

– Ніколи, – підтвердила мама. – Але сатана постійно намагається перешкодити людям дотримуватися Божих заповідей. Ось послухай: «А змії розлютився на жінку і пішов воювати з рештою її нащадків, які зберігають Божі заповіді і мають свідчення Ісуса». Це 17-й вірш 12-го розділу Об'явлення.

– Заповіді дуже важливі, чи не так? – запитав Михайлик.

– Безперечно. Але, щоб не дотримуватися суботи, люди наводили різні причини. Сатана завжди допомагав їм вигадувати виправдання. Перші християни вважали, що дотримання суботи є єврейською традицією. Послух четвертій заповіді вимагав мужності. А сьогодні люди не хочуть дотримуватися суботи, бо вже багато століть більшість дотримується неділі. Та, оскільки перші адвентисти вивчали Біблію, вони виявили дві істини – істину про Божий Закон та істину про святиню. Вони зрозуміли,

що святиня і Закон нероздільні, тому що під кришкою завіту в ковчегові знаходилися...

– Я знаю! – перервав Михайлик. – Десять заповідей!

– Правильно, – підтвердила мама. – Це свідчить нам, наскільки Бог цінує Закон.

Розділ 27

ЧОТИРИ КЛЮЧІ ДО НЕБЕС

Мама готувала святковий суботній обід, як раптом у двері хтось подзвонив. Відчинивши, вона побачила Михайлика.

– А де твої ключі?

– Я їх загубив, – відповів засмучений Михайлик.

– Не переймайся. Ти вже вдома, – обійняла мама сина. – Найголовніше – не втратити ключі від нашого небесного дому.

– А що це за ключі? – поцікавився Михайлик.

– Спочатку пообідаємо, а потім я тобі розповім.

Після обіду мама із сином вийшли на веранду.

– Поглянь, яке сьогодні безхмарне небо. Уявляєш, що десь там Ісус приготував нам прекрасну оселю.

– А про які ключі ти говорила?

– Є чотири ключі до розгадки таємниці того, як потрапити на Небеса до Ісуса. Перший ключ – це визнання вічного і незмінного Закону Божого. Сам Ісус сказав: «Не думайте, що Я прийшов відмінити Закон або Пророків. Я не прийшов відмінити, але сповнити». Закон, мов дзеркало, показує нам наші гріхи, і ми бачимо, що нам потрібен Ісус.

Другий ключ – усвідомлення того, що порушення Закону – це гріх, а отже, усі ми потребуємо прощення.

– Тому на Небі є святиня, у якій Ісус звершує служіння і прощає наші гріхи, – сказав Михайлик.

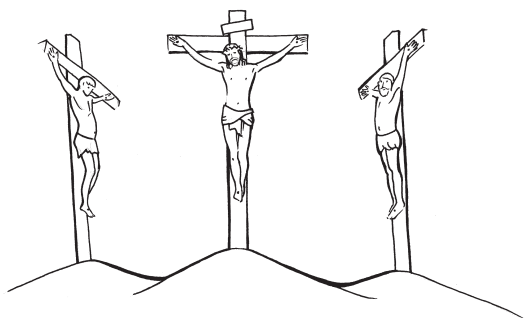
– Так, ця святиня призначена для нас. Коли ми сповідуємо свої гріхи і благаємо про прощення, Христос чує наші молитви й очищує нас. Це третій ключ.

– А який четвертий ключ? – запитав Михайлик.

– Якщо людина щиро жалкує про свої гріхи і бажає отримати прощення, то в її житті відбудуться зміни. Вона укладе з Богом заповіт. Життя з Ісусом змінить її характер. Перетворений характер має зберегтися до кінця земного життя. Це четвертий ключ.

– Як добре, що Ісус дає нам ключі від небесної оселі! Тільки б не втратити їх! – вигукнув Михась.

Розділ 28

КНИГА ЖИТТЯ РОЗГОРНУТА

Настав вечір. Михайлик повернувся з прогулянки. Підійшовши до мами, обійняв її і сказав:

– Мамо, розкажи мені про ангелів.

– Ангели – це чудові Божі створіння. Вони допомагають людям і охороняють їх. А ще Біблія говорить нам про ангелів, які записують усе, що ми робимо, у пам'ятну книгу, – почала свою розповідь мама, зручніше влаштовуючись біля Михайлика.

– Невже ангели записують усе? – здивувався Михайлик. – Мабуть, вони використовують комп'ютери чи відеокамери!

– Можна лише уявити, скільки комп'ютерів і камер потрібно, щоб записувати все, що відбувається на Землі, – розсміялася мама. – Найімовірніше, біблійні автори мали на увазі письмове приладдя та книги.

– Так, напевно, – погодився Михайлик. – А що говорить Біблія про цих ангелів?

– У 12-му вірші 20-го розділу книги Об'явлення сказано: «І я побачив померлих, малих і великих, що стояли перед Богом. І книги відкрилися; відкрилася й інша книга, що є книгою життя. І судили мертвих, як записано в книгах, за їхніми ділами». Сину, прочитай, будь ласка, що написано в 17-му вірші 4-го розділу Першого послання Петра.

– «Бо час розпочати суд з Божого дому; і коли він починається з нас, то який же кінець тих, що противляться Божій Євангелії?»

– Цей вірш говорить нам про те, що на Небесах розглядаються записи про особисте життя кожної людини. Усі ми згрішили, і наше життя доводить це. Однак людей, які прийняли жертву Сина Божого як плату за свої гріхи, Ісус

прощає, і вони стають чистими, ніби ніколи не грішили. Але наш Спаситель не може пробачити тих людей, які не прийняли Його жертву й не дозволили Йому змінити їх.

– Отже, – замислився Михайлик, – для того, щоб ми стали чистими та безгрішними, дуже важливо попросити Ісуса очистити нас, правильно?

– Так, правильно.

– Отже, служіння Ісуса заради нас на Небесах таке ж важливе, як і Його смерть заради нас на Землі, – зробив висновок Михайлик.

– Так, і Його смерть, і служіння на Небесах необхідні для того, щоб вирішити проблему гріха.

– А як ми можемо знати, що наші гріхи прощені? – запитав Михайлик.

– Апостол Павло запевняє нас, що Божої любові та благодаті достатньо, щоб покрити гріхи всіх людей. Ми можемо бути впевнені: якщо ми жалкуємо про свої гріхи і просимо Ісуса простити нас, то Він простить. Але необхідно пам'ятати, що ми спасемося, якщо Ісус стане нашим особистим Другом.

– Що це означає?

– Це означає, – пояснила мама, – що ми спасаємося не тому, що є членами церкви, а тому,

що Ісус помер за нас, Він простив наші гріхи і покрив нас Своїм чистим праведним одягом.

– Мені все-таки трохи страшно, що ангели фіксують усі наші вчинки і розглядатимуть їх на суді, – зіщулився Михайлик.

– Я тебе розумію, – погодилася мама. – Однак пам'ятай: якщо ми приймаємо Ісуса своїм особистим Спасителем і благаємо Його простити нас, то Він видаляє всі наші гріхи. Він покриває нас Своїм прекрасним одягом праведності, і тому ми не повинні боятися. Ісус – наш найкращий Друг!

Розділ 29

ЯК ВИНИК ГРІХ

— **М**амо, чому Бог дозволив, щоб з'явився гріх? – з таким запитанням Михайлик звернувся до мами після уроків. – Адже через це постраждало так багато людей!

– Так, Михайлику, – погодилася мама, – постраждало все людство. Біблія розповідає нам, як Люцифер став сатаною. Прочитай, що написано в 13-му та 14-му віршах 14-го розділу книги пророка Ісаї.

– Михайлик розгорнув книгу пророка Ісаї, знайшов 14-й розділ і прочитав: «Ти ж сказав був у серці своєму: “Зійду я на небо, повище зір

Божих поставлю престола свого, і сяду я на горі збору богів, на кінцях північних, підіймуся понад гори хмар, уподібнюсь Всевишньому!»».

– Перед тим як Люцифер побажав стати рівним Богові, він займав найвище становище серед ангелів на Небесах. Бог створив його прекрасним, досконалим. Але з часом Люцифер загордився і почав вважати себе вищим, ніж був насправді. Він позаздрив Ісусові, Який був Богом-Сином.

– Отже, Ісус жив на Небесах до Свого народження на Землі?

– Звичайно, – кивнула мама. – Перші вірші Євангелія від Івана говорять нам про те, що Ісус перебував з Богом-Отцем задовго до Свого Приходу на Землю.

– Добре, – сказав Михайлик, – чому ж Люцифер позаздрив Ісусові?

– Люцифер вважав, що його повинні були ознайомити з планом створення нового світу, який творили Ісус, Бог Отець і Дух Святий. Заздрячи Ісусові, він запитував себе, чому Ісус, а не він, Люцифер, був задіяний у цьому плані? І чому Ісус займає вище становище, ніж він?

Люцифер намагався переконати ангелів у тому, що Бог не справедливий. Через своє

повстання він і третина ангелів були вигнані з Небес.

– Сатана і Люцифер – це справді одна й та сама істота? – запитав Михайлик.

– Так, – відповіла мама. – Після того як його вигнали з Неба, його більше не називали Люцифером, тому що він повстав проти Бога. Ім'я Люцифер означає «осяйний», «той, що отіняє», а «сатана» означає «ворог». Сатана переконав ангелів повірити в несправедливість Самого Бога. Потім він обманув Адама та Єву і ввів їх у гріх. Відповідальність за це він знову поклав на Бога, переконуючи Адама та Єву в несправедливості Божих правил. Сатана був вражений тим, що Бог віддав Свого Сина, щоб спасти людей, які грішили. Спокушуючи Ісуса в пустелі, він вимагав, щоб Христос поклонився йому або зробив чудо, перетворивши каміння на хліб. А коли він не зміг примусити Ісуса згрішити і визнати земним правителем його, сатану, то зненавидів Ісуса ще сильніше. Врешті він видав Його на ганебну смерть.

– Як це жахливо! – вигукнув Михась.

– Так, але це ще раз довело всьому Всесвіту справедливість і любов Бога до Свого творіння. Господь був готовий зробити все, щоб спасти

людей, незважаючи на те, що вони повірили сатані та згрішили.

Михайлик задумався. І потім сказав:

– Якби люди справді зрозуміли, що сталося, вони б не звинувачували Бога в усіх стражданнях.

– Проте багато людей не знають про це, – сказала мама.

– Але хтось же повинен їм сказати, – він помовчав, а потім додав: – Про це ж можна прочитати в Біблії.

– Коли боротьба між Христом і сатаною буде закінчена, усі ще раз зможуть перекоонатися у справедливості Бога.

– Не можу дочекатися, коли все це закінчиться і ми вічно будемо з Ісусом, – мрійливо промовив Михайлик.

– Увесь Усесвіт зітхне вільно, коли скінчиться боротьба, – сказала мама, – і гріх буде знищений.

– Це буде щасливий час! – радісно вигукнув Михайлик.

Розділ 30

НАШ НАЙЛЮТІШИЙ ВОРОГ

Відклавши шиття, мама присіла поруч із Михайликом.

– Ти знаєш, хто наш найлютіший ворог? – запитала вона.

– Не знаю, – замислився Михайлик.

– Сатана — наш найлютіший ворог. Прочитай, будь ласка, 15-й вірш 3-го розділу книги

Буття, де записані слова Бога, котрі Він сказав сатані після того, як той спокусив Адама та Єву на гріх в Едемському саду.

Михайлик прочитав: «І Я покладу ворожнечу між тобою й між жінкою, між насінням твоїм і насінням її. Воно зітре тобі голову, а ти будеш жалити його в п'яту».

– Сатана був злий, – нагадала мама Михасеві. – Він звинуватив Бога в несправедливості, бо Господь знайшов спосіб спасти грішних людей. Тому сатана вилив свою лютість на Божих дітей. Так він чинитиме до закінчення боротьби. Прочитай, що говорить апостол Павло у 2-му вірші 3-го розділу Другого послання до Тимофія.

– «Бо люди будуть самолюбні, грошолобні, чванливі, горді, наклепники, батькам неслухняні, невдячні, нечестиві», – прочитав Михайлик. – Але чому люди не звертають уваги на ці слова?

– Багато Божих дітей перебувають у «сонному» стані й байдужі до того, що відбувається, тому що опираються впливу Святого Духа. Втративши зв'язок із Христом, вони забувають, наскільки підступний, сильний і жорстокий сатана. Багато хто з людей навіть не

знає, що точиться боротьба. А ворогові Бога та людей значно легше одержати перемогу, якщо армія, проти якої він бореться, втратила пильність. Але люди, які мають тісний зв'язок із Христом, – продовжувала мама, – ненавидять гріх так само сильно, як і Бог. Вони не бажають завдавати Йому болю, тому що Господь дуже любить їх.

– Що ж нам робити? – Михайлик стривожено поглянув на маму.

– Прочитай 11-й і 12-й вірші 6-го розділу Послання до ефесян.

– «Зодягніться у всю Божу зброю, щоб ви могли протистояти підступності диявола. Адже наша боротьба не з тілом і кров'ю, але з началами, з владами, зі світовими правителями темряви цього віку, з піднебесними духами злоби».

– А тепер, – сказала мама – прочитай 8-й вірш 5-го розділу Першого послання Петра.

– «Будьте тверезі, пильуйте. Ваш ворог – диявол – ходить і ричить, мов лев, шукаючи, кого б поглинути».

– Бачиш, Михайлику, Боже Слово відкриває нам, проти кого ми боремося. Але нам не треба його боятися!

– Тому що Ісус боровся і здобув перемогу, чи не так?

– Правильно, синку, – відповіла мама, – і Він дасть нам силу, якщо ми проситимемо. А ми повинні терпляче очікувати, коли Ісус прийде й забере нас на Небеса.

– Я так хочу, щоб Ісус швидше прийшов! – вигукнув Михайлик.

Розділ 31

ХТО ТАКІ АНГЕЛИ?

— **М**амо, скажи, будь ласка, хто такі ангели? – з таким запитанням Михайлик зайшов увечері до маминої кімнати.

– Погляньмо, що про це сказано в 14-му вірші 1-го розділу Послання до євреїв.

– «Хіба не всі вони є духами служіння, що посилаються на служіння задля тих, які мають успадкувати спасіння?» – прочитав Михайлик.

– А тепер я прочитаю 6-й вірш 8-го псалма: «А однак учинив Ти його [сина людського, людину] мало меншим від Бога, і славою й величчю Ти коронуєш його!».

– Отже, ангели – це духи служіння, яких Бог посилає, щоб допомогти нам, – підсумував Михайлик.

– Так, – відповіла мама, – Бог створив ангелів і доручив їм певну роботу.

– Я пригадав: у Біблії є багато віршів, де згадуються ангели. Наприклад, коли Даниїл був у лев'ячій ямі, ангел прийшов, аби врятувати його. Марії ангел сповістив, що вона народить Сина. А при воскресінні Ісуса ангел прийшов, відвалив камінь і сказав Йому: «Твій Отець кличе Тебе».

– Правильно, – похвалила мама, – у Біблії є багато історій про ангелів, і я впевнена, що ти знаєш їх.

– У мене теж є ангел, у всіх людей є ангел-охоронець.

Мама усміхнулася:

– Прочитаймо ще вірші про ангелів. Ти прочитай 8-й вірш 34-го псалма, а я прочитаю 9-й та 10-й вірші 1-го розділу книги Йова.

Михайлик розгорнув свою Біблію та прочитав: «Ангел Господній табором стає кругом тих, хто боїться його, – і визволює їх».

І мама прочитала: «І відповів сатана Господеві й сказав: “Чи ж Йов дармо боїться Бога? Чи ж Ти не забезпечив його, і дім його, і все, що

його? Чин його рук Ти поблагословив, а маєток його поширився по краю”».

Мама подивилася на Михася:

– Бачиш, Бог посилає ангелів, щоб захистити нас. Я думаю, що захист навколо Йова – це безліч ангелів.

– А що сталося з тими ангелами, які перейшли на бік сатани? Вони й досі з ним? – поцікавився Михайлик.

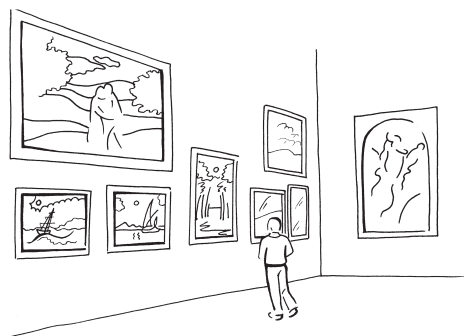
– На жаль, так, – відповіла мама. – Сьогодні ми називаємо їх злими духами, бо вони виконують волю сатани. Біблія попереджає нас, що для того, аби звабити людей, вони все ще можуть з’являтися як ангели світла.

– А я пам’ятаю іншу історію про злих духів, яким Ісус наказав увійти у свиней, і ті кинулися з кручі у воду.

Мама усміхнулася:

– У Біблії знаходимо й інші історії про злих духів. Ти можеш прочитати їх пізніше в Євангелії від Луки. На щастя, Ісус оточує нас добрими ангелами-охоронцями. Наше завдання – щоранку оновлювати з Ним дружні стосунки та підтримувати їх протягом усього дня. Я щодня віддаю тебе в руки Ісуса й молюся про те, щоб Він охороняв тебе.

– Я теж молюся, – сказав Михайлик.

Розділ 32

ПАСТКИ САТАНИ

Михайлик повернувся додому після екскурсії до картинної галереї з яскравими враженнями від побаченого.

– Мамо, я бачив величезні картини, на всю стіну! І як художник зміг їх намалювати? Знаєш, я спочатку й не зрозумів, що там намальовано.

– Для того щоб побачити весь сюжет великої картини, необхідно споглядати її на відстані, – сказала мама.

– Екскурсовод нам так і сказав: «Відійдіть якомога далі від картини».

Коли настав вечір, мама із сином зручно влаштувалися у вітальні.

– Оскільки ми наближаємося до кінця історії Землі, – розпочала свою розповідь мама, – сатана докладає всіх зусиль, щоб наша любов до Ісуса охолола. Він розробляє плани битви так само, як це робить командувач армією. У нього багато способів змусити нас поводитися неправильно. Аби збити людей з пантелику, він навіть використовує Біблію, спотворюючи зміст написаного.

– А як сатана може збити нас із пантелику? – запитав Михайлик.

– Якщо людина вірить Біблії, сатана, знаючи її дуже добре, намагається перевернути те чи інше місце Святого Письма так, що людина починає вірити в те, що суперечить Біблії. Іноді люди наводять тільки один вірш або тільки частину вірша, не звертаючи уваги на решту тексту. На цьому вони засновують власне твердження. Але якби вони прочитали весь розділ, то побачили б, що тут ідеться про зовсім інше.

– Щось я нічого не розумію, поясни на прикладі, – сказав Михась.

– Це схоже на те, як, ідучи картинною галереєю, ти можеш побачити в наступному залі

тільки частину картини, котра відкриється повністю, коли ти увійдеш у той зал.

Ми повинні ретельно вивчати всю Біблію, щоб точно знати, чого вона навчає, і тоді нас не зможуть ввести в оману ні люди, ні нові теорії. Крім того, дуже важливо молитися і просити, щоб Святий Дух зробив для нас Біблію доступною і зрозумілою. Адже сатана може використовувати навіть наукові відкриття, аби ввести нас в оману.

– Ти хочеш сказати, що сатана винайшов науки? – здивувався Михайлик.

– Ні! – розсміялася мама. – У цьому світі діють закони, дані Богом, тому немає нічого поганого в тому, щоб вивчати навколишній світ, але лише тоді, коли бажаємо використовувати отримані знання на добро. Та сатана й надалі намагається вселити людям, що Бог не відкрив нам усе, що ми повинні знати. Тому люди прагнуть випробувати усе, навіть спілкування з духами, щоб дізнатися таємниці та чудеса, про які Бог ніколи не говорив нам. Використовуючи це, сатана повертається до свого першого обману в Едемському саду, коли він спокушав Єву повірити, що Бог приховав від неї та Адама якусь важливу інформацію.

– І вони повірили, – з гіркотою сказав Михайлик.

– Ще сатана підбурює людей, змушуючи їх сумніватися в тому, що Ісус – справді Бог. Багато хто вважає, що Він був усього-на-всього хорошою людиною. Інші не вірять в існування сатани і втрачають пильність. Хтось не вірить, що Господь справді піклується про нас.

– Я знаю, – впевнено сказав Михайлик, – Бог завжди захищав Свій народ, коли той був вірний Йому і слухняний Його Слову. І якщо ми залишаємося на Його боці, Він піклується про нас.

– Правильно, – похвалила мама. – І не забудь щодня молитися, тому що ніхто не може бути в безпеці без молитви.

розділ 33

СПОКУСА В ЕДЕМІ

– **В**ід самого початку сатана обманював людей, стверджуючи, що смерті не існує, – так наступного дня почала свою розповідь мама. – Давай прочитаємо в 3-му розділі книги Буття, що відбулося в Едемському саду.

Михайлик відкрив Біблію і прочитав: «Але змій був хитріший над усю польову звірину, яку Господь Бог учинив. І сказав він до жінки: “Чи Бог наказав: Не їжте з усякого дерева раю?” І відповіла жінка змієві: “З плодів дерева раю ми можемо їсти, але з плодів дерева, що в се-

редині раю, – Бог сказав: “Не їжте із нього, і не доторкайтесь до нього, – щоб вам не померти”. І сказав змій до жінки: “Умерти – не вмерете! Бо відає Бог, що дня того, коли будете з нього ви їсти, ваші очі розкриються, і станете ви, немов боги, знаючи добро й зло”».

– Як бачиш, Михайлику, від часів Адама та Єви сатана намагався нав’язати людям свою неправду, що насправді вони не помруть, бо ніби безсмертні за своєю природою.

– А що це означає?

– Це означає, що він переконав багатьох християн та інших людей у тому, що кожна людина має душу, яка після смерті продовжує жити вічно, незважаючи на те, що тіло мертво.

– Як можна було вигадати таке? – вигукнув Михась.

– Чимало людей вважають це правдою. І, на жаль, багато християн думають, що душа продовжує жити вічно. Інші релігії, як-от індуїзм, іслам, буддизм, – також навчають, що душа безсмертна. Слово «безсмертя» означає жити вічно, не помираючи.

– Значить, це сатана вигадав, що душа безсмертна? – запитав Михайлик. – А навіщо він це зробив?

– Бо якщо йому вдасться ввести людей в оману щодо їхнього стану після смерті, то він зможе обманути їх і стосовно Божого характеру. Якщо припустити, що душа не може померти, оскільки вона безсмертна, тоді погані люди повинні страждати вічно.

– О-о-о, – вигукнув Михайлик, – ти говориш про пекло, так?

– Так, – відповіла мама, – багато хто вважає, що погані люди вічно мучитимуться в пекельному вогні. Однак Бог не хоче, щоб вони вічно страждали.

– Але хіба Біблія не говорить про пекло?

– Говорить, але нам необхідно розібратися, що насправді являє собою пекло і який характер у нашого Бога. Прочитай, що говорить про це пророк Єзекіїль в 11-му вірші 33-го розділу.

– «Скажи їм: Як живий Я, – говорить Господь Бог, – не прагну смерті несправедливого, а тільки щоб вернути несправедливого з дороги його, і буде він жити! Наверніться, наверніться з ваших злих доріг, і нащо вам умирати, доме Ізраїлів?» Це означає, що Бог любить їх, – зазначив Михайлик.

– Звичайно, любить, – підтвердила мама, – але віра у вічні муки грішників у пеклі вселила в

серця людей страх перед Богом, а деяких спонукала стати атеїстами. Інших сатані вдалося переконати, що Бог настільки милостивий і добрий, що спасе всіх людей, незалежно від того, приймають вони жертву Христа чи ні. Однак Біблія говорить, що відплата за гріх – смерть. Ти знаєш, що Бог є джерелом життя, чи не так?

– Звичайно, Він один дає нам життя й підтримує його, – відповів Михайлик.

– Правильно, – похвалила мама. – Ніде в Біблії не сказано, що люди мучитимуться вічно, корчачись від болю і проклинаючи Бога за свої страждання. Слово Боже виразно говорить, що після знищення гріха всі ми, хто залишився з Богом, будемо вічно дякувати Йому і прославляти Його. Це записано в 13-му вірші 5-го розділу книги Об'явлення. «І чув я, як кожне творіння, що на небі й на землі, під землею і на морі, і все те, що в них, говорило: Тому, Хто сидить на престолі, й Агнцеві – благословення, і честь, і слава, і влада на віки віків!».

Сатана переконав багатьох християн, що після смерті вони потрапляють одразу на Небеса, але Біблія навчає, що померлі сплять в очікуванні Приходу Ісуса, Котрий розбудить їх.

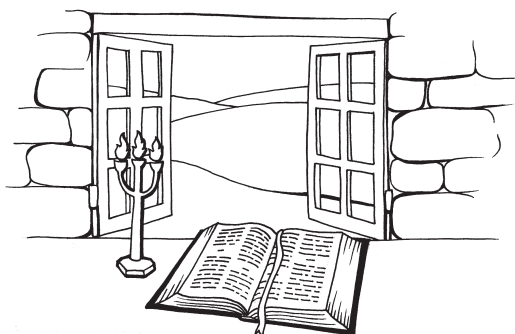
– У Суботній школі, – сказав Михайлик, – ми вивчали 5-й, 6-й і 10-й вірші, записані в 9-му розділі книги Еклезіястової: «Бо знають живі, що помруть, а померлі нічого не знають, і заплати немає вже їм, – бо забута і пам'ять про них, і їхнє кохання, і їхня ненависть, та заздрощі їхні загинули вже, і нема вже їм частки навіки ні в чому, що під сонцем тим діється!.. Все, що в силі чинити рука твоя, теє роби, бо немає в шеолі, куди ти йдеш, ні роботи, ні роздуму, ані знання, ані мудрости!».

– Якби хороші люди потрапили на Небеса одразу після смерті, то Ісусові вже не треба було б воскрешати їх. А ще: як можна бути щасливим на Небесах, знаючи, що інші люди, можливо, їхні родичі, мучаться в пеклі? Хіба можна насолоджуватися життям в раю, бачачи страждання і боротьбу, яких зазнають їхні близькі, залишившись на Землі? – запитала мама. – Прочитаймо текст, який чітко говорить, що станеться під час Приходу Ісуса. Це вірші з 52-го по 55-й 15-го розділу Першого послання до коринтян: «Раптово, миттєво, при останній сурмі; вона засурмить – і мертві воскреснуть нетлінними, а ми переініміся. Адже це тлінне має зодягнутися в нетління, і це

смертне має зодягнутися в безсмертя. Коли ж це тлінне зодягнеться в нетління, а смертне зодягнеться в безсмертя, тоді збудуться написані слова: Смерть поглинута перемогою! Смерте, де твоя перемога? Де твоє, смерте, жало?» Надзвичайна подія, чи не так?

– Це буде чудово! – захоплено вигукнув Михайлик. – Я знову зможу обійняти бабусю Катю. Вона знову буде здорова, і в неї буде гарне волосся, а мій друг Андрій знову зможе ходити.

Розділ 34

ЧИ МОЖУТЬ МЕРТВІ СПІЛКУВАТИСЯ З НАМИ?

— **М**амо, мій друг Женя розповів мені про те, що його тітка ходила до ворожки, яка спілкується з мертвими під час якихось сеансів. Що це означає? — запитав Михась.

— Пригадай, ми вже говорили про тих людей, котрі знаходяться в могилі, — відповіла мама. — У 5-му вірші 9-го розділу книги Еклезіястової сказано, що мертві нічого не знають.

— Тоді з ким же спілкуються ці люди? Женя казав, що вона з кимось розмовляла під час сеансу.

– Сатана може постати у вигляді наших померлих друзів або родичів, – пояснила мама, – тому люди думають, що це насправді вони. Оскільки сатана є духом, він може набувати будь-якого вигляду.

– Отже, коли люди думають, що говорять з померлим другом, то насправді вони говорять із сатаною або з одним із його ангелів?

– Так. І це спілкування називається спіритизмом. Ті, хто вірить у спіритизм, вважають, що люди насправді не помирають, а продовжують жити вічно. Вони думають, що люди стають дедалі кращими і врешті-решт перетворюються на богів.

– Подібно до того, що сатана сказав Єві в Едемському саду, – зауважив Михайлик.

– Так, сатана сказав: «Бо відає Бог, що дня того, коли будете з нього ви їсти, ваші очі розкриються, і станете ви, немов боги, знаючи добро й зло». Бажаючи застерегти ізраїльтян, Бог дав дуже суворі повеління щодо магії та чаклунства. Серед них не мали перебувати чарівники чи маги – їм заборонялося жити та звершувати свої обряди в Ізраїлі та його околицях. Прочитай 31-й вірш 19-го розділу книги Левит.

– «Не звертайтеся до духів померлих та до ворожбитів, і не доводьте себе до опоганення ними. Я – Господь, Бог ваш!» – прочитав Михайлик і додав: – Я пам'ятаю історію про чарівницю, до якої прийшов цар Саул. Він хотів дізнатися, чим закінчиться бій наступного дня, і справді побачив когось, схожого на пророка Самуїла. Отже, це був зовсім не Самуїл?

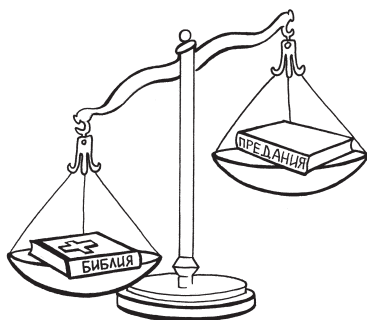
– Цілком правильно, – підтвердила мама.

– Але чоловік, якого бачив цар Саул, сказав йому, що він загине в битві наступного дня, і так сталося.

– Справді. Сатана знає свої плани на майбутнє, і якщо Господь не перешкодить йому, то він зробить усе, що передбачив. Тому передбачення чарівників і ворожок часто виконуються. І оскільки вони мають зв'язок із сатаною, ми повинні уникати їх.

– Так, – погодився Михайлик, – від такого жорстокого ворога, як сатана, необхідно триматися подалі.

– Не забувай, – нагадала йому мама, – сатана не зможе керувати нами, якщо ми не піддамося його спокусам. Бог завжди захищає нас, якщо ми просимо Його про це.

Розділ 35

БІБЛІЯ ЧИ ПЕРЕКАЗИ?

— **М**амо, – сказав Михайлик, повернувшись зі школи, – у підручнику з історії написано, що Католицька церква справді переслідувала протестантів та інших людей, які були незгодні з її вченням. Їх катували та спалювали на вогнищах. А сьогодні все інакше. Схоже, що католики і протестанти – добрі друзі.

– Так, – погодилася мама, – сьогодні немає переслідувань. Однак поговоримо про це після обіду.

Прибравши зі столу, вони влаштувалися на диванчику.

– Розумієш, Михайлику, протестанти високо цінували свободу. Вони хотіли поклонятися Богові відповідно до принципів своєї віри. Для них це було настільки важливо, що їх не лякали переслідування Католицької церкви, яка вважала себе непогрішною і прагнула всіх повернути до католицизму.

– Ти хочеш сказати, що вони намагалися не робити помилок?

– Ні, претендуючи на непогрішність, вони стверджували, що ніколи не помилялися і не можуть помилятися.

– Нічого собі, – здивувався Михайлик, – але ж усі помиляються. Один Бог не помиляється, бо Він досконалий. Однак у Католицькій церкві теж є добрі люди.

– Звичайно, є, – погодилася мама. – У Бога є віддані люди в усіх християнських церквах. Чимало хто з католиків – наприклад, мати Тереза – допомагали багатьом нужденним. Однак Бог бажає, щоб ми дотримувалися написаного в Біблії незалежно від того, що кажуть чи роблять інші люди.

Юдеї часів Ісуса були в чомусь схожі на католиків. Вони звеличували Закон, а католики звеличують хрест як символ Христових страж-

дань, використовують його у своїх церквах і на одязі. Католицька церква стверджує, що перекази такі ж важливі, як і Божий Закон чи Біблія, і навіть мають вищу цінність.

– Що таке «переказ»? – поцікавився Михайлик.

– Переказ, або традиція, – це те, у що люди вірять або роблять, тому що так робили раніше упродовж тривалого часу.

– А як Католицька церква звеличує перекази над Біблією?

– Церква стверджує, що священики мають право прощати гріхи. Саме тому католики сповідають свої гріхи перед священиком. Вони також моляться статуям та зображенням апостолів і святих – хороших людей, котрі жили багато років тому, і Марії, матері Ісуса.

– Але ж Біблія не навчає такого, – вигукнув Михайлик.

– Звичайно, не навчає, – погодилася мама. – Тому, діючи таким чином, вони ставлять традиції вище за Біблію. Вони стверджують, що Церква перенесла день спокою із сьомого дня, суботи, на перший день тижня – неділю. І це теж суперечить Біблії.

Слідування таким традиціям спотворює характер Бога, і люди уявляють Його не люблячим Отцем, а жорстоким тираном, який позбавив людину свободи. Протестанти виступали проти багатьох небіблійних традицій католицизму і тому отримали таку назву. Однак сьогодні багато протестантських церков стають дедалі більш схожими на великі церкви і теж ставлять традиції вище за Божий Закон. Особливо це помітно, коли вони дотримуються неділі замість суботи.

– Я вважаю, ми повинні чинити так, як велить Бог, незалежно від того, що говорять людські перекази, – урочисто промовив Михайлик.

Розділ 36

МАЙБУТНЯ БОРОТЬБА

— **М**амо, — почав розмову Михайлик, — ти якось сказала, що нас очікує боротьба. Коли це відбудеться?

— Хороше запитання, Михайлику, — відповіла мама, — я рада, що ти розмірковуєш над тим, що ми з тобою вивчаємо. Бог наперед відкрив нам усе, що відбуватиметься на Землі в останній час, тому ми зможемо приготуватися до майбутніх подій. Сатана давно планував скасувати Божий Закон і ввести в оману якомога більше людей. Він завжди спотворював

біблійну істину і стверджував, що Божий Закон не справедливий.

Люди повинні нарешті вирішити, чому вірити: Біблії чи людським традиціям.

– Але це неправильно, – заперечив Михайлик, – вірити людським традиціям, а не Богові.

– Звичайно, – погодилася мама, – та якщо сатані вдасться переконати людей, що Божий Закон не такий уже й важливий, то вони не будуть дотримуватися його. Людям простіше вірити, що Бог скасував Свій Закон, ніж коритися йому.

– Пам'ятаєш, мамо, під час Французької революції люди скасували Божий Закон і стали дуже жорстокими? – нагадав Михайлик.

– Так, коли Божий Закон був порушений, – погодилася мама, – людське життя втратило свою цінність і безліч людей загинуло. Шлюб більше не вважався священним. Діти були неслухняними. У Франції панував розгул насильства, навіть судді були несправедливі. Люди перестали відчувати потребу в Богові, вважаючи, що все знають краще за Нього. Хто б хотів жити в такій країні?

– Але як же сатані вдається переконувати людей у тому, що Біблія не така вже й важлива? – запитав Михайлик.

– Якщо люди не читають Божого Слова, їх легко ошукати. Сатана хоче, щоб люди не знали, що відбувається з людиною після смерті. Він також підштовхує людей до порушення четвертої заповіді, – пояснила мама.

– Так само діяла й Католицька церква в часи Середньовіччя? – уточнив Михайлик.

– Так, – підтвердила мама, – але так чинили не тільки католики, а й інші християни. Ми повинні молитися про всіх, кого сатана ввів у оману.

Керівники церков несуть відповідальність перед Богом за те, що навчають людей неправди. Аби спокусити якомога більше людей, сатана буде використовувати спіритизм і звершувати чудеса. Для цього йому необхідно, щоб католики об'єдналися зі спіритами та протестантами. Вони вимагатимуть створення однієї Церкви та єдиного уряду для затвердження нового світового порядку.

– Отакої! – вигукнув Михайлик. – Це подібне до того, що говорять по телевізору.

– Прочитай-но, що говорить пророк Ісая в 4-му і 5-му віршах 24-го розділу.

Михайлик розгорнув Біблію: «Засумує, зів'яне земля, ослабіє й зів'яне вселенна, осла-

біють вельможі народу землі... Й осквернилась земля під своїми мешканцями, бо переступили закони, постанову порушили, зламали вони заповіта відвічного». Потім він подивився на маму:

– Мені шкода нашу планету і людей.

– Михайлику, ми завжди можемо довіряти Богові, Котрий з нами й ніколи не залишить нас, – запевнила мама. – Він обіцяє бути з нами до кінця, а Він завжди виконує Свої обіцянки. Однак перед Приходом Христа справді відбудуватимуться події, про які передвіщали пророки. Тоді люди почнуть говорити, що світ має повернутися до Бога й поклонятися Йому в неділю. А в усіх бідах вони будуть звинувачувати тих, хто дотримується суботи.

– Це подібне до історії про царя Ахава, яку ти мені читала, – зауважив Михайлик. – Пам'ятаєш, Ахав і його дружина Єзавель були вкрай нечестивими, так що Бог послав посуху? Протягом трьох років у Ізраїлі не було дощу. Коли Ахав зустрівся з Іллею, він сказав: «Ти джерело наших бід», – хоч насправді був винен він сам і його дружина.

– Справді. Так само, як за днів Ахава, сатана спробує обманути людей. А якщо він не змо-

же цього зробити, то спробує силою змусити їх підкоритися йому. Тих, хто дотримується суботи, звинуватять у непокорі урядові. Священики будуть звинувачувати їх з кафедри.

– Як же пережити цей час? – зітхнув Михайлик.

– Не забувай, Михайлику, що Ісус обіцяв бути з нами, як був з Іллею та Даниїлом.

Розділ 37

СВЯТЕ ПИСЬМО — НАШ ЩИТ

Якось Михайлик вирішив добудувати замок і звести стіну навколо нього. Поклавши останню деталь конструктора, він узяв іграшкового короля і посадив його на трон. У кімнату увійшла мама.

– Я не думала, що ти й досі цікавишся конструктором. Тебе ж від комп'ютера відірвати не можна...

– Чому б і ні? Ти ж знаєш, що конструктори – моє улюблене заняття.

– І навіть король в тебе є?

– Авжеж. Я подумав... Я такий щасливий, що наш Цар – Ісус.

– І ми маємо бути вірні Своєму Цареві, – відповіла мама, сідаючи біля Михайлика на килимі.

– А що нам робити, щоб завжди бути вірними Ісусові?

– На щастя, Бог дав нам настанови в Біблії, і ми маємо виконувати їх, – відповіла мама.

– Ти хочеш сказати, що тоді ми витримаємо усі випробування?

– Дуже важливо, щоб у нас були близькі стосунки з Богом. Щоб залишитися вірними Йому під час випробувань, ми маємо знати, що говорить Біблія. Божа вісниця Еллен Уайт написала, що ми повинні «наповнити свій розум» біблійними істинами, щоб відчувати себе в духовній безпеці. Яким ти уявляєш собі укріплене місто? – ставлячи іграшковий прапорець на вежі замку, запитала мама.

Михайлик подумав і сказав:

– У цього міста мають бути міцні стіни та сумлінні солдати.

– Так, – погодилася мама. – А що має бути всередині міста?

– Місто не може довго бути без води та їжі.

– Правильно, – похвалила мама. – Як ти думаєш, що символізують стіни і солдати, коли ми говоримо про духовне зміцнення?

– Стіни – це Божий Закон, який захищає нас, а солдати – це ангели? – запитав Михайлик.

– Ти маєш рацію, – погодилася мама. – А вода та їжа?

– Напевно, це знання Біблії.

– Правильно, якщо ми не бажаємо бути ошуканими, нам необхідно знати все, що написано в Біблії та йти тим шляхом, котрий вона пропонує.

– Отже, – сказав Михайлик, – нам необхідно досліджувати Біблію, щоб ми могли згадати викладені в ній істини в потрібний час.

– Ми так і робимо, – сказала мама. – Однак ми обов’язково повинні стати друзями з Ісусом. А тепер, Михайлику, прочитай, будь ласка, 9-й вірш 14-го розділу Об’явлення.

– Добре, – кивнув Михайлик: «А ще інший ангел, третій, слідував за ними, промовляючи гучним голосом: Якщо хтось поклоняється звірові та його образу й приймає знак на своє чоло або на свою руку». Мамо, а що таке знак звіра і на що він схожий? Це татування?

– Ні, – усміхнулася мама. – Знак звіра – це невидима печатка. Нею будуть відзначені люди, які приймуть фальшиві вчення сатани в останній час. Тих, хто є послідовником сатани, а не Христа, Бог назве невірними. Усі ми несемо відповідальність перед Богом за те, як ми вивчаємо Біблію. Ми повинні бути впевнені в тому, що наша віра заснована на Слові Божому.

Ісус допоможе нам. У 15-му псалмі нам дана чудова обітниця: «Благословляю я Господа, що радить мені, навіть ночами навчають мене мої нирки. Уявляю я Господа перед собою постійно, бо Він по правиці моїй, – і я не буду захитаний!». І ще мені дуже подобається молитва Давида: «Відкрий мої очі, і хай чуда Закону Твого я побачу!».

– Це чудова обітниця, – погодився Михайлик. – Я теж буду молитися молитвою Давида.

– А в Євангелії від Івана є ще одна чудова обітниця. Це 26-й вірш 14-го розділу: «А Утішитель – Дух Святий, Якого Отець пошле в Моє Ім'я, Той вас навчить усього і пригадає вам усе, що Я вам говорив».

– Ой, як добре! – зрадів Михайлик. – Це значить, що Бог нагадає нам біблійні вірші,

коли це буде необхідно! А що ще потрібно зробити, аби підготуватися до зустрічі з Христом?

– Прочитаймо 11-й вірш 118-го псалма.

Михайлик знайшов псалом і прочитав: «Я в серці своїм заховав Твоє слово, щоб мені не грішити проти Тебе». Мамо, що це означає?

– Це означає, що якщо ми справді досліджуємо Слово Боже, розмірковуємо над ним, віримо йому, то зможемо не грішити. Сьогодні багато людей поверхово вивчають Святе Письмо або взагалі нехтують ним. Вони вважають, що неважливо, у що вірити, головне – чинити по совісті. Проте це неправильно.

Припустимо, ти подорожуєш і опинився на перехресті двох доріг. Дорожній знак указує тобі на потрібну дорогу, але ти нехтуєш ним і їдеш по дорозі, яка здається тобі правильною. Можливо, у тебе добрі спонукання, але ти обрав хибний шлях.

Ось інший вірш про важливість правильного вибору. Прочитай 17-й вірш 7-го розділу Євангелія від Івана.

– «Якщо хто хоче чинити Його волю, той пізнає вчення, чи воно від Бога, чи Я говорю від Себе». Мамо, це означає, що Бог допоможе

нам обрати правильний шлях, якщо ми бажаємо слідувати за Ним?

– Так, синку, ми повинні жити за Божим Словом і виконувати всі його настанови.

– Який я радий, що Бог дав нам ці обітниці! – вигукнув Михась.

– Бог щасливий дати їх нам, – сказала мама. – Він бажає, щоб ми приготувалися до Приходу Його Сина. Пам'ятай, що спасає нас не те, що ми такі хороші й знаємо Біблію. Нас спасає Ісус.

– Я знаю, – відповів Михайлик, – але я хочу засвідчити Йому, як я Його люблю і слухняно готуюся до Його Приходу.

Розділ 38

ЗАЛИШАЮЧИСЬ ВІРНИМИ БОГОВІ

Кішка ніжно терлася об ногу Михайлика.
– Мамо, вона ніби хоче щось сказати.

– Звичайно, за поведінкою кішки ти можеш визначити, чого вона хоче.

– Напевно, вона просить їсти, – здогадався Михайлик, насипаючи їжу в мисочку.

– Так само, стежачи за тим, що відбувається у світі, ми можемо дізнатися, наскільки збуваються пророцтва Біблії. Михайлику, а ти

знаєш, що означає слово «пророцтво»? – запитала мама.

– Звичайно. Коли Бог бажає щось сказати людям, Він посилає до них Свого вісника – пророка.

– Правильно, людей, які отримують вістки від Бога, називають пророками, а Його вістки – пророцтвами. Більшість пророцтв уже виконалося. І сьогодні ми з тобою поговоримо про ті, які ще не здійснилися. Будь ласка, прочитай 1-й, 2-й і 4-й вірші 18-го розділу книги Об'явлення.

Михайлик розгорнув свою Біблію і прочитав: «Після цього я побачив іншого ангела, який сховався з неба і мав велику владу, і земля освітілася від його слави. І вигукнув гучним голосом, проголошуючи: Упав, упав великий Вавилон, *розпусниця*! Вона стала житлом бісів, і оселею всякого нечистого духа, і сховищем усіх нечистих птахів, і сховищем всяких нечистих і потворних звірів... І почув я інший голос з неба, який казав: Вийди з неї, народе Мій, щоб не був ти спілником її гріхів і щоб ти не був захоплений її карами».

– Коли настане час виконання пророцтва, – продовжила мама, – світ перебуватиме у стані непокори Божому Законові й віритиме в спі-

ритизм. На жаль, по телевізору так часто показують фільми про спіритизм, що багато людей піддаються цій омані. Більшість церков не будуть дотримуватися четвертої заповіді. Духовний стан світу буде погіршуватися, і багато людей, які підуть за звіром, отримають печатку його влади над ними.

– Але в цей час християни, вірні Богові, все одно житимуть згідно із заповідями.

– Так, – підтвердила мама, – так і буде. Коли ж їх звинуватять у тому, що вони не живуть так, як наказує Католицька церква, вони скажуть: «Покажіть нам наші помилки на підставі Божого Слова».

– Звісно, в обвинувачів нічого не вийде, – зауважив Михайлик.

– На жаль, не всі знайомі з тим, що говорить Біблія. До того ж серед обвинувачів будуть люди, котрі свого часу вивчали Писання і пророцтва. Колись вони належали до Божого народу, але потім залишили Бога. Тепер вони об'єднуються з його переслідувачами.

– Як вони могли залишити Божу Церкву і перейти на інший бік?! – вигукнув хлопчик.

– Не всі цілковито присвятили себе Богові, – пояснила мама. – Деякі люди виявляють

послух Йому тільки формально, а всередині вони зовсім інші. Ці люди будуть найбільш запеклими гонителями Божого народу. Боячись переслідувань, вони приєднуються до його ворогів. Але Бог дасть нам сили і зміцнить нашу віру так, що ми зможемо витримати усі випробування. Поки Ісус перебуває у Святині як наш Заступник, Святий Дух обмежуватиме зло на Землі.

– То Він допомагатиме нам?

– Так, – відповів мама. – Біблія обіцяє нам особливу допомогу Святого Духа, названу «Пізнім дощем». Прочитаймо 23-й вірш 2-го розділу книги пророка Йоїла.

Михайлик почав читати: «А ви, сіонські сини, радійте та тіштеся Господом, Богом своїм, бо вам їжі Він дасть на спасіння, і найперше зішле вам дощу, дощу раннього й пізнього».

– А тепер прочитай, що записано у 2-му розділі книги Дії апостолів про те, що відбудеться в останні дні.

Михайлик знайшов 17-й і 21-й вірші і прочитав: «І буде останніми днями, – каже Бог, – Я виллю від Духа Мого на всяке тіло, і будуть пророкувати ваші сини і ваші дочки, а ваші юнаки видіння побачать, і вашим старцям бу-

дуть снитися сни... І станеться, що кожний, хто покличе Господне Ім'я, спасеться!».

– Таким чином, коли Бог зіллє додаткову силу Святого Духа на Свій народ, відбудеться багато чудес, – сказала мама. – Але сатана теж творитиме чудеса. Людям, котрі не вивчали Біблію, буде дуже складно відрізнити Божу силу від оман сатани. Тому так важливо зараз дуже ретельно вивчати Боже Слово, аби бути готовим до тяжких часів.

– Мамо, я хочу бути готовим, і дуже тішуся, що Бог обіцяє нам особливу допомогу в цей час!

Розділ 39

ЗАВЕРШЕННЯ ЧАСУ БЛАГОДАТІ

— **М**амо, сьогодні на уроці Суботньої школи нам говорили про час благодаті.

— А ти знаєш, що цей час колись завершиться?

— Коли ж це відбудеться?

— Зараз розповім. Відтоді як Адам і Єва згрішили – а це сталося приблизно шість тисяч років тому, – кожна людина може вибрати, з ким вона хоче бути: з Богом чи сатаною. Господь дає нам час і можливість зробити свій вибір – це і є благодать.

А безпосередньо перед Приходом Ісуса, коли завершиться період випробувань і всі люди зроблять свій вибір, настане час закриття дверей благодаті. Народ Божий отримає печатку схвалення нашого Господа, Ісус закінчить Своє посередницьке служіння в Небесній святині.

Як написано в книзі Об'явлення, будучи праведними, люди продовжують чинити правду, а ті, хто повстав проти Божого Закону, продовжують чинити зло. Тоді Святий Дух покине Землю. Цей час буде суворим випробуванням і для народу Божого, і для його ворогів. Прочитай про це в 5-му та 7-му віршах 30-го розділу книги пророка Єремії.

– «Бо так промовляє Господь: Почули ми голос страху, переляку, й немає спокою... Ой горе, бо це день великий, – немає такого, як він! А це час недолі для Якова, та з нього він буде врятований!». Мамо, що має на увазі Єремія, говорячи про «час недолі для Якова»?

– Пам'ятаєш, синку, як Яків, повертаючись зі своєю родиною додому, пережив час скорботи. Його брат Ісав ішов назустріч йому з армією озброєних людей. Яків переправив родину через потік, а сам усю ніч боровся із сумнівами та переживаннями. Він розумів, що всі його проб-

леми були наслідком його власних помилок, яких припустився в минулому.

– А він справді скоїв їх, – погодився Михайлик.

– Так. Але тепер Яків був беззахисний і боявся, що вся його сім'я загине. Він зізнавався у своїх гріхах перед Богом і глибоко розкаювався. Покладаючись на Бога як на свій єдиний захист, він сказав, що не дозволить Йому піти, доки Господь не благословить його.

– Я зрозумів: народ Божий відчуватиме те ж саме. Люди будуть беззахисні і, як Яків, запитуватимуть, чи всі їхні гріхи прощені.

– Ми маємо пам'ятати: якщо ми попросимо Ісуса очистити нас від гріха, то Він зробить це, – сказала мама. – Його обітниця записана в Першому посланні Івана.

– Я знаю, це 9-й вірш 1-го розділу! – вигукнув Михайлик: «Якщо ж визнаємо свої гріхи, то Він, вірний і праведний, щоб простити нам гріхи й очистити нас від усякої неправедності».

– Молодець! Добре, що ти вчиш пам'ятні вірші, – похвалила мама. – Ми повинні зізнаватися у своїх гріхах і приймати прощення Ісуса. І в часи скорботи ми не зможемо пригадати жоден свій гріх, бо всі вони будуть прощені.

Під час скорботи станеться ще дещо. Біблія попереджає нас, що з'являться лжехристи. Прочитай, будь ласка, з 23-го по 25-й вірші 24-го розділу Євангелія від Матвія.

– «Тоді, як хто вам скаже: Ось тут Христос! або: Там! – не вірте. Бо постануть лжехристи та лжепророки і будуть чинити великі ознаки й чудеса, щоб звести, якщо вдасться, навіть і вибраних. Ось я попередив вас!» – прочитав Михайлик.

– Еллен Уайт пише, що сатана намагатиметься підробити Прихід Ісуса. Постаючи перед людьми в образі Христа, він переконуватиме їх, що переніс святкування суботнього дня на неділю. А ті, хто все ще дотримується старої єврейської суботи, є причиною усіх проблем на світі. Проте одного сатана не зможе зробити: він не зможе прийти на хмарах небесних, як обіцяв Ісус. Сатана з'являтиметься в різних місцях на Землі, але зробити так, щоб усі побачили його одночасно, він не зможе.

– Тільки Ісус може це зробити, – сказав Михайлик.

– Так, у 7-му вірші 1-го розділу книги Об'явлення сказано: «...і побачить Його кожне око». Тепер, Михайлику, прочитай 16-й і 17-й

вірші 4-го розділу Першого послання до Солунян.

– «Адже Сам Господь з наказом, при голосі архангела і при Божій сурмі, зійде з неба, – і першими воскреснуть померлі в Христі. Потім ми, що живемо, які залишимося, разом з ними будемо підхоплені на хмари, на зустріч з Господом у повітрі, – і так завжди будемо з Господом».

– Для того щоб ми точно знали, як відбудеться Прихід, – продовжила мама, – Ісус Сам дав його опис. У Євангелії від Матвія написано: «Адже як блискавка виходить зі сходу і з'являється аж на заході, таким буде й прихід Сина Людського».

– Усе це дуже добре, мамо. Але те, що відбудуватиметься перед Приходом Ісуса, ніяк не можна назвати добрим.

– Так, перш ніж прийде Ісус, народ Божий переживатиме час скорботи. Хтось буде кинутий до в'язниці, хтось зазнає голоду та гонінь. Але Бог не забуде їх. До того ж, коли настануть важкі часи, Божий народ більше хвилюватиметься про духовні, аніж про фізичні труднощі.

– Я знаю, що Бог ніколи не забуває про нас, – сказав Михайлик. – Йосип був у в'язниці, до

нього жахливо ставилися, але Бог не забув про нього. Йосип став правителем Єгипту.

Мама усміхнулася:

– Бог також не забув про Ноя під час потопу. Він не залишив Даниїла в лев'ячій ямі й не забув про Ілля під час голоду. І про нас Він теж не забуде. Прочитай, будь ласка, з 14-го по 16-й вірші 49-го розділу книги пророка Ісаї.

– «І сказав був Сіон: Господь кинув мене, і Господь мій про мене забув... Чи ж жінка забуде своє немовля, щоб не пожаліти їй сина утроби своєї? Та коли б вони позабували, то Я не забуду про тебе! Отож, на долонях Своїх тебе вирізь-бив Я, твої мури позавсіди передо Мною».

– Тут Єрусалим символізує народ Божий. У людей буде спокуса думати, що Бог забув про них, але Він ніколи не забуде. Еллен Уайт говорить, що вороги можуть кинути слуг Божих до в'язниці, але вони не зможуть розлучити їх із Христом. Ангели відвідають їх у неприступних темницях і принесуть їм небесне світло та мир.

Пророк Авакум розповідає нам, яким має бути наше ставлення в цей час до подій: «Коли б фігове дерево не зацвіло, і не було б урожаю в виноградниках, обманило зайняття оливкою, а поле їжі не вродило б, позникала отара

з кошари і не стало б в оборах худоби, – то я Господом тішитись буду й тоді, радітиму Богом спасіння свого!».

– Як підбадьорює цей вірш! – сказав Михайлик. – Добре було б, щоб кожний написав його на великому аркуші паперу й повісив у своїй кімнаті, щоб вивчити напам'ять.

– Чудова ідея! – похвалила мама. – Знаєш, 91-й і 27-й псалми теж допоможуть нам пройти через важкі випробування, тому було б добре вивчити і їх напам'ять. Еллен Уайт пише, що кінець настане швидше, ніж ми думаємо. Однак народ Божий буде в безпеці. Бог радить сховатися з Ним у скинії в день неолі.

– А як це зробити? – запитав Михайлик. – Адже скинії Мойсея більше немає. І храму, побудованого в Єрусалимі, теж немає.

– Молодець, синку, ти знаєш історію! Однак є Небесна святиня. І там Ісус заступається за нас.

– Як чудово, що ми можемо там сховатися! – зрадів Михайлик.

Розділ 10

ІСУС ГРЯДЕ!

— **Щ**о цікавого було сьогодні в школі? — запитала мама Михайлика, доки той закінчував обідати.

— Та так, нічого особливого. Хоч ні — на уроці музики нам включали запис концерту арфи з оркестром. Я завжди говорив, що ті, хто грає на струнних інструментах, дуже «ніжні й сентиментальні». Ми з хлопцями так їм і кажемо: «Ніжні скрипочки, мамині дочки».

— Даремно ви так кажете. Тому що скрипка, віолончель, арфа — чудові інструменти.

– От і ти так вважаєш, – майже образився Михайлик.

– Увечері я розповім тобі, як пісня допоможе людям у важкі часи, а гра на арфі стане кульмінаційним моментом в історії Землі, – сказала мама.

Михайлик ледве дочекався вечора. Нарешті мама звільнилася від домашніх справ і зайшла до нього в кімнату.

– Мамо, розповідай швидше.

– Господь обіцяв, що в найважчі останні дні перед Приходом Ісуса на Землю в нас «буде пісня для вас, як за ночі освячення свята, і радість сердечна, мов у того, хто ходить з сопілкою, щоб вийти на гору Господню до Скелі Ізраїля». Так написано у 29-му вірші 30-го розділу книги пророка Ісаї.

– Але як ми зможемо співати щасливі пісні в тяжкі часи? – здивувався Михайлик.

– Бог показав Еллен Уайт останні дні життя на Землі, – відповіла мама. – Безпосередньо перед Приходом Ісуса густа темрява покриє всю Землю. Люди дуже злякаються цієї темряви. Потім на небі з'явиться яскрава веселка, і прозвучить мелодійний голос: «Погляньте вгору!». Звівши очі до неба, Божі діти побачать ве-

селку обітниці, Божу славу й Ісуса. Час їхнього визволення настав! Ми почуємо Божий голос, який говорить: «Звершилося!». Від цього голосу здригнуться небо та земля. Усе в природі змінить свій звичайний перебіг. Річки зупиняться. Станеться великий землетрус, якого не було ніколи. Гори будуть розгойдуватися. Розбурхане море вируватиме. Наближатиметься ревіння урагану. Тюремні стіни зруйнуються, і Божий народ, ув'язнений за віру, вийде на волю.

– Вражає! Це як у фантастичному фільмі про інші планети! – вигукнув Михась. – Не дивно, що люди не розуміють, що відбувається, і тремтять від жаху.

– Раптом вони починають розуміти, – продовжувала мама, – що весь час вони боролися проти Бога, проте вже надто пізно каятися і просити прощення. Могили відкриваються, і діти Божі пробудяться для зустрічі з Господом у славі. Усі праведні, що будь-коли жили на Землі, починаючи від Адама і до святих, котрі житимуть в кінці історії Землі, воскреснуть для вічного життя. «Раптово, миттєво, при останній сурмі» зовнішність усіх дітей Божих зміниться – вони стануть молодими і прекрасними, без слідів хвороби чи вади. Ангели при-

несуть матерям маленьких дітей, які колись померли.

Крізь темні хмари засяє блискуча зірка, – продовжувала мама. – Дивовижна зміна відбудеться з тими, хто очікував Приходу Ісуса. Їхні стурбовані обличчя тепер сяють захопленням і любов'ю. Хмари розсіються, і всі – як праведні, так і нечестиві – побачать руки, що тримають дві кам'яні скрижалі, і всі зможуть прочитати Божі заповіді. З неба пролунає Божий голос, який називає блаженними тих, хто дотримувався суботи, і вони радісно відгукнуться. Незабаром на сході з'явиться невеличка темна хмаринка, величиною в половину людської долоні. Божий народ знає, що це ознака Приходу Ісуса. Вона наближається до Землі, стаючи світлішою та прекраснішою: це сяючі ангели. Коли жива хмара опуститься нижче, усі побачать Ісуса, Його обличчя сяятиме сліпучим світлом. Усі з трепетом вигукнуть: «Хто може встояти?»

– Що мається на увазі? – запитав Михайлик.

– Люди думатимуть, що немає на світі людини, яка була б достатньо досконалою, щоб стояти перед таким могутнім Богом, – відповіла мама. – Пісні ангелів змовкнуть. Потім

почується голос Ісуса: «Досить для тебе благодаті Моєї». Ангели знову заспівають, і радість наповнить серця Божих дітей.

Воскреснуть і ті, котрі Його розіп'яли, а також найлютіші противники Його істини та Його народу, аби побачити Його славу. Ці нечестиві люди зовні будуть такими ж, якими були до смерті. Вони побіжать до гір та до скель, щоб ті обрушилися і сховали їх. У тих, хто колись сміявся над Сином Божим, коли Він висів на хресті, відбере мову. Священики й начальники, згадавши, яку роль вони відіграли в Його розп'ятті, з жахом шукатимуть, де сховатися.

Воскреслі, які щиро любили та вірили в Бога, піднімуться в повітря. Слідом за ними будуть підхоплені від землі ті, хто залишився серед живих, і з невимовною радістю всі разом ми піднінемося в Боже місто.

– Ми будемо просто летіти в повітрі, як птахи, чи в якомусь літальному апараті?

– Не знаю, – відповіла мама. – Вісниця Божа говорить про колісницю, яка рухатиметься вгору під вигуки: «Свят, свят, свят». Вона називає її хмарною колісницею. Ісус покладе на наші голови золоті вінці. Також Він дасть кожному нове ім'я.

– Це добре, адже деяким людям не подобаються їхні імена, – зауважив Михайлик.

– Я думаю, це будуть особливі імена. Оскільки Ісус знає нас краще за всіх, Він зможе дати нам ім'я, яке відповідає нашій індивідуальності та подіям, пережитим разом з Ним. На наших вінцях буде написано: «Святина Господу». Ісус також дасть кожному пальмову гілку та блискучі гусла.

Михайлик розсміявся.

– Чому ти смієшся? – здивувалася мама.

– Мамо, я ж граю на флейті й тому завжди говорив, що духові інструменти кращі! Виявляється, на Небесах мені все ж доведеться грати на струнному інструменті...

Мама теж розсміялася.

– Так, це буде найкрасивіший та наймилозвучніший струнний інструмент, який ти будь-коли бачив.

Потім Ісус широко розчинить ворота й запросить нас увійти до Небесного міста. Еллен Уайт описує, як він запрошує Адама до Едемського саду. Ісус зберіг той самий сад, який був створений для першої людини. Адам захоплено милується деревами, які він колись доглядав. Ісус підводить його до дерева життя і пропонує

йому скуштувати його плоди. Адам згадує, як був змушений покинути рай через свій гріх, бо Бог не хотів, щоб він скуштував плоди життя і грішив вічно. Але тепер гріха немає, і він може їсти їх і вічно жити з Ісусом.

– Це чудово, – вигукнув Михайлик, – усе буде таким ж прекрасним, як і до гріхопадіння!

– Так, – сказала мама. – Схвильований Адам покладе свій блискучий вінець до ніг Ісуса й обійме Викупителя.

Тоді всі ми заспіваємо пісню хвали Ісусові та пісню звільнення. Біблія називає її піснею Мойсея й Агнця. Ангели на якийсь час замовкнуть, тому що справді ніхто не зможе співати цю пісню, окрім викуплених, оскільки нікому не було стільки прощено й нікого не любили так, як нас.

– Я майже бачу Небесне місто, – промовив Михайлик, – і чую музику. Подумати тільки – жити там вічно й постійно бачити Ісуса!

Розділ 41

ТИСЯЧА РОКІВ НА НЕБІ

– **М**амо, а після того як ми будемо з Богом на Небесах, історія Землі завершиться? – запитав Михайлик, вбігаючи перед сніданком до кухні.

– О ні, – відповіла мама, – а як же бути із сатаною?

– Так, справді, що буде з ним, його ангелами і людьми, які залишаться на Землі?

– Ми з тобою обов'язково про це поговоримо, коли ти повернешся зі школи, – сказала мама, проводжаючи сина до дверей.

Як завжди, ввечері вся родина зібралася у вітальні на сімейне богослужіння. Усі багато

співали, цитували напам'ять улюблені біблійні вірші.

– То що ж буде з нашою Землею і людьми, що залишилися на ній? – звернувся Михась до мами.

– Серця тих людей будуть сповнені великим смутком, але не з любові до Бога, а через втрату вічного життя. Вони зрозуміють, що були обмануті, і почнуть звинувачувати один одного – особливо пасторів і релігійних керівників, які ввели їх в оману. Усюди точитиметься кровопролитна битва між грішниками. Від бурхливих несамовитих пристрастей і від гніву Божого нечестиві мешканці Землі гинутьимуть. Прочитай, будь ласка, що говорить Біблія в перших трьох віршах 20-го розділу книги Об'явлення.

– «І я побачив ангела, який сходив з неба і мав ключ від безодні та великий ланцюг у своїй руці. І схопив він дракона, прадавнього змія, яким є диявол і сатана, і зв'язав його на тисячу років; укинув його в безодню та замкнув, і печать над ним поклав, щоб не зводив більше народів, аж поки скінчиться тисяча років. А після того він має бути звільнений на короткий час».

– Таким чином, сатана та його ангели самотньо блукатимуть спустошеною землею упродовж тисячі років, – сказала мама.

– Це дуже довго, – сказав Михайлик, – значно довше, ніж будь-який термін ув'язнення. А що будемо робити протягом цього часу ми?

– Ми будемо на Небесах з Ісусом. Упродовж цієї тисячі років Бог відповість на всі наші запитання.

– Отже, ми будемо мати доступ до небесних записів і зможемо зрозуміти, що відбувалося на Землі насправді? – запитав Михайлик.

– Так, цей час описаний у 4-му та 6-му віршах 20-го розділу книги Об'явлення. Прочитай-но їх.

– «І я побачив престоли й тих, що сидять на них, і їм дано суд, а також душі страчених за свідчення Ісуса й за Боже Слово, і тих, які не поклонилися ні звірові, ні його образу, не прийняли знак на чоло і на свою руку. Тож вони ожили й царювали з Христом тисячу років... Блаженний і святий той, хто має частку в першому воскресінні. Над ними друга смерть не матиме влади, але вони будуть священиками Бога і Христа; і будуть царювати з Ним тисячу років».

– Чудово, а тепер прочитай 2-й і 3-й вірші 6-го розділу Першого послання до коринтян.

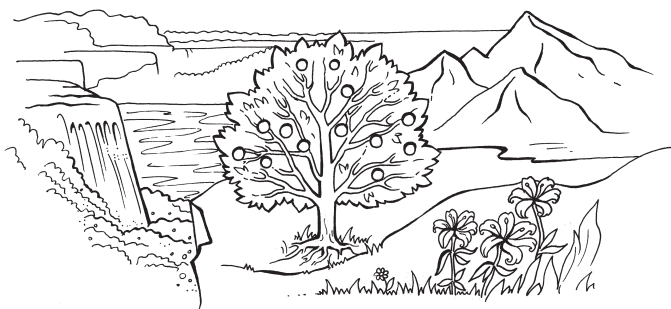
– «Хіба ви не знаєте, що святі будуть судити світ? І якщо ви будете судити світ, то чи не є ви гідні судити менші справи? Чи не знаєте, що ми будемо судити ангелів, а не тільки життєві справи?»

– Ми будемо розглядати всі рішення, прийняті Богом, і побачимо, наскільки справедливим Він був. У цей час Бог допоможе нам зрозуміти все, що сталося, – зауважила мама.

– Я дуже радію із цього, бо для мене багато речей є незрозумілими. Я впевнений, що і в інших людей теж є запитання до Бога.

– А поки що треба просто довіряти Йому, – сказала мама.

Розділ 12

КІНЕЦЬ БОРОТЬБИ

Звільнившись від домашніх справ, мама увійшла до кімнати сина. Зрадівши, Михайлик схопився й повів її до дивана в передчутті чергової цікавої історії.

– Синку, сьогодні ми поговоримо з тобою про останні події земної історії. Отож, Бог повинен завершити Свою роботу. Сатана все ще скутий на зруйнованій Землі, а люди, які не прийняли Бога, лежать мертві. Спасенні ж перебувають на Небі.

– Але, мамо, ми ж знову маємо повернутися на Землю? – запитав Михась.

– Так, – підтвердила мама. – Тоді настане час повернення Ісуса разом з викупленими на Землю. Під час Свого Першого приходу Він народився Немовлям у Вифлеємі. Другий прихід відбудеться, коли Він прийде, щоб забрати нас на Небеса. А втретє Ісус повернеться на Землю зі всіма викупленими і сонмом ангелів для того, щоб виконати рішення Суду і покласти край боротьбі з гріхом. «І того дня стануть ноги Його на Оливній горі, що перед Єрусалимом зі сходу, а Оливна гора на свої половини роздвоїться, на схід і на захід, на дуже велику долину... І стане Господь за царя над землею всією, – Господь буде один того дня, і одне Ймення Його», – так сказано про це в 4-му і 9-му віршах 14-го розділу книги пророка Захарії.

Потім у цю долину опуститься з Небес прекрасний Новий Єрусалим, і Христос разом зі Своїм народом і ангелами ввійде до нього. Після цього всі люди, які відкинули Ісуса й загинули під час Другого приходу Христа, воскреснуть, несучи на собі сліди хвороб і смерті, й оточать Святе місто.

– А якби в них був ще один шанс, як ти думаєш, вони б вчинили інакше? – запитав Михайлик.

– Ні. Бог дав усім людям достатньо часу, щоб прийняти рішення. Навіть якби всі, хто відкинув Бога, отримали ще один шанс, вони все одно зробили б той самий вибір.

– О, то буде погана компанія, – перервав розповідь мами Михайлик, – велетні, що померли до потопу, злочинці, а також усі тирани – такі, як Нерон, Чингізхан, Гітлер...

– Вони воскреснуть такими ж бунтівниками, якими були колись, – сказала мама. – Сатана готується до останньої великої битви за владу в Усесвіті й закликає їх напасти на місто. Вправні зброярі виготовляють зброю. Воєначальники вишиковують усіх в багатотисячні полки. Це буде найбільша армія в історії людства.

– Як ти думаєш, вони розуміють, що не зможуть перемогти в цій боротьбі? – запитав Михайлик.

– Очевидно, ні. Ісус накаже зачинити брами до Нового Єрусалиму. Сатанинські полчища оточать місто для заключної битви. «Ми можемо взяти його!» – закричать вони. І кинуться в атаку.

– А ми не боїтимемося?

– Ні, – усміхнулася мама. – Ми ж знаємо, що Бог піклується про нас незалежно від обставин.

У Новому Єрусалимі ми прославлятимемо Христа співом. Усі ми знаємо, що опинилися в ньому не тому, що зробили щось незвичайне, не завдяки своїй досконалості, а тільки з Божої милості, яку Він виявив до нас через смерть Свого Сина.

На царському престолі, високо піднесеному над містом, усі викуплені та нечестиві побачать Божого Сина, зодягненого в найвищу владу, велич і славу. Цар царів проголосить вирок над тими, хто повстав проти Його правління та пригноблював Божий народ. Біблія говорить, що розкриються небесні книги. Нечестиві, оточивши місто, згадають кожний свій гріх, який вони будь-коли зробили. Кожна людина зможе побачити все своє життя. Небесні архіви покажуть створення Землі, історію людства від падіння Адама, прекрасне досконале життя Ісуса та Його розп'яття. Перед людьми постануть всі події до останнього дня історії Землі. Нечестиві жахнуться, але не зможуть відвести погляд від картини своїх огидних діянь.

– Це означає, – вигукнув Михайлик, – що цар Ірод побачить, як знищували немовлят за його наказом!

– А інший цар Ірод змушений буде дивитися, як він віддав на смерть Івана Хрестителя. Імпе-

ратор Нерон теж побачить усіх, кого він катував та вбивав і хто тепер співає у Святому місті, – продовжила мама.

– І Пилат, який віддав Ісуса на розп'яття, і солдати, які розіп'яли його, і натовп, який кричав і знущався над Ним, – додав Михайлик.

– Однак згадай, синку: деякі з них потім покаялися і стали послідовниками Ісуса.

Коли весь хід історії Землі буде показаний, немов у панорамі, грішники зрозуміють, що сатана їх обманював. Від самого початку боротьби він намагався виправдати себе і своє повстання на Бога. Нечестиві побачать, що, ставши рабами сатани, вони самі відмовилися від щастя бути Божими дітьми.

Звернувши свій погляд на викуплених, змінених за Його подобою, Ісус проголосить гучним голосом: «Дивіться на тих, кого Я викупив Своєю кров'ю. Я помер, щоб вони могли жити зі Мною завжди». І всі ми заспіваємо гімн хвали Ісусові.

– А що буде потім? – затамувавши подих, запитав Михайлик.

– Усі солдати армії сатани, оточивши місто, впадуть на коліна і визнають справедливість Бога та нечестя сатани. Навіть він сам визнає це.

Але й тоді він спробує захопити місто. Він накаже своїм підданим розпочати бій. Однак тепер вони обернуться проти нього.

Пам'ятаєш, що всі висповідані та прощені гріхи народу Божого будуть покладені на сатану, як вони символічно покладалися на козла відпущення. Сатана буде покараний не лише за свої гріхи, але й за гріхи прощеного Божого народу, який він намагався обманути. З неба зійде вогонь і знищить сатану й усі наслідки гріха. Хоч це здається жахливим, насправді Ісус здійснить милосердний акт. Він знає, що нечестиві були б нещасні в новому безгрішному світі. Вони самі не захотіли б жити з Ісусом і Його народом.

Велика боротьба нарешті закінчена, гріха та грішників більше немає і доведено раз і назавжди, що Бог є любов! Тільки сліди розп'яття на руках, ногах і на боку Христа залишаться назавжди як нагадування про жахливість гріха.

У книзі Об'явлення написано про те, яким буде життя в новому світі: «І Він обітре кожную сльозу з їхніх очей, і більше не буде смерті, ні страждань, ні голосіння, ні болю, – вже більше не буде, бо перше минулося».

Еллен Уайт було показано, що ми будемо літати і відвідувати інші світи.

– Справді літати? – перепитав Михайлик. –
Оце так! А що ще ми будемо робити?

– Ми вирощуватимемо чудові плоди та споживатимемо їх. Ми ніколи не втомлюватимемося, у нас буде достатньо сил і часу, щоб реалізувати найбільш грандіозні плани. Ми зможемо подорожувати до інших світів і розповідати там, як Ісус спас нас. Спасіння – найбільший дар, даний нам, його ніхто у всьому Всесвіті не зможе оцінити так, як ми. Ми будемо вивчати природу і відкривати нові закони.

Сьогодні нам важко уявити, наскільки чудовим буде життя на новій Землі. Воно буде значно прекраснішим, ніж наші найсміливіші мрії. У Божому новому світі пануватимуть любов, благоговіння і щастя. І чим більше люди пізнаватимуть Бога, тим більше вони будуть захоплюватися Ним.

– Це найкраща історія у світі. І я радий, що братиму участь у ній, – захоплено сказав Михайлик. – Я отримав відповіді на всі свої запитання.

– У тебе виникне ще багато запитань, – усміхнулася мама, – і на чимало з них я не зможу відповісти.

– Але Ісус зможе, – сказав Михайлик. – І я дуже хочу якомога швидше розпитати про все в Нього.

ДЛЯ ЗАМІТОК

С. П. Ділон

Де знайти відповіді на запитання Михайлика?

Директор видавництва **Василь Джулай**

Головний редактор **Лариса Качмар**

Переклад **Надії Качмар**

Редактор **Тетяна Стамова**

Богословська експертиза **Максима Крупського**

Коректори: **Юлія Вальчук, Інна Джердж**

Комп'ютерна верстка **Віри Кузьменко**

Дизайнер обкладинки **Тетяна Романко**

Відповідальна за друк **Тамара Грицюк**

Папір газетний. Офсетний друк. Підписано до друку 13.06.2013 р. Гарнітура Ньютон.
Наклад 3000 примірників.

Видавництво «Джерело життя», 04107, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А
тел. (044) 425-69-06, факс 467-50-64, E-mail: dzherelo@ukr.net
www.adventist.org.ua

